

Mattyasovszky Jenő

HÓD JELENTKEZIK

(Bűnügyi regény)

Hűvös, őszi este, szitál az eső. München fényárban úszó sugárútján a városból kifelé igyekvő gépkocsiaradatban egy elegáns Opel halad. Vezetője, egy ötven év körüli férfi, olykor ideges pillantást vet karorájára. A fényár lassan elmarad, az utat szegélyező modern épületeket szürke bérházak váltják fel. Eltűnnek a fényreklámok, a külváros következik. Az Opel letér az útról, és belevész a macskaköves mellékutcák sűrűjébe.

A férfi a párásodó üvegen át a kopott házak számtábláit fürkészi. Lassan hajt, időnként felvillantva a reflektort ellenőrzi a céljához vezető útvonalat. Kisvártatva egy ódon, több emeletes épület bukkan elő a sötétből. A férfi ajkát elégedett sóhaj hagyja el. A járda mellé irányítja a kocsit és megáll.

A kapu mellett a falon régi cégtábla: Landsman, lakás- és irodaberendezési ügynökség.

Az érkező lezárta a kocsit, és belépett a kapun. A ház elhanyagolt, mindenütt por, piszok, málladozott a lépcsőházban a vakolat.

A férfi hosszan csengetett. Előbb kattant a kémlelőnyílás, majd a színehagyott ajtó kitérült.

Magas, széles vállú, jól öltözött fiatalember állt a küszöbön. Ruházata elütött a környezettől, fehér ingmelle szinte világított.

– Herr direktor?

– Igen.

– Fáradjon be ... – s a fiatalember gondosan bezárta az ajtót. – Erre tessék – mutatta az utat.

Hosszú folyosó következett, végén üvegezett ajtóval, amelyen fény szüremlett ki. A helyiségben az érkező egy alacsony, idős emberrel találta szemben magát, aki korát meghazudtoló fürgeséggel jött elő íróasztala mögül.

– Herr Landsman?

– Ó, igen, herr direktor – nyújtotta a kezét amaz –, személyesen és teljes életnagyságban. – Mekegve nevetett.

Az iroda rozzant, idejétmúlt bútorokkal volt berendezve. Akárcsak az egész épületen, itt is az elhanyagoltság uralkodott, mintha az enyészet mindent megszállt volna. Egyedül a nemes faragása, hatalmas íróasztal keltett figyelmet, amelyre zöld burájú asztali lámpa vetett kellemes fényt.

Landsman helytel kínálta vendégét, aztán szemével intett a fiatalembernek, aki nesztelenül távozott. Ő maga a terebélyes íróasztal mögött foglalt helyet. Nem kerülte el figyelmét, hogy a másik lapos pillantást vet körbe.

– Ne Csodálkozzon rajtunk! A mi cégünk nem olyan fényűző, mint az ön által képviselt világhírű vegyimű, de ennek ellenére igen jól működik. Precízen, pontosan és eredményesen eleget tesz a mindenkori megbízatásnak. Ezt ön is tapasztalni fogja, herr Richter – mondta mosolyogva.

A férfi, mintha darázs csípte volna meg, fojtottan felcsattant:

– Hagyjuk a nevemet, még inkább a céget. Ezt már a legelején előrebozsátottam. Egyik alapvető feltételünk a diszkréció. Mi teljesen a háttérben maradunk. Ezért tárgyalásaink során még csak véletlenül sincs szükség nevekre, címekre.

– Biztosíthatom, itt minden szó nyomban elfelejtődik. Még akkor is, ha netán ön kívánná valamilyen formában rögzíteni az elhangzottakat. Megfelelő technikai zavaró berendezéseink működnek. Semmit sem érne, ha önnél például rejtett készülék volna.

– Remélem, nem feltételezi?

– Ugyan kérem ... Mi megbízunk ügyfeleinkben, legalább annyija, mint ügyfelünk bennünk ... Szivar?
– Landsman tirades dobozt nyújtott vendégének.

Richter moccant egyet a rozoga széken, és zsebébe nyúlt:

– Inkább a magaméból. Cigarettaázom.

– Eredeti havannai.

– Köszönöm.

Landsman rágyújtott, és kényelmesen hátradőlve, hosszan maga elé fújta a füstöt. A mosoly egy percre sem tűnt el arcáról. Várakozóan nézett vendégére.

– Cégünk egy illetőn akar segítem, aki odaát van.

– A vasfüggöny mögött.

– Igen – bólintott Richter. – Az a szándékunk, hogy az illető kikerüljön.

– Tehát ki kell szöktetni?

– Tud jobbat? – húzta el a száját Richter.

Landsman kissé előredűlt, az asztali lámpa fénye a fejét érte. Millió ránc volt az arcán.

– Az illető miért nem kér útlevelet? – kérdezte. – A legsimábban kijönne és aztán itt maradna. Megtagadná a hazatérést.

Richter ingerülten verte le cigarettájáról a hamut:

– Maga vállal megbízatást is, vagy csak tippeket ad?

– Nem erről van szó.

– Ki kell őt szöktetni. Más lehetőség nincs.

– Értem – ernyed el a székben Landsman. – De önnek is meg kell értenie, herr direktor, hogy ez nem valamiféle öncélú kívánság a részemről. Fontos tudnunk mindent az illetőről. Elsősorban azt, hogy miért nem kaphat odaát útlevelet. Kegyvesztett lett? Megbízhatatlan a rezsim szemszögéből? Vagy mi más az, amiért nem kaphat legálisan útlevelet? Ezek igen lényeges kérdések. Engedje meg, hogy ezt megmagyarázzam, és széteszlassam esetleges gyanúját... Amennyiben az illető megbízhatatlan odaát, akkor ennek megfelelően kell munkánkat irányítani. Ebben az esetben feltételezhető, hogy a hatóságok ellenőrzése alatt áll és figyelemmel kísérik a mozgását. Ez nagymértékben megnehezíti feladatunkat, de nem zárja ki, hogy sikerrel teljesítsük megbízatásunkat.

Richter hosszan töprengett, majd elnyomta cigarettáját:

– Nincs tudomásunk arról, hogy kegyvesztett lenne. Bizonyos vagyok benne, ha kérne, kapna is útlevelet. Ez azonban ráterelhetné a figyelmet, és ezt akarjuk elkerülni. Részünkről fontos, hogy az ilyen irányú figyelemnek még a legkisebb lehetőségét is kiküszöböljük. Ha az illető teljesen váratlanul tűnik el környezetéből, akár napokra is, nem kelt gyanút. Viszont ha útlevelet kérne, könnyen meghiúsulna a szándékunk.

– Az a véleményem, nemcsak a személyére van szükségük – vetette közbe teljesen közömbösen Landsman.

– Hogy érti ezt? – kapta fel a fejét Richter.

– Úgy, ahogy kell... Cégüknek szüksége van rá, de nemcsak a személyére, így az illető nem jön majd üres kézzel. Ami tehát önöket érdekli, az elsősorban az, hogy mi van az illető tarsolyában. Nem a

fejében, hanem a tarsolyában! Megnyugtatom, ez számunkra teljesen közömbös. Minket csak az érdekel, amennyiben megegyezünk, hogy ő kijusson, ezáltal teljesítsük megbízatásunkat.

– Nem szeretem a találgatásokat. Azt mondja meg, hogy mire van szükségük. Ezt az embert ki kell hozni!

Landsman szivarjával bibelődött, aztán Richterre függesztette tekintetét.

– Herr direktor – kezdte –, nekünk nagyon sok mindenre van szükségünk, hogy megbízatásunkat teljesítsük. Minden üzlet kétoldalú, így ez is. Amennyiben nem kapjuk meg a feladatunk teljesítéséhez szükséges információkat, mert önök titkolóznak, akkor lóttak az üzletnek...– Viszont megértheti, hogy ez mennyire kényes a részünkre.

– Kényes vagy nem kényes – folytatta az idős ember –, az a céljuk, hogy nyélbe üssük a megállapodást. Ehhez pedig óhatatlan a kölcsönös bizalom.

– Rendben van – bólintott megadóan Richter. – Közölje, milyen információkat adjak az illetőről.

– Elsősorban tökéletes személyleírásra van szükségünk. Mindenre kiterjedőre! Szem, haj, magasság, termet satöbbi... A személyi adatok közül legfontosabb a születési év. Lehetőleg minél több fényképre van szükségünk. Közeli, távoli fényképekre, amelyekeken esetleg az egész termet látható. Mindezek friss fényképek legyenek. Ezenkívül bionyos tekintetben össze kell dolgoznunk önökkel.

– Említettem már, hogy cégünk teljesen a háttérben marad...

– Természetesen a háttérben maradnak.

– Akkor hát?

Landsman mély lélegzetet vett:

– A személyes kapcsolatfelvételt az adott időpontban önöknek kell létrehozniuk... Apropó! Az illető milyen állampolgárságú?

– Budapesten lakik, magyar...

– Tehát Magyarország – mondta Landsman, és látható elégedettség ömlött szét ráncos arcán. – Ez várakozáson felüli... Nos, miután mi mindent előkészítettünk, az önök dolga, hogy az adott időpontban, sem előbb, sem utóbb, az általunk kijelölt helyre kísérvék, amely természetesen Magyarországon lesz. Itt mi átvesszük az illetőt, és pillanatok alatt túlrepítjük a határon a vasfüggönyön át. Csupán ennyi az önök dolga. Átadni, és kész! A többi ránk tartozik.

– Ezt az átadást konkrétan hogyan képzeled el?

– A legegyszerűbben, herr direktor... önök ugyebár kapcsolatban állnak az illetővel?

– Nem vagyunk állandó kapcsolatban – rázta a fejét Richter –, de akármikor érintkezésbe léphetünk vele.

– Ez éppen elegendő a részünkre. Azt tanácsolom, küldjön személyes megbízottat Budapestre, aki az általunk igényelt fényképeket átveszi és kihozza. Ez az elsődleges feladat. Ez a megbízott aztán az adott időben, amelyet mi határozunk meg, ismét Budapestre utazik és az illetőt átadja nekünk.

– És ez mikor aktuális?

– Az információk és a fényképek a legsürgősebbek. Akár holnap is itt lehetnek. Nekünk a legaprólékosabban elő kell készítenünk akciónkat, hiszen ezen múlik minden.

– És a szöktetés?

Landsman gyors egymás után pöffentett néhányat szivarjából, aztán gondosan leverte a hamut.

– Nyáron – mondta közömbösen.

Richter elképedten bámult kis ideig, aztán magához tért.

– Miért nem két év múlva? – csattant fel. – Ezzel az erővel annyit is mondhatott volna.

– Sajnálom – tárta szét a kezét amaz. – Ez nem erő kérdése. Feltételezi, hogy kapásból válaszoltam a kérdésére? Feleletem jól megfontolt és mindenre kiterjedő gondolkodásból eredt... Nyár!

– A jövő még messze van, addig várjunk?

Landsman vállat vont:

– Ahogy ön gondolja... Előbb semmi esetre sem megy a dolog. Nem vállalhatjuk. Nekünk nem szabad kockáztatni, biztosra kell mennünk.

– Azzal egyetértek, hogy a kockázatot minimálisra kell csökkenteni, de hát a nyár hol van még? Majd egy év.

– Sajnálom...

Csend telepedett közéjük. Mindketten saját gondolataikkal voltak elfoglalva. Richter tépelődő arccal meredt maga elé, aztán rágyújtott, és idegesen szívta cigarettáját. Az idős Landsman tudta, mit forgat a fejében a másik. Felméri azt a veszteséget, amelyet ez az időkiesés jelenthet a cégnek. Tisztában volt vele, hogy a híres vegyiműveknek mennyire fontos lehet ennek az illetőnek a személye, no és az, ami a tarsolyában van. A fejét tette volna rá, hogy az üzletet amúgy is nyélbe ütik. Éppen ezért nyugodt volt, csupán a szivarcsonkját forgatta ujjai között, de azt is csak megszokásból tette.

Az igazgató mélyet sóhajtott:

– Tehát jövő nyár ... Landsman serényen bólintott.

– De ez biztos? Erre az időpontra számíthatunk?

– Mérget vehet rá, hacsak az illető meg nem gondolja magát. Rajtunk nem múlik.

Az iroda lassan megtelt erős dohányszaggal. Az enyhén gomolygó cigarettafüst az asztali lámpa fényében zöld színben úszott. Landsman ráncos arca a homályban maradt, tekintete az előtte ülőt fürkészte.

Richter türelmetlen pillantást vetett karórájára.

– Most már csak egy dolog van hátra – mormolta.

– A leglényegesebb – húzta szélesre mosolyát az idős ember.

– Mennyi?

– Ön milyen összegre gondolt?

– Előrebocsátom, hogy kétezer márkát már kifizettem.

– Ó – emelte a mennyezetre szemét Landsman,

– Igen, igen, ennyit kért a közvetítő.

– Ön keresett meg minket, herr direktor... Az útbaigazítás az ön számláját terheli. Nem hiszem, hogy ezt a kétezeret a mi nyakunkba kívánja varrni – mondta az idős ember, és mekegve felnevetett. – Képzelve, mi történne, ha minden vevő az útiköltségét a kereskedő nyakába varrná. Ha önökhöz beállít, mondjuk,

Dél-Amerikából egy kliens, nyomban azzal kezdi, hogy számolják el a repülőgépszámláját és a hotelköltségét? Nem gondolta ön komolyan ezt a két darab ezrest, herr direktor!

Richter fészkelődött egy darabig.

– Nos, mennyit kérnek ezért a szöktetésért?– türelmetlenkedett.

– Százezret – felelte Landsman olyan természetes hangon, mintha egy doboz cigaretta árát közölné.

Richternek leesett az álla.

–Százezer márkát? – hápogta.

– Nem – csóválta a fejét Landsman. – Százezer dollárt.: Csak a taksánkat kérjük, herr direktor. És a taksánk centekre ki van számolva.

– Hiszen ez rengeteg pénz ...

– Ezért a pénzért nagy dolgokat is cselekszünk.

– Ez képtelenség...

– Próbálja ön meg – vont vállat Landsman.

Richter idegesen mozdult a széken, és a nyakát nyújtotta:

– Mit próbáljak meg?

– Szöktesse ki maga az illetőt.

– Ez nem az én feladatom, én csak megbízást adhatok erre.

– És a megbízás százezer dollárba kerül.

Richter felpattant a székről, mint akinek már elege van a tárgyalásból. Landsman szelíd tekintetet vetett rá.

– Üljön csak vissza – mondta nyugodtan –, és arra kérem, ne kíséreljen meg alkudni, mert ez csak felesleges időtöltés lenne mind a maga, mind a mi részünkről szabott áraink vannak, és megnyugtatom, cégünk egyedülálló Európában. Ez megadatott nekünk éppúgy, mint önöknek-a világhírnév. Persze, a mi patinánk láthatatlan. A látszólagos nagy összegű taksánk mögött pedig rendkívül megbízhatóság rejlik. Biztos vagyok abban, hogy megért minket.

Az igazgató szótlánul visszaereszkedett helyére.

– Az összeget két részletben kérjük, természetesen készpénzben – folytatta Landsman, mintha mi sem történt volna. – Az első részlet előleg, ötvenezer dollár! Kérem, ne felejtse el, hogy erre az összegre napokon belül szükségünk van... A fennmaradó összeget akkor tartozik a részünkre kifizetni, amikor megbízatásunkat teljesítettük és az illető már Bécsben Van. Arra kérem, legyen ott egy megbízottja, aki rendelkezésünkre bocsátja ezt az összeget... Gondolom, ezek a feltételek érthetőek.

Richter már magához tért előbbi meglepetéséből, és élénken pislogott

– És mi történik az előleggel, ha netán a megbízatás kudarcba fullad? – tudakolta.

– Ez a mi részünkről fel sem merülhet. .. Legfeljebb ...

– Legfeljebb? – csapott le Richter.

– Az illető visszalép, mert meggondolta magát. Ez lehet az egyetlen kudarc.

– Nem fog visszalépni.

- Akkor minden simán lezajlik.
- És ha mégsem? Mi lesz az előleggel?

Landsman arcáról most első ízben eltűnt a mosoly. Akaratos mozdulattal elnyomta a hamutartóban szivar csonkját, és hangja határozottan csengett, amikor megszólalt:

- Akkor az előleg kidobott, pénz lesz az ablakon. Richter mélyen hallgatott.
- Mint minden üzletben, itt is kockáztatni kell – tette hozzá Landsman.
- A százezer dollár elgondolkoztató.
- Önnek, herr direktor!... Nekünk nem. Mi tisztában vagyunk kiadásainkkal. Egy ilyen megbízatásnál a rezszi egymagában tetemes.

Kifogytak a szóból. Landsman arcára ismét kiült a szokott mosoly. Nem törte meg a csendet, hagyott időt a másoknak, hogy megeméssze a hallottakat. Tudta, hogy a megbízatást illetően helyzeti előnyben van, és ezt, mint eddig mindig, most is kihasználja. Ha olyannyira fontos a nagy hírű cégnek ez a személy, akkor fizessen.

Richter igen hamar tudomásul vette, hogy kész tényekkel néz szembe, és a közölt feltételeken nem változtathat. Rövid tépelődés után bólintott:

– Rendben van... De semmit sem vagyok hajlandó aláírni megállapodásunkról, sem az összeg rendeltetéséről.

– Ö – emelte égnek a szemét Landsman –, megbízunk mi egymásban ... Amint kézhez kaptam az ötvétezer dollárt, az előleget, üzletkötésünk életbe lépett. Ez annyi, mintha szigorú írásbeli megállapodást kötöttünk volna.

Richter szedelőzködött.

- Az előleget napokon belül eljuttatom megbízottam útján – mondta.
- Várom... A kért adatokat, fényképeket is küldje el.
- Megkapja – felelte Richter. Miközben a kesztyűjét húzta, a díszes íróasztalt nézte, amelyen már érkezésekor megakadt a szeme. Különleges, egyedi darab volt: négy sarkát faragott oroszlánok tartották.

Landsman felkászálódott a székről.

- Ugye milyen szép? – kérdezte, és kékeres kezével végigsimította az íróasztal tükörfényes lapját.
- Valóban az.
- Közvetlenül az összeomlás után tettem rá szert a frontvárosban.

Richter tudta, hogy az „összeomlás”-on a második világháború befejezése értendő, a „frontváros”-on pedig Berlin. De azzal is tisztában volt, hogy milyen beállítottságúak azok, akik ezekhez a kifejezésekhez makacsul ragaszkodnak.

– Mit gondol, kinek a hivatalát ékesítette? – nézett fürkésző tekintettel Landsman.

Richter vállat vont.

– A Birodalom első számú lelkiismeretének a szobájában állt – folytatta az idős ember, és mekegő hangokat hallatva, mintha megszorult volna tüdejében a levegő, felnevetett. – Himmleré volt, a Gestapo főnökéé... És most az enyém! A Landsman cégé!... Mit gondol, hány halálos ítéletet írtak alá ezen az asztalon?

Az igazgató akaratlanul is megborzongott.

– Későre jár – mondta.

Landsman megértően bólintott, arcán a nevetés mosollyá vedlett, aztán megnyomott egy csengőt az íróasztalon. Nyílt az üvegezett ajtó, nesztelen léptű fiatalember lépett be.

– Artúr! Vezesd ki az igazgató urat.

Richter távozását követően Landsman is készülődött. Felvette kopott felöltőjét, és a fejébe nyomta zsíros kalapját. Várt, míg a fiatalember vissza nem tér.

– Elment? – kérdezte.

– Simán.

Az idős ember jelentőségteljesen körbeintett a szemével.

– Alaposan néz itt szét, és értesíts, hogy mindent rendben találtál-e.

– Odamegy?

– Igen.

Kint változatlanul szemerkélt az eső. A háztól távolabb régi típusú Volkswagen vesztegelt a sötétben.

Landsman felhajtotta kabátjának gallérját, és átvágott a gyér világítású úttesten. Beült a viharvert kocsiba, aztán nyomban indult. A belváros felé vette útját. Lassan hajtott. A Richterral történő megállapodás elégedettséggel töltötte el. Jókedvében régi katonanótát dudorászott, és ujjjaival a kormányon verte hozzá a taktust. Később a járda széléhez kanyarodott, és leállította a kocsit. A közelben éjszakai mulató villogtatta színes fényreklámját. A díszes egyenruhában feszítő portás azonnal felismerte, és félreállt az útból. Bentről álmosító zene szüremlett ki. Landsman megállt az előtérben, a hatalmas tükör előtt. Innen látta, hogy a portás többször körbenéz az utcán és az üvegen át int a fejével. Erre megindult, végighaladt a személyzeti folyosón, és a hátsó kijáraton át kilépett egy mellékutca. Zsebéből szivart húzott elő, és miközben alaposan körülnézett, lassú mozdulattal rágyújtott.

Az utca kihalt volt.

Landsman kényelmesen elballagott a legközelebbi taxiállomásig, és kocsiba ült.

– Möbus-garázs – mondta a sofőrnek.

A taxi gyors iramban áthaladt a belvároson, és percekkel később hatalmas, modern épület előtt fékezett. A több szintes Möbus-garázs egyike volt München legdrágább személygépkocsi-tárolóinak. Csak súlyos bankbetéttel rendelkező gazdagok engedhették meg maguknak azt a fényűzést, hogy itt helyezték el kocsijukat.

Landsman kifizette a viteldíjat, és miután a taxi elhajtott, belépett a garázsba. Jöttére kék köpenyes férfi ugrott elő az üvegfalú indítófülkéjéből.

– Parancsoljon, herr Schulze – fogadta.

– A kocsimat...

A férfi beszólt az indítófülke mikrofonjába:

– Harmadik emelet, figyelem! A hetes állás kocsiját kérem ...

Pillanatokkal később a liftből vadonatúj, hófehér Mercedes gördült ki. Landsman elfoglalta helyét a kormány mögött, és kihajtott a kapun.

Az utcákon már alig volt forgalom, csak nagy ritkán tűnt fel egy-két személygépkocsi; többsége taxi volt. A Mercedes megugrott, sebes iramban haladt végig a városon. Kisvártatva elérte a luxusnegyedét. Az utat kétoldalt kertes villák szegélyezték. Landsman levette a lábát a gázpedálról, és megnyomott a műszerfalon egy gombot. Egyik kertkapu zajtalanul kitérült, majd a kocsis begördült. A kapu ismét becsukódott. A kerti sétányon a villa bejáratáig hajtott.

2

Landsmant már várták odabent.

Az ízlésesen berendezett hallban hangulatlámpák szórták a fényt. A padlót süppedő szőnyeg borította, míg a falakon márkás festmények sorakoztak. Mindenütt mély fotelok terpeszkedtek.

Két férfi ült ernyedten egy fiatal lány társaságában. Italoztak. A férfiakon szmoking feszült, a lányon derékig hasított, ezüstös estélyi ruha. A két férfi közel járt az ötvenhez, mégis éles ellentétei voltak egymásnak. Az egyik magas, egyenes tartású, sovány arcélú, energikus állú volt, sűrű hajában ősz szálak csavarodtak. A másik alacsony, kerek arcú teljesen kopasz, gömbölyded termete mérhetetlen falánkságra utalt.

Landsman maga volt a testet öltött alázat, amikor zsíros kalapjával a kezében belépett.

– Megjöttem, főnök... Sikerült nyélbe ütni az üzletet – mondta. Az ősz hajú férfi moccant egyet:

– Minden szavakat hallottuk. Igaz, Micky?

– Tökéletesen – bólintott a kopasz.

A csinos lány megigazította hosszú fekete haját és mérges tekintetű vetett az idős emberre.

– Lőttek a Maximnak – mondta halkan.

– Késtél, Landsman...

– De főnök...

Az ősz hajú egy mozdulattal leintette.

– Késtél –.mondta.

– A szokott útvonalon jöttem, ezenkívül betartottam az ellenőrzést. Ez mind idővel jár.

– Nem az ellenőrzésedről van szó – vetette közbe a kopasz. – Te sem erre gondoltál, Hermann.

Az egyenes tartású férfi a fejét rázta..

– Sokat fecsegsz a tárgyalásoknál, Landsman – mondta cseadesen. – Egyszer baj támad ebből.

– Nem hagyhattam alkudni.

– Nem az üzlettel kapcsolatos dologról van szó. Ne add a hülyét.

– De főnök ...

– Azt a rohadt íróasztalodat egyszer kivágom az irodából. Érted? Kivágom!

A lány hosszát kortyolt italából.

– Lőttek a Maximnak – nézett maga elé.

– Még elmehetünk – mondta a kopasz, és tétován a lány kezéhez nyúlt.

– A műsort már lekéstük.

– Hát aztán? A reggei még messze van.

– Hagyd abba a nyivákolást, Marianne fordult a lányhoz az ősz hajú férfi. – Inkább tölts Landsmannak pezsgőt. Elvégre közrejátszott az üzletben... Te meg ülj le, és halljam a véleményed.

Landsman megkönnyebbülten vette le felöltőjét, és lerogyott a legközelebbi fotelba. Közben a lány kelletlenül végigvonult a hallon, és a bárszekrényben levő nyitott üvegből töltött egy pohár italt. A poharat nem vitte oda az idős embernek, hanem letette a dohányzóasztal szélére. Landsman érte ment, és egy hajtásra kiürítette.

– Beszélj már – gyújtott cigarettára türelmetlenül a magas férfi. Landsman hosszan fejtegette mondanivalóját. Az volt a véleménye, hogy a világhírű vegyiművek azért adott megbízatást a kiszöktetésre és egyben vállalta a nagy összegű kiadást, mert tisztában volt, milyen komoly haszon származhat ebből. Ez a haszon nyilvánvalóan nem az illető személyében rejlik, hanem abban, amit onnan magával hoz. Ez a bizonyos dolog érdeklí elsősorban a vegyiműveket.

– A fejemet rá – összegezte Landsman –, hogy ez az üzlet több millió márkás hasznot ígér a cégnek.

– Az illető egyszerű ipari kém, csakhát a megszerzett anyagot összekapcsolja a személyével, így mindkettőt ki kell juttatni – mondta az ősz hajú férfi.

– Van egy tippem, és ezzel kapcsolatban egy gondolat is motoszkál bennem.

– Éspedig?

Landsman körbehordozta tekintetét a jelenlevőkön:

– Azt hiszem, alkalmunk volna a megbízatás alatt behatóbban utánanézni annak a bizonyos dolognak ... Elvégre az illető azt magával hozza. Őt meg mi hozzuk.

– Megőrültél?

– Ugyan, főnök, hiszen azt játszi könnyedséggel megtudhatjuk majd. Nem járnánk rosszul, ha tudnánk, miből is lesz a vegyiművek milliós haszna ... Érti, mire gondolok ?

– Én értem – élénkült fel a kopasz. Még mondani akart valamit, de a másik pillantása belefojtotta a szót.

A magas férfinak megkeményedett az arcvonása.

– Landsman! – csattant fel.

– Pedig megszerezhetnénk, főnök ...

– Fogd be a pofád!

– De...

– Semmit se magyarázz meg nekem – mondta ingerülten amaz. – Ezt a gondolatot vedd ki a fejedből. Megtiltok mindenféle szimatolást. – Intően emelte fel ujját. – Figyelmeztettelek! Azon járjon az eszed, hogy minél pontosabban tartsd be az utasításokat és csak a megbízatásunkkal törődj.

Az idős embernek hamuszürke volt az arca.

– Ő jót akar, Gerhard – ingatta a fejét a kopasz.

– Hallgass, Micky – torkolta le a társa –, te ehhez nem értesz! A testes férfinak durcás vonás jelent

meg. a szája szélén. Hátradült a fotelban, és poharával kezdett foglalatoskodni. A fekete hajú lány elnyúlтан hevert a pamlagon. őt látszólag semmi sem érdekelt a beszélgetésből.

– örülség lenne bármit is kockáztatni megbízónkkal szemben – folytatta. – Figyelj rám, Micky, és megértesz... A vegyiművek behálózza az egész világot. Hatalmas cég! Minden konkurenciaharcból győztesen kerül ki, egyedül uralja a fél piacot... Nagyon! Nemcsak gazdaságilag, hanem politikailag is. Rettenetes erejük van, a gyengéket úgy söpriék féke, ahogy akarják... És ez a hülye Landsman abban a hitben ringatja magát, hogy átverheti őket. Ezeket átverni? Hát én meg sem próbálom. Olyan lenne ez, mintha fejjel mennék a falnak. Ha ezek elhatározzák, hogy eltaposnak valakit, akkor teszik meg, amikor akarják... A piszkos munkában is van tisztesség! És ezt a játékszabályt be kell tartásuk. Te, Micky, azt hiszed, ezek megbíztak volna minket valami munkával, ha netán itt nálunk kellene ellopni valamit vagy valakit? Hát nem! Ezeknek egy falka emberük van erre. Ki tudják lopni az ember agyából a gondolatot. De odaát, a vasfüggönyön túl, tehetetlenek ... Azt a munkát csak mi tudjuk elvégezni. És ezt őök nagyon is jól tudják, ezért fizetnek meg minket... Micky! Te ujjat húznál a céggel?

– Nem, Gerhard – rázta fejét a kopasz, és csillogó szemmel nézett – nem dobnék kesztyűt nekik. Istenemre, hogy nem!... Különben csodálatos vagy. Érvelni azt úgy tudsz, mint régen. Már akkor csodáltam szónoklásaidat.

– Hagyd a múltat...

A testes férfi az idős emberhez fordult,

– Te tényleg hülye vagy – mondta.

Landsman mozdulatlanul ült, mint aki légnymást kapott, és a semmibe bámult. Még mukkanni sem mert. Tudta, hogy melléfogott és ez szinte megbénította. A lány felült a pamlagori, és nyűgösködőn megszólalt:

– Nem megyünk a Maximba?

A kérdés válasz nélkül maradt, mert abban a pillanatban hirtelen kivágódott az ajtó, és egy ingujjas férfi esett be.

– Baj van, főnök! – kiáltotta izgatottan.

– Mi történt?

– Az imént Artúr jelentkezett. Azt mondta, hogy a tárgyalást valakik lehallgatták.

Mintha bomba robbant volna. Az ősz hajú férfi felugrott helyéről. Landsman úgyszintén. Csupán a kopasz maradt ülve a meglepetéstől.

– Artúr mire alapozza ezt?

– Talált egy „gombot”.

– Hol?

– Kint a falon, az iroda ablakpárkánya mellé lótték. Mindnyájan tisztában voltak, hogy a tárgy, amely alig nagyobb egy inggombnál, miniatűr rádióadó. Ezt rendszerint messziről a kiszemelt helyiség külső falára lövik. Az érzékeny műszer a falon át kiszűri a legcsekélyebb zörejt is, csak a hangot továbbítja. Az adás csupán néhány száz méteres körzetben vehető.

– Mielőtt eljöttem, utasítottam Artúrt, hogy nézzen körül – vetette közbe Landsman. – Nem hiszem, hogy sikerült ennek ellenére bárkinek is lehallgatnia Richterrel történő beszélgetésemet. Már jó előre bekapcsoltuk a zavart keltő műszert, és ez állandóan működött.

Az ősz hajú férfit mindez nem nyugtatta meg. Idegesen gyújtott rá újabb cigarettára.

- Lehet, hogy mégis sikerült a lehallgatás – mondta. Landsman a fejét rázta:
- Teljességgel lehetetlen ... A zavart keltő műszerünk rendkívül hatékony.
- Artúr szerint a talált „gomb” teljesen új rendszerű, még nem is látott ilyent – jegyezte meg az ingujjas.

Az idős ember kapkodó szavakkal hosszú magyarázatba kezdett. Azt fejtegette, hogy az ilyen jellegű rádióadók, legyenek bármilyen rendszerűek, alkalmatlanok arra, hogy kiküszöböljék a zavarkeltést. Azt jóval nagyobb, inkább vezetékes rendszerű rádióadók képesek csak hatástalanítani.

Mikor Landsman kifogyott a szóból, az ősz hajú férfi legyintett.

- Ez csak a feltételezésed, így egyáltalán nem biztos, hogy azok a valakik hallották-e a beszélgetésedet Richterral vagy nem ... A tény az, hogy a „gombot” Artúr megtalálta – mondta.

Az ingujjas bólintott:

- Így igaz, főnök!
- Hívd fel Artúrt, hogy hozza ide azt a vackot. Azonnal! Amaz máris távozott.

A csendet később Landsman káromkodása törte meg. Richtert szidta, amiért az nem tartotta be megállapodásukat. Az ősz hajú férfi kis ideig hallgatta, aztán durván letorkolta az idős embert.

- Honnan veszed, hogy Richter tudott erről? – szegezte neki a kérdést.
- Hát ki lehetett más? Csak a cég!
- Más variációd nincs?

Landsman értetlen arcot vágott.

- Ők lehettek – bökte ki.

– Te elképzeled, hogy a cég titokban rögzíti azt a beszélgetést, amelynek témája kompromittáló a részére? Gyűjtik önmaguk ellen a bizonyítékot? Te hülye vagy, Landsman! Érted? Ők inkább fáradoznának az ilyen bizonyítékok megsemmisítésén, nempedig a fordítottján ... Te Richterről feltételezted, hogy magnetofont rejt magánál, holott ő a legszívesebben ennek ellenkezőjét cselekedte volna. Zavarókészüléket vitt inkább magával, hogy te ne tudd felvenni a beszélgetést.

- Tehát egy harmadikra gondolsz, Gerhard? – szólalt meg a kopasz.

– Ügy van! Egy harmadikra ... Akit szintén érdekel a dolog, ami annál a személynél van a vasfüggönyön túl.

- De hogyan juthattak a nyomunkba?
- Csak a vegyiműveken keresztül.

A testes férfi végigsimította kopasz fejét.

- Tehát tudtak Richter útjáról – mondta.

– Feltételezem... Richter bizonyosan megtárgyalta a megbízatást az igazgatósági tanáccsal. Gondolom, részleteiben is. A kíváncsi harmadikok viszont nem tudták azt, hogy konkrétan Richter miért keresi fel a Landsman-irodát. Tehát az igazgatósági ülésről-nem szivároghatott ki konkrét értesülés, csak sejtés. Ezt a sejtést csak úgy ellenőrizhették, hogy Richter nyomába szegődtek ezen az estén. Tudták, hova megy, csak azt nem, hogy miért.

- Vajon kik lehetnek ezek? Az ősz hajú férfi vállat vont:

– Valamilyik cég! Mint ahogy a vegyiműveknek is vannak embereik más helyeken, akik értesülések szerzésén fáradoznak, náluk is tevékenykednek az ellenfelek.

Ültek a fotelban és a várható fejleményeket latolgatták. Landsman hallgatott, láthatóan rosszul érintette amiért letorkolták. A csinos lány változatlanul unatkozott a pamlagon. A testes férfit aggodalommal töltötte el, hogy a beszélgetést esetleg sikerült másoknak lehallgani. Az volt a véleménye, hogy álljanak el a megbízatás teljesítésétől.

– Ugyan, Micky – csóválta a íejét a másik. – Azt a luxust néni engedhetjük meg magunknak, hogy hagyunk kicsúszni a kezünkből százezer dollárt... Erre a pénzre irtózatosszükségünk, van. Az egyik lokálunk teljesen döglődik, hogy feldobjuk a forgalmat, pénz kell, sürgősen. Ezt te is nagyon jól tudod ... Tavaly az a két üzlet nagyon jól bevágott, az idén semmi. Jövőre kell ez a dohány, ez megment minket.

A kopasz mélyet sóhajtott:

– Hogy mennyire kell a dohány, azt én tudom a legjobban. Tehát folytatjuk?

– Igen, mintha mi sem történt volna, csak sokkal óvatosabbak leszünk, felkészülünk minden eshetőségre... Ezt a tényt mindenesetre közölni fogjuk Richtterrel. Érted, Landsman?

– Igen, főnök – éledt fel az idős ember. – Hozzákezdhetek az akció előkészítéséhez?

– Nyomban, ahogy megkaptad a kért dolgokat Richttertől – mondta, és a lányhoz fordult: – Marianne! Te add fel a szokott hirdetést. Minél több lapban, egy hónapon át. Hadd szelektáljunk ... Különben most ismét te fogsz utazni, akárcsak a lengyel esetében.

A lány tapsolt örömeben:

– Gerhard, ugye, elvihetem a sport-mercit?...-Azzal akarok utazni.

– Ha Mickynek nincs kifogása ellene.

A testes férfi széttárta a kezét.

– Tőlem viheted – mondta.

– A nyár még messze van – mormogta maga elé Landsman.

3

Kiss Gábor rendőr főhadnagy egyike volt a legrégebbi nyomozóknak az eltűnt személyek ügyével foglalkozó csoportnál. Számptalan olyan ügyet adott már át az illetékes gyilkossági szakcsoportnak vizsgálatra és továbbnyomozásra, amelyben az eltűnt személyek bűncselekmény áldozatává váltak. Érthete, hogy mindig őt bízták meg a bonyolult feladatokkal, az eltűnésekkel, főként azokkal, amelyeknél már a legelején gyanús körülmények adódtak. Á legtöbb ügy persze, ügynevezett sima eltűnés volt. A léha férj kerekelt oldott, és mikor rábukkantak az ország másik végében, vígan élt közös háztartásbelijével. Kiss főhadnagy tapasztalatában a nők sem a hűség mintaképét testesítették meg. Nem egy asszony kötött már váratlanul útilaput a talpára és hosszú időre rejtekhelyre vonult újsütetű párjával, de a lányok sem viselkedtek különbül: akadt olyan, aki fél évig fiúja sarkába szegődve járta az országot, pedig eltűnésének reggelén iskolába indult. Mindezekhez az ügyekhez hozzájárultak a szemérmes öngyilkosok, akik – elbújva a világ szeme elől – erdőben, barlangokban, elhagyott helyeken végeztek magukkal, vagy egyszerűen vízbe merültek. Hónapok múltán került csak elő tetemük az időtől erősen megviselt állapotban. Ilyenkor az azonosítás fáradságos munka volt, de mindig sikerüli, olyan esetekben is, amikor csak csontmaradványok maradtak hátra.

Természetesen voltak ügyek, amelyek eredménytelenül kerültek irattárba, mert az eltűntnek nyoma veszett. Hiába nyomoztak utána, hiába tartották fenn a személyi körözést évekig, sehol semmi. Egy-egy ilyen holtpontnál Kiss főhadnagy napokig rosszkedvű volt. A tehetetlenség, hogy nincs tovább út, lehangolta. Ezt a pillanatot ismerték már munkatársai, és ha tehették, kerültek vele a vitát.

A Tajty Mária-ügy simának ígérkezett. A lány eltűnését a hozzátartozók jelentették be. Két hete nyoma veszett. Főbérleti garzonlakásából minden különösebb gyanakvásra okot adó előzmény nélkül távozott, mintha csak leszaladt volna- valamit vásárolni. Csupán az egyik zárban fordította el a kulcsot lakásának bejárati ajtaján, a biztonsági zár azonban nyitva volt. A fürdőszobában frissen mosott fehérneműk, a konyhaasztalon főzésre előkészített élelmiszerek. A rokonok nyitatták ki az ajtót lakatossal. A szobában minden a helyén volt. semmi sem hiányzott. Tajty Mária egy szál ruhában, táskával a karján ment el. A házfelügyelő, aki utoljára látta, amint a lépcsőn lefelé haladt, azt mondta vallomásaiban, hogy a lány sietett.

Kiss főhadnagy igyekezett okot találni, de hiába hallgatott ki embereket, hiába töprengett, egy valamire való szálát sem talált, amelyen elindulhatott volna. Egyetlenegy tény sem merült fel, amelynek alapján öngyilkosságra lehetett volna következtetni. Csinos, fiatal, huszonöt éves lány volt Tajty Mária, tisztviselő egy nagyvállalatnál, önálló főbérleti lakással rendelkezett. Udvarlója is akadt. Az semmit sem tudott elmondani, még a rokonoknál is jobban megdöbben, amikor a lány eltűnéséről értesült. A munkatársak által érkezett adatok azt tanúsították, hogy a lánynak bizonyos tervei voltak a jövőben, életvidámnak, erős akaratúnak ismerték. Sehol semmi magyarázat eltűnésére, sehol egy gyanús körülmény.

A főhadnagy már tudta, hogy nem sima ügygel áll szemben. Kiadatta a lány körözését, és olyan nyomra várt, amelyen elindulhat. A szálát egy véletlen adta a kezébe. Egy volt munkatárs jelentkezett, aki az eltűnés napján, vasárnap késő délután, Balatonalmádiban látta Tajty Máriát. A lány az állomás előtt ment át az úttesten, és futólag köszönt is munkatársának. Nagyon zavart volt, szinte rohant valahova.

Kiss főhadnagynak nem került különösebb erőfeszítésébe megállapítani, hogy Tajty Mária, amikor munkatársával összefutott a Balaton-parton, egy kora délutáni vonattal érkezett meg. Mindez egy telefonjába került, mivel adva volt a házfelügyelő, aki látta a távozó lányt, és megadta annak időpontját is, a MÁV-tudakozó pedig azt, hogy mikor indult vonat Balatonalmádiba. Az időpontok egybevágtak. De vajon miért-utazott el olyan váratlanul a lány? Miért szakította félbe a főzést? Mi indokolta ezt a hirtelenséget? Megannyi megválaszolatlan kérdés vetődött fel.

A nyomozó tiszt gondolt egyet, zsebre vágta a lány fényképét, és leutazott Balatonalmádiba. Amint megérkezett, első útja a rendőrszerepére vezetett. A parancsnok irodájában a helyettes, egy testes főtörzsőrmester fogadta. Kiss bemutatkozott, röviden elmondta jövetelének célját, és az íróasztalra tette Tajty Mária fényképét.

Amaz hosszan szemlélte.

– Nem ismerős – egyenesedett fel.

– Tehát soha nem látta ...

– Még csak nem is találkoztam ilyen kinézetű nővel. Itt járt Almádiban?

– Igen.

– Nem volt dolgunk vele...

– Lehetséges lenne, hogy most is itt tartózkodik valahol? A főtörzsőrmester a fejét rázta:

– Kizártnak tartom ... Az idénynek már vége.

– Esetleg valamelyik háznál...

– Alig van már vendég, azokról pedig tudunk... A szállóban is csak lézengenék, két hét és lehúzzák a rollót.

Kiss főhadnagy elmondta, hogy a lányt itt látták utoljára, tehát Balatonalmádiban veszett nyoma végleg.

– Az a helyzet, főhadnagy elvtárs, hogy akkor nyár volt. Sokan megfordultak itt, aztán mindenki továbbment. Lehet, ez a lány is itt volt, de odébbállt – mondta a főtörzsőrmester.

– Lehet.

– Egyet még megpróbálhatunk.

– Éspedig?

A főtörzsőrmester az ügyeletest hívta.

– Parancs – érkezett az ügyeletes.

– Hozza ide a bejelentő könyvet.

Kétszer is átlapozták, de nem szerepelt benne a lány.

– Nem tudok főhadnagy elvtárs segíteni – mondta a főtörzsőrmester.

Kiss becsukta a könyvet:

– Ettől még itt lehetett.

– Ajjaj... Ez nem szentírás. Bejelentetlenül heteket is itt tölthetett.

– Kötelező pedig.

– Sok minden kötelező, mégsem tartják be – legyintett a főhadnagynak, hogy forduljon a körzeti valamelyikük a fénykép alapján ismerősnek Ezek a rendőrök egy-egy területrészt gazdái voltak, í és személyi ismerettel rendelkeztek.

Ez legalább két nap, és az esti vonattal vissza kell mennem Pestre... Esetleg itthagynám a képet, mutassa meg nekik, aztán feladja postára – mondta.

– Szükségtelen... Háromra itt lesz valamennyi körzeti megbízott. Értekezletet tartunk. Addig valamivel üsse el az időt.

Hűvös, borongós idő volt. Fújt a szél, a mólót felkorbácsolt hullámok ostromolták. A víz egybeolvadt a szürke éggel. Tihanyt, amely innen mindig látható volt, még csak sejteni sem lehetett. Kiss otthagya a partot, és beült a Mackó eszpresszóba egy kávéra. A helyiségben kevesen voltak, azok is jobbára helybeliek., Fertelmes lötyöt kapott, az íze mindenhez hasonlított, csak kávéhoz nem. Kiss nem nagyon bízott már, hogy a fénykép bemutatása a többi rendőrnek kimozdíthatja a holtpontjából az ügyet, mégis megvárta a jelzett időpontot.

A rendőrőrsön már ott voltak a körzeti megbízottak. Kíváncsian sereglettek a főhadnagy köré és megtekintették a lány fényképét. Ahogy fogytak, úgy múlt a remény is. Egyik sem tudott semmi érdemlegeset. Kiss indult volna már, de az egyik rendőr utánaszólt. Fiatal szakaszvezető volt.

– Ne vegye sértésnek, de egy tippel szolgálhatok a főhadnagy elvtársnak – mondta.

– Talán hasonlít valakire a fénykép?

– Nem... De van itt Almádiban egy fiatalember, a vitorlás Jóska, így hívják, mert az egyik üdülő hajóját kezeli egész idényben.

A többiek nevettek.

– Ez a vitorlás Jóska nagy nőcsábász hírében áll – folytatta mosolyogva a szakaszvezető. – Ha egy csinos nő itt Almádiban csak napokra is megfordul, beleütközik ebbe a Jóskába, az szinte biztos... Mutassa meg neki ezt a fényképet, hátha eredménye lesz.

Kiss töprengett. Még egy órája volt a vonat indulásáig.

– Hol találom meg azt a fiatalembert? – kérdezte.

– Az EVIG-üdülőben vagy az állomás restijében. – Merre van az üdülő?

A szakaszvezető gyors pillantást vetett parancsnokára. A főörzs. őrmester bólintott.

– Elkísérem magát – ajánlkozott a rendőr –, így hamar megtaláljuk Jóskát.

– Előre is köszönöm – mondta Kiss.

Vitorlás Jóskát sem az üdülőben, sem az állomás restijében nem találták. Az egyik eszpresszóban bukkantak rá, két helybeli lánnyal üldögélt. A hórihorgas fiatalember vigyorogva emelkedett fel székéről, amint a szakaszvezetőt megpillantotta. A fiatal rendőr félrehívta, és bemutatta a főhadnagyot.

– Igénybe vesszük a szaktudásodat – mondta a szakaszvezető. A vitorlás Jóskának fülig szaladt a szája.

– Egy fiatal nőről lenne szó – folytatta a rendőr. – Kíváncsiak vagyunk, láttad-e.

– Idevalósi?

– Már hogy lenne az? – mondta a szakaszvezető. –Itt volt a nyáron Almádiban ... Hátha ült a hajódon.

Kiss elővette a tárcájából Tajty Mária fényképét.

– Nicsak, szőke! – lepődött meg az.

–Ismeri? – kérdezte felvillanyozódva Kiss.

– Nem ... Csak azért csodálkoztam, hogy szőke a nő. A szőkékkel valahogy mindig pechem van.

A nyomozóban kihunytt az érdeklődés szikrája, és a fénykép után nyúlt.

– Várjon csak – mondta a fiatalember a fényképet nézegetve. – Azt határozottan állítom, hogy nem ismerem, de nagyon hasonlít egy másik szőkéhez. Nagyon.

– Itt volt Almádiban?

Amaz felrezzent, Bambán nézett.

– Hogyhogy itt volt? – kérdezte.

– Hát akire hasonlít ez a lány.

– Itt bizony – bólogatott a fiatalember. – Azért mondtam, hogy pechem van a szőkékkel... A nyárutón történt a dolog – kezdte, aztán a szakaszvezetőhöz fordult. – Ismered az öreg Sast.

A rendőr Kissnek magyarázott:

– Idős ember, de igen jó kondícióban van. IBUSZ-szobái vannak, mindegyik komforttal, a parton egy emeletes, szép ház.

– Nála mindig általában külföldiek szállnak meg – folytatta a hórihorgas fiú. – Amelyiknek aztán

kedve támad vitorlázásra, kiviszem a vízre. Sas bácsi mindig szól, hogy ekkor gyere vagy akkor, ez és ez megy... Tehát jóba vagyok az öreggel és bejáratos is vagyok hozzá. Nos, a szőke nő miatt történt vele egy kis-koccanás ... Valami sváb nő volt, egy mukkot sem tudott magyarul, de fiatal és csinos volt. Amikor először kijött velem, jó szél volt, persze a csónakon nemigen lehet fűzni a szöveget, mert több vendég van. Ilyenkor csak a szemem villog, és húzom a szám, ha elkapom a pillantásukat. Ez a nő harapott rám. Igaz, szerényen csinálta, de látszott rajta, hogy harap, illetve tetszem neki. Mikor kikötöttünk, vissza is maradt, de nem sokat értünk egymással. Én szövegetem, ő mosolygott és bámult. Aztán ő karattyolt valamit svábul, akkor meg én bámultam mint a szélütött.

A szakaszvezető félbe akarta szakítani a szózuhatagot, de Kiss intett, hogy hagyja beszélni a fiút.

– Riszáltam a farom, és az órára mutogattam, hogy jöjjön este táncolni, ő erre mosolygott, és a fejét rázta. Megértett, csak hát nem akart jönni. Ez a lány különben mindig mosolygott, amolyan nevetős lehetett... Aztán egy másik alkalommal megint kijött velem vitorlázni, persze csak bámultuk egymást. Fenemód élvezte a helyzetet. Ekkor otffelejtett egy csomó sváb képeslapot meg újságot... Elhatároztam, elviszem neki. A következő reggel elmentem Sas bácsihoz. Korán volt, alig mozgolódtak még a parton. Látom mármessziről, hogy egy kocsi áll a kapu előtt. Közelebb érek, hát ott ül az én szőkém. Legalábbis ezt gondoltam, mert a nő háttal ült nekem. Ebben az időben Sasnak csak egy szőke nővendége volt, senki más. Egyszóval biztos voltam benne, hogy az én szőkém. Odamegyek, és benyújtom az újságot, ő meg csak néz, értetlenül bámul rám. Akkor látom, hogy ez a nő nem az én szőkém, csak annak kiköpött mása. Pont ugyanaz a haj, még a formája is... És ennek is fekete keretes szemüveg volt az orrán. Rendes szemüveg ... Szóval értetlenül bámuljuk egymást, egyszer csak zavartan azt mondja magyarul: nem. És elfordítja a fejét. Magyarul mondta, érthetően, erre megesküszöm... Ebben a pillanatban ott terem az öreg Sas, hátulról ellök a kocsitól, és valamit dadog németül. Egy sváb pofa bevágódik a kormányhoz, gáz, és elviharzanak ... Amint eltűntek a sarkon, az öreg nekemesik, lehord mindenféle csavargónak, miért molesztálom az ő vendégeit... Cefetül összevesztünk. Mondtam neki, hogy én nem molesztálom a vendégeit, ahhoz a kis sváb lányhoz jöttem, a szőkéhez... Erre azt mondja, hogy az most ment el. Erősködtem, hogy bizony nem az volt, igaz, hasonlít rá erősen, de akkor sem az. Ő is köti az ebet a karóhoz, lehülyéz. Bizonygattam, hogy a sváb lány egy szót sem tud magyarul, az előbbi pedig megszólalt... Részeg disznónak nevezett, majdnem birokra mentünk. Az öreg remegett mint a nyárfalevél, még bele is izzadt a hazudozásba. Hogy mi értelme volt ennek, nem tudom... Miért tagadta le a szőkémét, azt sem tudom. A sváb lányt soha többé nem láttam. Pedig esküszöm, hogy az öregnek nem volt igaza. Ott az orrom előtt nem a sváb lány ment el, hanem valaki más. Most már mindegy, az öreggel azóta haragban vagyunk, ha netán összefutunk, úgy néz rám, mint az apagyilkosra... Ezért van pechem a szőkékkel – És ez a nő itt a fényképen cefetül hasonlít rá, de mégis ismeretlen nekem. Persze ettől függetlenül lehet, hogy a nyáron itt nyaralt Almádiban. Nem ismerek én mindenkit, aki idejön, csak ezek a rendőrök rámfogják. Kisst egyetlenegy dolog érdekelt még.

– Megvannak még azok az újságok és képeslapok, amelyeket ez a külföldi lány a vitorlásra felejtett?
– kérdezte.

– Meg hát... Akarja látni őket?

– Igen.

– Az üdülőben vannak. Magának adom.

– Csak nincs időm értük menni – mondta Kiss, miután az órájára pillantott.

– El akarja érní az esti vonatot? Kiss bólintott.

– Tíz perc múlva az állomáson vagyok, ott találkozunk. Hozom az újságokat – mondta. Valamit szólt a két lánynak, és elrohant.

– Különben rendes gyerek – nézett utána a szakaszvezető.

Kiss a tárcájába süllyesztette Tajty Mária fényképét, és megkérdezte a fiatal rendőrt, hogy mivel vendéghelheti meg. Amaz egy kávét kért, de Kissnek elege volt már az itteni feketéből, és colát ivott.

Ezt követően, megköszönve a segítséget, elbúcsúzott a szakaszvezetőtől.

Az állomáson igen kevesen vártak a pesti vonatra. Kiss remélte, hogy a fiú időben megérkezik, és megkapja a német újságokat Különösebben nem volt rájuk szüksége, és azt sem tudta, vajon az eltűnt lány beszélt-e németül. Pusztán az érdekelte, hogy az újságok kintről származnak, vagy pedig itt is megvásárolhatók voltak. Ehhez pedig látni kellett azokat. A pénztárcsarnokban sétálgatva eszébe jutott még más is, amit elfelejtett megkérdezni. A hangosbeszélő a vonat érkezését jelezte, amikor lélekszakadva beállított a hórihorgas fiú, kezében az újságokkal. Kiss csak egy pillantást vetett rájuk, és tudta, hogy kinti lapok, de zsebre gyömöszölte őket.

– Pontosán mikor volt ez az összekoccanása Sassal? – kérdezte. Amaz pontosan megmondta a napot.

– Érdekes ez magának? – tudakolta a fiú. Kiss vállat vont:

– Talán igen, talán nem ... Még nem tudom.

– Ha netán szükség volna rám, felhívhat telefonon az üdulőben. Ott vészelem át a telet a személyzettel. Inkább reggel hívjon, akkor biztos megtalál.

Kiss az utazás ideje alatt a Tajty Mária-ügyön gondolkozott. Bármennyire is különösnek találta a vitorlás Jóska esetét a szőke német lánnyal, nem talált semmiféle összefüggést. Mit jelent az, hogy Tajty Máriának is hosszú szőke haja volt, korban egyeztek? Semmit. Pusztán a véletlen játékanak tulajdonította, hogy az eltűnés időpontja egy nap eltéréssel egybevágott a fiú és Sas közjátékával. Azon kapta magát, hogy akaratlanul is töpreng a gondolaton: Ki tévedhetett? Kinek volt egyáltalán igaza? Valóban a német lány ült azon a reggelen a gépkocsiban, és akkor Sasnak van igaza, vagy pedig más? Akkor viszont a fiú nyert. De mi értelme ennek? Hogy nem Tajty Mária volt, az biztos, hiszen vitorlás Jóska nem ismert rá a fényképről. Ezekután mi érdekelheti őt ebből a közjátékból? Semmi!

Kiss főhadnagynak másnap reggel hivatalában az volt az első ténykedése, hogy utánanézett, vajon beszélt-e valami idegen nyelvet az eltűnt lány. Egy sor telefont bonyolított le. Az ismerősök, rokonok határozott nemmel válaszoltak. Tajty Mária nem beszélt németül. Kiss részletes jelentést írt az eddig tett intézkedésekről, és az aktával a hóna alatt beszámolt parancsnokának a történetekről.

– Tehát irattározzuk – mondta a csoportvezető.

– A körözést viszont fenntartjuk.

– Lehet, hogy előkerül majd...

– Az is lehet, hogy soha.

A csoportvezető aláírta a papírokat.

– Ismét egy eredménytelen ügy – mondta. – Van pár darab már belőlük.

Kiss leadta az aktát az irattárba és visszament a szobájába, íróasztalán ott feküdtek a német újságok. Azzal a szándékkal tette el az egyik fiókba, ha egyszer nagytakarítást csinál, kidobja azokat is. Akkor még fel sem merült benne, hogy alig egy hónappal később mennyire megőrül valaki ezeknek az újságoknak.

Egy délelőtt Kiss Gábor főhadnagyt az osztályvezető hívatta. Nem volt egyedül: magas, vállas, fiatal férfi ült szobájában.

Kiss szabályosan jelentkezett.

– Foglaljon helyet, főhadnagy elvtárs – mondta az osztályvezető, és bemutatatta az idegent. – A százados elvtárs a Belügyminisztériumból jött... A Tajty Mária-ügyre kíváncsi. Úgy tájékoztattak, hogy maga nyomozott ebben az eltűnési esetben.

– Jelentem, én ... Eredménytelenül végződött.

– Tehát a lánynak nincs nyoma?

– Nincs...

– Erről a lányról lenne szó – bólintott az osztályvezető. – Megkérem, mondjon el mindent a százados elvtársnak.

Kissnek fogalma sem volt, miért érdeklí a Belügyminisztériumot Tajty Mária eltűnése. Előbb arra gondolt, hátha valaki bepanaszolta az eredménytelen nyomozást, de aztán ezt elhessegette magától. Igaz, volt már ilyenre példa, de annak nem ez volt a módja – egyszerűen felkérték az iratokat. Tisztában volt azzal, hogy nincs joga kérdezősködni, és nem is akart. Hosszú évek alatt megszokta már a rendőrség hivatali fegyelmét, és belé rögződött, hogy csak a saját munkájával törődjön, csak a feladatköre foglalkoztassa.

Kiss részletesen ismertette a századosal az eltűnést, a tényként megállapított körülményeket, a nyomozati intézkedéseket, mindazt tehát, ami máskülönb is elfeküdt az aktában. Röviden megemlítette benyomásait is és a belőlük adódó következtetéseket.

Amaz érdeklődve hallgatott, szeme felvillant, amikor Kiss a Balatonalmádiban végzett tevékenységét taglalta. Mindez nem került el a főhadnagy figyelmét. Elmondta, hogy nem talált összefüggést a vitorlást kezelő fiú és Tajty Mária eltűnése között. Véleményét több oldalról is alátámasztotta. Ennek ellenére a százados hosszan kérdezősködött a fiú és az idős Sas között lejátszódott összekoccanás minden mozzanata felől. Kiss megemlítette a német újságokat is, amelyeket a fiútól kapott.

– Milyen újságok voltak azok? – kérdezte a százados.

– Kintről valók.

– Nem tudja a címüket?

– Itt vannak az íróasztalomban, lehozhatom őket?

A százados arca felfokozott érdeklődést mutatott.

– Megkérem – mondta.

Kiss engedélyt kért osztályvezetőjétől. Percek múlva visszatért, kezében az újságokkal.

– Ezeket elvihetem? – kérdezte a százados.

– Nincs rájuk szükségem – mondta Kiss. – Nem hittem volna, hogy egyszer valamiféle érdeklődésre tarthat majd számot – Amikor értesültem, hogy hívatnak, arra gondoltam, egy friss ügyről kell számot adnom.

Az osztályvezető elmondta vendégének, hogy beosztottja állandóan több, folyamatos eltűnési ügyben nyomoz. Nem fukarkodott a dicsérő jelzőkkel sem.

Kiss kelleetlenül mozgolódott székén, habár jólesően vette tudomásul a hallottakat.

– Remélem, az a friss ügye nem lesz eredménytelen – jegyezte meg mosolyogva a százados.

– Pedig az lesz...

Az osztályvezető rosszállóan csóválta a fejét.

– Melyik ügyről lenne szó? – kérdezte.

– A kavicsbányában találtról.

– Ismeretlen holttest – fordult az osztályvezető a századoshoz. – Bár illetékességből nem tartozik hozzánk, de egy sor részfeladatot vállaltunk a személyazonosság tisztázásában. Ugyanis azt hittük, egyik ügyünket megoldja.

– Konkrétan Tajty Mária eltűnését – vetette közbe Kiss. A százados értetlenül nézett.

– Az eltűnési eseteknél – folytatta az osztályvezető – az ismeretlen holttestet azonosítjuk, hátha sikerül kilétét megállapítanunk, és ezzel valamely korábban eltűnt személy sorsára fényt derítenünk. Nem egy alkalommal újjelenyomat alapján állapítottuk meg a kilétét, máskor meg a csontmaradványokból értünk el minden kétséget kizáróan eredményt... Amikor ezt a női holttestet megtalálták, Tajty Máriára gondoltunk elsősorban.

– Hol találták ezt a női holttestet? – kérdezte a százados.

– Egy elhagyatott kőbányában a Bakonyban, mélyen a hegyek között. A veszprémiek nyomoznak benne, már a boncolásnál gyanús körülményekre bukkantak.

– Gyilkosság?

Az osztályvezető bólintott.

– Igen ... Különben a főhadnagy elvtárs is lent volt napokig ebben az ügyben.

– Persze, nem Tajty Mária – mondta a százados.

Kissnek ez nem kerülte el a figyelmét. A fiatal férfi megjegyzésében volt valami határozottság.

– Ennek az esetnek mi az ügyiratszám? – kérdezte a százados.

– Százhuszonnyolc per kettő – mondta kapásból Kiss.

Amaz gondosan feljegyezte noteszába és megköszönte a felvilágosítást. Kiss engedélyt kért a távozásra. Észre sem vette az idő múlását, már kora délután volt.

Kiss napokkal később pusztá véletlenségből együtt ebédelt osztályvezetőjével. Sok mindenről szót váltottak, így felmerült a Tajty Mária-ügy is.

– Az egész ügyét végképp elejthetjük – jegyezte meg az osztályvezető.

– Hogyhogy végképp? – kérdezte értetlenül Kiss. Hiszen az eltűnéseket hosszú évekig napirenden tartják, függetlenül, hogy az akta az irattárban porosodik.

– Ügy, hogy ennek a Tajty Máriának kutya baja, éli a világát.

– Ha szabad kérdeznem, hol?

Az osztályvezető bizonytalan mozdulatot tett kezével a levegőben.

– Kint van Amerikában – mondta. Kissnek kikerekedett a szeme:

– Amerikában?

– De ezt nem hivatalosan közölték velem, így várnunk kell. A tény az, hogy a nő kint van. És vígan éli világát.

– Ezt ki közölte?

– Biztos lehet benne, hogy így van.

Kiss nem értette a dolgot. Miért kellett akkor neki egy sor felvilágosítást adnia Tajty Máriáról annak a századosnak? Ha egyszer tudnak a lányról, akkor az eltűnés ügye megoldódott. De hogyhogy kint van külföldön? És éppen Amerikában?

Ebéd végeztével az osztályvezető azt mondta: Az a fiatal százados, aki a lány ügye után érdeklődött, az elhárításnál dolgozik.

4

Az új év kietlen időt hozott. Metsző északi szél süvített át a városon, felkavarta a havat, nyomában némely helyen tisztára sepert kövezetj máshol méteres torlasz keletkezett. Csikorgó fagy volt. Bana Dénes ezredes, az elhárítás vezetője, a szabadságáról visszatért Pintér Béla alezredest fogadta. A köpcös természetű osztályvezetőnek pihent volt az arca, derűsen csillogó a szeme.

– Látom, egészen rendben vagy – mosolyodott el az ezredes. – Az ünnepek alatt bejglimérgézést sem kaptál.

– Boldog új évet...

– Neked is ... Ül le. Hogy teltek a napjaid?

Pintér családi történeteket mondott el, és a kikapcsolódás végett tett hosszú hegyi sétáit részletezte. Nem kerülte el a figyelmét, hogy főnöke nem éppen a megszokott újévi hangulatot árasztja. Ismerte annak minden rezzenését, mozdulatát. Két évtizede dolgoztak már együtt, még ha hallgattak is, nem tudták titkolni gondolataikat egymás előtt. Pintér szóvá is tette a tapasztalt nyugtalanságot.

Bana ezredes legyintett, aztán cigarettára gyújtott:

– Nincs semmi rendkívüli dolog, egyszerűen csak az izgat, hogy mit hoz ez az év – mondta.

– Senki sem jós. – Mégis jó lenne tudni.

– Reméljük, sima mederben folyik majd minden – mondta az osztályvezető.

– Ezt a sima medret minden évben, mint valami elérhetlent, csak áhítozzuk. Talán te tudod rajtam kívül a legjobban, hogy mennyi minden történik itt egy év leforgása alatt. Ha szobrász lennék és az elhárítás szervét kellene mintáznom, ugrásra kész oroszlánt készítenék.

Pintér nevetett:

– Az egyik mancsában pajzs lenne, a másikban pedig kard... A jelkép.

– Nem tudom, mi lenne a mancsában, és azt sem tudom, egyáltalán tud-e valamit egy oroszlán a mancsában tartani... Azt azonban igen, hogy a szobor oroszlán lenne és ugrásra készen állna.

– Ebből máris kiderül, hogy a Lánchídon jársz át rendszeresen. A kőoroszlánok látványa tudat alatt állandóan nyomot hagy benned. Bana intézkedett, és a titkárnő két kis pohár konyakot tett az asztalra. Koccintottak, az új évet köszöntötték. Az alezredes a jelenleg folyó ügyek után érdeklődött.

– Mennek, menegetnek – ráncolta homlokát az elhárítófőnök. – De van itt valami, ami nem tetszik nekem. Azt hiszem, annak idején te is olvastad azt az átiratot, amelyet a lengyel férfi miatt kaptunk.

A köpcös osztályvezető, bajuszát simogatva, hosszan töprengett.

– Akinek tavalyelőtt nálunk vészett nyoma – mondta az ezredes.

– Igen, emlékszem rá ... A lengyel Magyarországra utazott turistaútlevelel. A nyár elmúlt, a lengyel

nem utazott haza. Később keresni kezdték, de hiába. A bejelentést követve megtalálták a fővárosban korábbi szállását. Két hétig egy IBUSZ-szobát bérelt a belvárosban, innen azzal távozott, hogy a Balatonra megy. Ott azonban már nem jelentkezett be.

Bana ezredes idegesen beletúrt dús, ősz hajába.

– Most újabb átíratot kaptunk az illetékes lengyel szervektől. Az eltűnt férfi hallatott magáról – mondta.

– És hol van?

– Londonban. Pintér a fejét rázta:

– Nem értem ...

– Megnyugtatlak, én sem – mondta az ezredes. – Közölték velünk, hogy feltételezésük szerint az illető szervezett egérúton juthatott ki tőlünk. Konkrétan azért utazott hozzánk, mert csak innen tudott továbbmenni. Hogy ez nem valami spontán dolog volt, bizonyítja az, hogy az illető bizonyos gyártástechnológiai terveket vitt magával.

– Kaptunk jelzést a határőrségtől?

– Semmit, ami ehhez kapcsolódhatna.

– Érdekes – mondta döbbenten Pintér.

– Bosszantó – csattant fel az ezredes. – Ez a férfi úgy ment át rajtunk, mint kés a vajon ... Ráadásul még nyoma sem maradt.

– Kiszöktették ...

– Ki bizony. De kik? És hogyan? Egy embert nem lehet csak úgy átemelni a határon, főként kockázat nélkül nem.

– Előfordulhat, hogy valamilyen módon a régi kocsitrükköt alkalmazzák – mondta az alezredes.

Egy időben a hivatásos embercsempészás dívott a Német Szövetségi Köztársaságban. Személygépkocsikban, lakókocsikban rejtékhelyet alakítottak ki, és ide bújtatták a szocialista országból szökésre előkészített embereket. Természetesen, mindezt nem kis összegű pénzért vállalták. A módszert a határvédelmi szervek hamar leleplezték, és minden gyanús kocsit átvizsgáltak. Ezzel pontot tettek a személygépkocsival történő embercsempészésre.

Bana nem hitte, hogy felújították volna ezt a módszert.

– Valami más lehet itt – nézett elmélyedve maga elé. – Egy teljesen új módszer a kiszöktetésre... Egérút ez, ahhoz kétségem sem fér.

Tudták jól, hogy az „egérút” fogalma mit jelent a szöktetés gyakorlatában. Főként a világháború idején szerveztek egérutat szigorúan őrzött határokon, frontvonalakon át az ellenség hátába történő behatolásra. A háború végén a nyugati kém szervezetek egy sor ilyen egérutat alakítottak ki a szocialista országok határain történő átszivárgásra, diverzánsok, kémek részére. Nem kis gond volt ezeket felderíteni és felszámolni. Egy ilyen egérút mérhetetlen veszélyeket rejtett magában az állam, biztonságára nézve. Azt jelentette, hogy szinte akadálytalanul érkehetnek és távozhatnak illetéktelen személyek. Tisztában voltak azzal is, hogy egy ilyen egérút kialakítása, működtetése szinte tökéletes szervezést, nagyfokú konspirációt és a kémkedésben jártas profi hírszerző szervekét sejtethet.

– Most jut az eszembe annak a drezdai nőnek az esete – mondta Pintér alezredes. – Nálunk tűnt el ugyancsak egy nyáron.

Az elhárítófőnök keserű arccal bólintott:

– Ár is másfél évi hallgatás után adott életjelt magáról, persze kintről.

– Pontosan két éve történt. Abban a hiszembben voltunk, hogy véletlenül átevickélt a határon. Most meg kiderül, hogy rendszeres esetekről van szó. Még szerencse, hogy ebben az évben nem volt ilyen.

– Te csak hiszed – szakította félbe az ezredes.

– Nem tudok róla.

– Én sem tudtam róla, csak most.

– Az is lengyel ? – kérdezte Pintér.

– Magyar... Egy lány, Tajty Mária. A nyáron eltűnt pesti lakásáról, hogy amerikában, Kansas Cityben bukkanjon fel. Még közvetlen rokonai sem tudtak semmiről, bejelentést is tettek a rendőrségen. Az ok tudomásom szerint öröklés. Odakint több százezer dollár ütötte a markát. Kiszöktették. És miért? Mert az elhalt végrendeletileg azt a rokonát tette meg örökösének, aki Amerikában személyesen megjelenik vagy ott telepedik le. Kint nem volt rokona, a lány kiment és egyedüli örökös lett.

– Egy csomó pénzt kifizetett.

– Világos...

– De erről értesítették előzőleg.

– Hát persze, sőt meg is szervezték az útját. Szökése bizonyítja, hogy ezen az egerúton jobbra üzleti tevékenység folyik, bár ez a lengyel biztosan ipari titkokat is vitt magával, tehát kémkedett – mondta az ezredes.

– A szöktelésért az egyik így fizet, a másik amúgy – jegyezte meg Pintér.

Mindketten egyetértettek abban, hogy az egerút itt működik, hiszen a lengyel, valamint a drezdai nő esete ezt bizonyítja. Szándékosan ide utaztatták őket, és aztán felvették velük a kapcsolatot az alkalmas időpontban. Tajty Mária esetét is figyelembe véve arra következtettek, hogy az egerutat működtetők igen jól szervezettek, de nem egyedüli feladatuk a hírszerzés, a kémkedés.

– Egy kémszervezet semmi esetre sem működtetné ezt a jól kiépített és fondorlatos módon működő egerutat üzleti szempontból. Senkit sem szöktetne ki pénzért – vélekedett Bana.

– Ez alapvető hiba lenne.

– Bizony az ...

– Egy kémhálózatnak az állandó kapcsolattartás, a jelentések kijuttatása többet ér, mint különféle személyek kiszöktetése – mondta Pintér.

– Még akkor is – emelte fel ujját az ezredes –, ha egy zsák dollárt kapnának érte. Feltételezem, ha egy kémszervezet tartaná kezében a szálakat és az mozgatná az összes rugót, ezt az egerutat csak szigorúan a maga munkájára használná fel. Igaz, kémeket is dobna át és vinne ki, de mindezt szigorúan a konspirációs elveknek megfelelően... És itt mi történt? A lengyelt ipari dokumentumokért, feltehetően a drezdai nőt is valami értékes hírért szöktették ki, de Tajty Mária kimondottan pénzért. Ezek a tények nem mondanak ellent annak, amit állítok. Ez egy vegyes felvágott... Hiszen a kiszöktetett emberek előbb vagy utóbb életjelt adnak magukról. Hazájukban megtudják, hogy valami úton-módon kijutottak. Mindez felhívja rájuk a figyelmet. És mi történik? Az, hogy az illetékesek kutatni kezdik, mint ahogy mi most tesszük, a szökések módját és útját... Egy kémszervezet óvakodna attól, hogy bármiféle módon felhívja magára a figyelmet.

Miután minden lehetőséget megtárgyaltak, az volt mindkettőjüknek a véleménye, hogy az egerút gazdái megbízatások alapján űzhetik tevékenységüket. Az egerút működtetése igen jól szervezett, de alkalmoszerűsége ezeket a megbízatásokat sejteti.

Pintér alezredes egyetértően bólintott.

– Három év alatt, három szöktetés – mondta.

– És minden esetben nyár volt.

– Ez nem véletlen...

Bana ezredes ismét cigarettára gyújtott.

– Persze hogy nem véletlen. A nyár az idegenforgalomé. Tömegek jönnek-mennek – mondta. Felállt, a páncélszekrényből rövid kutatás után egy dossziét emelt ki, és átnyújtotta az osztályvezetőnek. – Olvass bele.

A dossziében a három szökés ténye hevert; átiratok, értesülések. Az alezredes átfutotta a sovány dosszié lapjait; és azt mondta:

– Két szökés júliusban volt, míg ez a Tajty Mária augusztusban tűnt el.

– Na, látod.– mormogta kelletlenül az elhárítófőnök és visszatette az iratokat a helyükre. – Attól félek, hogy valamelyik kémszervezet odakint felügyel erre az egerútra, és átveszi a működtetését.

– Ha eddig még nem vette át... Bana ismét elfoglalta helyét a fotelban.

– Nem hiszem, hogy már átvették volna – rázta a fejét. – Ez a Tajty Mária akkor nem szökik ki, mert leállnak erről a feladatról, így minden valószínűsége megvan annak, hogy nem késtünk el.

– Ezek szerint munkához láthatunk... Melyik osztály kapja az ügyet? A felderítők?

– Egy lépéshosszal lemaradtál – mosolygott Bana. – Már dolgozunk az ügyben.

– Ezek szerint a felderítőkre bízad.

– Nem... Hódot bíztam meg az adatok összegyűjtésével és a nyomok kipuhatólásával.

Pintér Béla alezredes jól ismerte a Hód fedőnevű elhárítóosztályt. A fiatalember rendkívüli képességekkel rendelkezett a bonyolult ügyek megoldására. Kiváló konspirációs érzéke és kombinatív készsége volt. A legváratlanabb helyzetekben is feltalálta magát. Éles logikával kiválóan tudta a lényegest a lényegtelenről elválasztani. Az évek során kellő tapasztalatokhoz is jutott, és számtalan eredményes ügy végére tett pontot.

– Természetesen, amennyiben szükséges majd – folytatta az. ezredes –, mindannyian belefolyunk a felgöngyölítésbe. Csak már ott tartanánk.

– Akadt érdemleges nyom már?

– Tudomásom szerint egyelőre csak adatgyűjtést folytat, bogozza a szálakat. A közeljövőben várható, hogy előrukkol valamivel. Tény kellene a kezünkbe, amely elmozdítaná a holtpontról tapogatózásunkat, egy szál, amelybe belekapaszkodhatunk. Bízom benne, hogy sikerül rábukannia valamire ... Felkészülhetünk, hogy ezen a nyáron újabb eset történik majd. Hidd el, Béla, hogy ezek a nyári időszakok nem véletlenek.

– Legközelebb mikor számoltatod be Hódot? – kérdezte az alezredes.

– Abban maradtunk, hogy jelentkezni fog... A minap leutazott Veszprémbe. Azt mondta, valami ügyet néz meg.

– Biztos összefüggést talált... Bana ezredes széttárta a kezét.

– Lehet – mondta –, de nem értem, mit akar egy holttestől. A zömök termetű osztályvezető értetlen arcot vágott:

– Holttest?

– Igen. Egy fiatal nőről van szó, akit meggyilkoltak.

– Ez érdekes ...

– Érdekes lehet, ha valami összefüggés lenne a minket érdeklő dolog és az eset között – horkant fel az elhárítófőnök, és elmondta a tudomására jutott dolgokat.

Ősz derekán a Bakonyban egy használaton kívüli kavicsbányában női holttestre bukkantak. A bánya meredek hegyoldal tövében volt. Egy hatalmas gödör, amelyet mély talajvíz borított, szinte mesterséges tó. Elhagyatott hely. A tetemet feldobta a víz, és egy arra járó vadász észrevette. A holttest teljesen meztelen volt, és erősen bomlott állapota megsemmisítette az arcvonásokat. A rendőri bizottság megállapította, hogy hónapokkal előbb került vízbe, és a tetemre köveket kötöttek, amikor vízbe süllyesztették. A boncolóorvos kiderítette a halál okát is. Megfojtották. Megállapították, hogy körülbelül húsz-huszonöt év körüli fiatal nőről van szó. Ismeretlen, még a nevét sem tudják. Sikerült ujjlenyomatot venni, de az azonosítás nem vezetett eredményre a hasonló korú eltűnt nők körében. Egyetlenegy ruhafoszlány sincs, semmi használati tárgy.

– Hódot érdeklí, ezért utazott le – folytatta az ezredes. – Tételezzük fel, ha Tajty Mária nem ad életjelt kintről, akkor lehet valami összefüggésben ez az ismeretlen holttest az eltűnésével... De így nem tudom.

– Előfordulhat mégis összefüggés ...

– Mit akarsz ezzel mondani?

Pintér alezredes hosszú magyarázatba kezdett. Azt fejtegette, hátha ott kint, Kansas Cityben nem is az igazi Tajty Mária van. Nem tartotta lehetetlennek, hogy a lányt itthon meggyilkolták, elvették az igazolványát, és ennek birtokában Valaki más vette fel az örökséget.

– Ismerte ott valaki korábról a lányt személyesen? – kérdezte.

– Nem hiszem.

– Az vitathatatlan, hogy igazolnia kellett kilétét, és ezt mi mással tette volna, mint az igazolványával. T. Csak a papírokat vették alapul. . Az elhárítófőnök rosszalló tekintetet vetett.

– Szükségtelen így megkombinálnod a dolgokat, Béla – mondta. – Elképzeled, hogy nem néztünk alaposan utána, már amennyire módunk és lehetőségünk volt, hogy vajon tényleg az igazi Tajty Mária jutott ki? Megnyugtatlak, valóban őt szöktették ki, teljes életnagyságban az országból. Utánanéztünk ennek, és ez minden kétséget kizáróan kiderült. Tajty Mária ott van Kansas Cityben, szalmaszálon issza a whiskyt, lébecol, mint gazdag menyecske válogat a körülötte nyüzsgő férjjelöltek között. Csak akkor komorodik el csinos képe, ha netán valaki azt kezdi feszegetni, hogy miképpen is jutott át akadálytalanul-a „vasfüggönyön”. Ez teljesen kihozza a sodrából.

– Nem tudtam, hogy már ennyire jutottatok.

– Ez volt az első teendőnk.

– Érdekes, hogy ez a nő nem beszél még véletlenül sem kijutásának a körülményeiről – töprengett Pintér.

– Pedig dicsekednie kellene.

– Ez lenne a kézenfekvő.

– Nagyon tartja a száját – mondta az ezredes. – Állítom, megfenyegették, és tisztában van vele, mit jelenthet a számára, ha szavát szegi.

Az osztályvezető Hód veszprémi útját feszegette.

– Ha így áll a dolog, előttem is érthetetlen, hogy milyen összefüggést kereshet az ismeretlen női holttesttel kapcsolatban – jegyezte meg.

Bana vállat vont:

– Majd elmondja.

5

Hetek múltak. Bana Dénes türelmetlenül várta, mikor jelentkezik önként a fiatal elhárítótiszt, hogy beszámoljon kutatásának eredményéről. Amikor ez bekövetkezett, azonnal fogadta. Hód vaskos jegyzetömbbellel érkezett.

– Ezt mind fel akarja olvasni? – mutatott az ezredes a jegyzetre, de tekintete élénk érdeklődést tükrözött.

– Jelentem, csupán gondolataim felfrissítésére cipeltem magammal.

– Ezek szerint érdemes volt az időt eltöltenie Veszprémben?

– Minden jel arra mutat, hogy igen.

– Megállapították már ennek a halott nőnek a kilétét? Hód a fejét rázta.

– Nem... Én azonban már sejtem, hogy ki lehetett – mondta.

Az elhárítófőnök felkapta a fejét. Meglepetése csupán pillanatig tartott. Ismerte jól a fiatalembert. Tudta, hogy az megfontoltan beszél, és állítását mindig tényekre alapozza. Most azonban túl magabiztosnak találta. Létezhet az, hogy a sokrétű rendőri vizsgálat ellenére, amely nem vezetett a nő kilétének a megállapítására, holott szakértők tömegét vonták be, Hód egyedül eredményt sejt?

– Ez a sejtés nem lehet tévedés? – kérdezte, és szavá tette kételkedését.

– Reménykedem, hogy nincs semmiféle tévedés.

– Ilyen biztos ebben?

– Sokkal több más irányú adat állt rendelkezésemre, mint a rendőri vizsgálatnak. Ők konkrétan magát a gyilkosságot, valamint a rendelkezésükre álló holttestet vehették alapul... Több mozaikból érthetőbb képet rakhat ki az ember, és jóval több következtetéshez juthat. Innen az előnyöm.

Bana, hogy időt nyerjen gondolatainak rendezéséhez, a kényelmes fotelban helyet kínálta beosztottját, és maga is áttelepedett az íróasztaltól.

– Cigaretta? – mutatott a dohányzóasztalon levő dobozra.

– Köszönöm,... Rágyújtottak.

Az ezredes gyorsan egymás után mélyeket szívott cigarettájából.

– Maga szerint ki volt ez a nő? – kérdezte. Hód jegyzetébe pillantott:

– Rose Wesser.

– Német...?

– Nyugatnémet.

– Ezt mire alapozza?

– Egy véletlen közjátékra.

– Véletlenre?

– Igen...

Az elhárítófőnök a fiatalember arcát fürkészte.

– A véletlenek soha nem meggyőzők – mondta. – De rajta. Győzzön meg, hogy vannak véletlenek, amelyek reményekre jogosítanak.

Hód felsorolta az eltűnt személyeket, akiknek nyugatra történő kijutása felkeltette az elhárítás figyelmét. Aztán Tajty Mária ügyét említette mint a legfrissebb tény. Részletesen beszámolt az eltűnési csoport nyomozójának, Kiss Gábor főhadnagynak a megállapításairól. Elmondta azt az esetet, amely Balatonalmádiban történt, a közjátékot a Sas nevű férfi meg a vitorlást kezelő fiú között a szóke német lány miatt. Tajty Mária eltűnése egybeesett ezzel a közjátékkal.

Bana egy kézmozdulattal félbeszakította.

– Ennek a német lánynak a személyleírása hasonlított Tajty Máriára ? – kérdezte.

– Döbbenetes a hasonlóság... A termet, a hajszín, a kor, tehát minden. Mindketten fekete keretes szemüveget viseltek.

– De a vitorlást kezelő fiú mégsem ismerte fel a fényképen Tajty Máriát, azt mondta, nem látta soha.

– Ez így igaz. De miért nem ismerte fel? Feltételezem, azért, mert ő ezt a német lányt ismerte és nem Tajty Máriát. Több alkalommal vitorlázta együtt, így a némethez hasonlította az eltűnt lányt – Azt nyomban megjegyezte, amint a képet megpillantotta, hogy nagyon ismerősnek tűnik, de nem találkozott vele. És miért volt ismerős? Mert a két lány szerfölött hasonlított egymásra... Aztán itt van ez a közjáték. Az a véleményem, hogy a fiú igazat beszélt, nem a német lány ült akkor reggel a gépkocsiban. Olyan értetlenül, idegenül nézett a fiúra, amikor az újságot benyújtotta neki a kocsi ablakán, hogy az már feltűnő volt.

– Tehát azt mondja, nem a német lány ült a kocsiban? Hód mély lélegzetet vett.

– Azt mondom – folytatta. – És határozottan állítja a fiú, hiszen lényegében ezen kaptak össze Sassal. Aztán itt van egy másik lényeges körülmény. A kocsiban ülő lány zavarában megszólalt magyarul.

– Mit mondott?

– Azt, hogy: Nem ... Nem!

– Hová akar kilyukadni? – nézett összehúzott szemmel az ezredes.

– Mindezen sokat töprengtem, és összevettem minden tény, körülmény, mozzanatot... Egy bizarr gondolatom támadt.

– Éspedig?

– Azon a reggelen más ült a kocsiban.

– Tehát nem a német lány.

- Nem...
- Hát akkor kicsoda?
- Feltételezem, hogy maga Tajty Mária.
- Az eltűnt lány?
- Igen.

Bana felpattant a fotelból, és az ablakhoz ment. Kint esett a hó, az utcai lámpák erőltlen fénye alig tudta áttörni a kora délutáni sötétséget. Az ezredes elfordult az ablaktól.

- Ehhez tények kellene – mondtad – Tények, és nem feltételezések.
- Tények vannak. Az eltűnés időpontja hajszállal egybevág ezzel a közjátékkal...
- Ez önmagában még kevés – vetette közbe az elhárítófőnök.

– Tajty Mária az eltűnés napján, tehát vasárnap Balatonalmádiban járt – folytatta a fiatalember. – Egy munkatárs látta is... A lány feltűnően izgatott volt és zavart. Rohant valahová.

- És ha tévedett az a munkatárs? Ha nem Tajty Mária volt az, akit látott?
- Köszöntötték egymást.

Banának az „egérút” járt az eszében, amely kétségtelen, hogy működik. Az eltűnt lengyel férfira gondolt, aki azzal távozott budapesti szállásáról, hogy a Balatonhoz utazik. Ott is vészett nyoma, mint Tajty Máriának, Balatonalmádiban. Talán a lengyel is Balatonalmádiban szállt le a vonatról? Való igaz, hogy túlon túl bizarr a fiatal elhárító tiszttal gondolatmenete. De évekre visszagondolva maga is számtalan olyan ügyet tudott volna felsorolni, amely kezdetben ilyen bizarr gondolatmenetre alapulva indult, és hosszú idő után eredményesen végződött. Az elhárító munka már nem egy alkalommal vetett fel meglepő hipotéziseket, furcsa lehetőségeket. Ebben a munkában minden olyan szál, amely valamennyire is reális lehetőségekre épült, helyet kellett kapjon.

Az ezredes visszaült a fotelba, és leverte cigarettájáról a hamut.

– És ez a német lány, akit a vitorlást kezelő fiú ismert, Tajty Mária miatt a kavicsbánya mélyére süllyedt – mondta csendesen.

- Igen ... Rose Wessernek hívták.
- Ezt honnan tudja ilyen határozottan?
- Csak ő lehetett.

– De honnan veszi? – türelmetlenkedett az ezredes, és elnyomta cigarettáját. Nyomban másikra gyújtott. Tisztában volt azzal, ha mindezt sikerül tényekkel alátámasztani, nem kis lépéssel közelebb kerültek ahhoz a bizonyos egérúthoz, amely az elhárítást foglalkoztatta.

Hód hangja határozottan csengett:

- Balatonalmádiban keletkezett bejelentésekből hámoztam ki.
- Akik ennél a Sasnál megszálltak?
- Igen ...
- Mondja el részletesen.

Hódnak a két lány közötti hasonlóság szöveget ütött a fejébe. Érdeklődése mégis csak akkor

csigázódott fel, amikor kezébe kerültek a német újságok, és a sorok között olvasva rábukkant a jelzésre. Ez ébresztette fel benne azt a bizarr gondolatot, hogy megszervezett személycsere történt. De hová lett az, akinek Tajty Mária a helyébe lépett, és akinek érvényes útlevelével átlépte a határt? Történtek már olyan szervezett kiszöktetések, hogy az illető simán átadta útlevelét, és egy bizonyos idő után bejelentést tett az illetékes szerveknél, mondván: elvesztette okmányát. Más esetben azt állította, hogy ellopták tőle. Persze az útlevéllel időközben átlépték a határt. A vizsgálat majd minden esetben megállapította, hogy a bejelentő állítása koholt, közrejátszott a kiszöktetésben, és így börtönbüntetésre ítélték.

De ebben az esetben ez nem forgott fenn. Senki nem jelentette be, hogy ellopták vagy elvesztette az útlevelét.

Az elhárítótisztben akkor erősödött meg ennek magyarázatára utaló gyanú, amikor leutazott Veszprémbe, és betekintett az ismeretlen női holttest ügyében összegyűlt nyomozati aktákba. Annak életkora, termete megegyező volt az eltűnt Tajty Máriaéval, de kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy nem erről a lányról van szó. Tajty Máriának nem volt fogpótlása, az ismeretlen nőnek pedig egy felső foghídja volt. Ezenkívül mindkettőnek szőke, festett haja volt.

Hód ezt követően, megfelelően titkolva érdeklődését, utánanézett a bejelentkezéseknek Balatonalmádiban. Megállapította, hogy a kérdéses nap előtti szombaton Sasnak az IBUSZ rendelkezésére bocsátott szobáiból csupán két külföldi állampolgár jelentkezett ki. Mindkettő a Német Szövetségi Köztársaságból érkezett turistaként a Balaton-partra. A huszonegy éves Rose Wesser táncosnő és Fritz Bocha tisztviselő. Személygépkocsival érkeztek, kétágyas szobát foglaltak le. Mindössze tíz napot töltöttek itt.

Bana Dénes ezredes eddig csendben hallgatott, most megszólalt:

- Megtudta azt is az illetékes szervektől, hogy mikor hagyták el az országot?
- Azon a vasárnap, pontban délelőtt tizenegykor. A hegyeshalmi átkelőhelyen léptek ki.
- Mindketten?
- A nyilvántartás szerint igen... Rose Wesser és Fritz Bocha.
- Ezek szerint az útitárs eltette láb alól partnerét, és a helyébe ültette Tajty Máriát. Rendesen, az útlevéllel mentek ki... Kettő bejött, kettő kiment.
- Ebben a gyilkosságban többen közrejátszhattak, nemcsak az útitárs. Hiszen mindent megszervezték.
- Ez biztos – mormogta az ezredes.

Amit a fiú elmondott arról, hogy Sas mennyire zavartan viselkedett azon a reggelen, arra mutat, hogy ő tudott a személycseréről. Azért lökte el a fiút a kocsni mellől, mert tisztában volt vele, hogy az személyesen ismeri a német lányt.

- Tudja, hogy ez az egész mit jelenthet a számunkra? Hód bólintott:
- Hogy a másik két személy is ilyen körülmények között juthatott ki.
- Ezt is, de mást is – élénkült fel az elhárítófőnök. – Könnyen lehet, hogy megtaláltuk egyik szálát a kifelé vezető egérútnak, amelyről már beszéltem magának. Hiszen egész érdeklődésünk az eltűnések iránt arra irányul, hogy megtaláljuk ezt az egérutat, lecsapjunk rá és felszámoljuk gyökereiben, még mielőtt nagyobb galibát és fejtörést okozhatna nekünk... Valami jelzéseket említett, amelyekre azokban a német újságokban bukkant rá.
- Csak két lapban ...

– Mik voltak ezek ?

– Mindkét újság márciusban jelent meg odakint – válaszolt a fiatalember, és fellapozta jegyzetét. – Idézem: „Figyelem! Csinos, karcsú termetű, hosszú szőke hajú, húsz-huszonnégy éves, független lányt keresek partnernak kelet-európai túrára. A szabadság alatt a felmaruló költségeket fedezem. München 472”

– Rendkívül érdekes.

– A másik hirdetés – folytatta az eihárítóaszt: „Nyaraljon pénzért! Üzletember keres csinos, karcsú termetű, hosszú szőke hajú, húsz-huszonnégy év körüli, teljesen független lányt külföldi autótúrára. München 472.”

– Mi irányította rá ezekre a hirdetésekre a figyelmét?

– Mindkét hirdetés szövegét ceruzával bekeretezték.

– A lány ... Ez a Rose Wesser.

– Igen. A két lapot magával hozta erre a kirándulásra, több friss képeslappal együtt. Talán arra gondolt, hogy legyen olvasnivalója, és itt nem juthat hozzájuk. Valószínű, amikor olvasta kint a hirdetést és elhatározta, hogy jelentkezni fog, akkor megjelölte.

– És ez a véletlen döntően közrejátszott nekünk – jegyezte meg az ezredes.

– Ezeknek az adatoknak, tényeknek a birtokában mertem határozottan kijelenteni, hogy személycsere történt. Tajty Máriát ezzel a módszerrel juttatták ki külföldre.

– Egy kioltott élet árán – csattant fel az elhárítófőnök.

– A pénz beszélt, amit Tajty Mária az örökségből fizetett.

Bana Dénes ezredes előtt immár világos volt, hogy Tajty Mária kiszöktetését már jóval előbb megszervezték és alaposan előkészítették. Lehet, a lány tudta, hogyan fog majd kijutni, de az is lehet, hogy nem. Ez már mindegy volt. A lényeg, hogy amint értesítést kapott, nyomban elrohant hazulról és hipp-hopp, máris lent termelt Balatonalmádiban. És már indultak is. Ekkor viszont már az előző lány, akinek útlevelét felhasználták a kiszöktetéshez, Rose Wesser, halott volt.

Az ezredes nyugtalanul járt fel s alá irodájában.

– Milyen távolságra van ez a kavicsbánya Balatonalmáditól? – íordult a fiatalemberhez.

Hód megnézte jegyzetét.

– Nyolcvan kilométer – mondta.

– Tehát oda-vissza százhatvan.

– Igen. De a felút rendkívül nehéz szakasz, harmadrendű.

Nemigen lehet ott taposni a gázt. A bánya pedig elhagyatott helyen fekszik, amerre a madár sem jár. Az erdős hegyoldalban földút vezet a bányáig, illetve a tóhoz csak szekerek használják, amelyeken fát hordanak az erdőből. Ennek az útnak csak a háromnegyed részét lehet kocsival megtenni, természetesen rutinos vezetővel... Az út hátralevő részén már csak gyalog lehet menni... Az egész út háromnegy órába kerül. Persze csak akkor, ha az ember már ismerős, tehát járt arra.

– Maga már megjárta és lemérte az időt?

A vállas fiatalember markáns arcán mosoly futott végig,

– Kíváncsi voltam, mennyi idő alatt jutok oda és vissza – mondta.

Bana félbehagyta a sétálást és leült.

– Mit tudunk erről a Sasról? – kérdezte.

– Jelentem, nem sokat. Mégis mi az a kevés? Hód ismét elővette jegyzetét.

– Hatvanéves múlt, nyugdíjban van – mondta. – Ügyvéd volt. Sas Imre a háború alatt nlint tényleges katona a fronton volt tiszti beosztásban. Hadifogságba került, és a negyvenes évek végén jött haza. Jól ismerik a községben, az egész pereputtya ott élt valamikor. Gazdag család, apja egykoron táblabíró volt a megyében... Hatalmas szőlőjüket felparcellázták, és telkeként eladogatták, de így is maradt nekik egy présház fent a dombon, majd hatszáz négyszögöllel. A parti telekre évekkel ezelőtt társasház épült, egyszoba-komfortos nyaralókkal. Pontosan hét lakás, na és a földszinten az övé, amely két szoba-összkomfortos... Az összes lakás az IBUSZ-fizetővendég-szolgálat rendelkezésére áll. Az a hét személy, aki Sast bízta meg a gondnoki teendővel, nem is használja a szobákat. Az idős ember felügyel mindenre, beszedi a pénzt, gondoskodik a vendéglátásról, és a présházba viszi fel a külföldieket italozni. Saját bora van... Egyéni véleményem, hogy az a hét személy, tehát a lakások tulajdonosai, csupán névlegesen birtokolják az ingatlant. Minden Sas Imréé, úgy is kezeli a dolgokat. Csak külföldieket lát vendégül, és majd minden esetben nyugatiakat. Mást igyekeznek lerázni, egyszerűen letagadja, hogy van üres szobája ... Hát ennyi az egész.

– Mióta üzemel ez a Sas-szálloda?

– Négy éve.

– Kiterjedt nyugati kapcsolatokkal rendelkezhetik – mondta az ezredes.

– Három nyelven beszél... Németül, franciául és oroszul. – Főként az utóbbi megtanulásához lehetett legtöbb ideje. – Öt évet töltött fogságban.

Az elhárítófőnöknek az volt a véleménye, hogy alaposan utána kell nézni Sas Imrének. Lehetőleg minél többet kell megtudni a múltjáról és jelenlegi nyugati kapcsolatairól. Az elmúlt három év nyári eseteit figyelembe véve feltételezhető, hogy ez évben is felhasználják az egerutat újabb akcióhoz. Megerősítette a gyanút, hogy az esetek mind nyáron történnek. Tehát akkor, amikor Sas üzemelteti a szobáit.

– Ennek az útitársnak, Fritz Bochának nem bukkant rá a nevére az elmúlt évek bejelentkezéseinél? Talán hem is kereste ott? – kérdezte az ezredes.

– Három évre visszamenőleg megnéztem ezt a nevet. Nem szerepel.

– Lehet, hogy a korábbi két esetnél nem ő volt az útitárs, hacsak nem hamis néven érkezett és jelentkezett be... Tudja, miért gondoltam arra, hogy ő lehetett akkor is itt?

– Mert a kavicsbánya elhagyatott helyen fekszik.

– Úgy van – vágta rá az ezredes. – Aki a lányt odacsalta vagy már csak a tetemét vitte, ismernie kellett az utat, a környéket, nem beszélve a kavicsbánya vízzel elárasztott gödréről.

Hód a lehetőségeket mérlegelte.

– Fennállhat, hogy segítőtársai voltak, akik ismerték a helyszínt – mondta.

– Könnyen előfordulhat, hogy ez a Fritz Bocha név hamis. Mindenesetre nemcsak erre az úriemberre fogunk lesni a nyáron... Persze, jó lenne, ha valamiképpen még meggyőzőbb tényrt találnánk arra, hogy ez az ismeretlen női holttest annak a lánynak, Rose Wessernek a teteme.

– Az arca felismerhetetlen volt. ..

– Bár jóval előbb vetette volna fél a víz.

Az elhárítótiszt már hosszú ideje gondolkodott azon, hogy mi módon lehetne azonosítani az ismeretlen női holttestet Rose Wesserrel. Erre csak egyetlen lehetőség kínálkozott. A lány által a vitorlásra felejtett képeslapokon, újságokon, amelyek immár a birtokában voltak, ujjnyomok után kutatni, és a feltehetően sok előhívott ujjnyomot azonosítani az ismeretlen női holttestről levett ujjlenyomatokkal.

Bana ezredesnek szemvillanás alatt elsimultak a ráncok homlokáról.

– Nagyon helyes, megcsináljuk – mondta.

– Az újságok nálam vannak.

– Azonnal juttassa el Zimonyiékhoz, majd én szólok neki, hogy sürgős, ők majd elvégzik a szükséges vizsgálatokat. Nem baj, ha minél több tény kerül a kezünkbe.

Zimonyi alezredes a Belügyminisztérium tudományos és technikai osztályának volt a vezetője. A korszerű laboratórium hasznos segítője volt a különféle szervezeteknek.

Hód bólintott.

– Persze, azonkívül van még egy lehetőség – mondta.

– Éspedig?

– A felismertetés...

Az elhárítófőnök értetlenül csóválta a fejét.

– De milyen felismertetés? Hiszen a holttest arca szinte teljesen felbomlott állapotban volt, amikor kiemelték a vízből. Miképpen lehetne felismertetést végezni, és kivel? – kérdezte.

– A vitorlást kezelő fiúval.

– De hogyan? A tetem állapota teljességgel kizárja ezt a lehetőséget.

– Talán sikerülne rekonstruálni az arcvonásokat Geraszimov módszere alapján – vélekedett a fiatalember.

Az ezredes előtt nem volt ismeretlen ez a módszer. A világhírű Geramisov professzor, a koponyacsontok jellegzetes formája alapján, agyagból megmintázta a fejet és annak sajátos arcvonásait. A szovjet kriminalisták nem egy alkalommal igénybe vették ezt a lehetőséget, főként ismeretlen holttestek kilétének a felderítésére. A tanúk a-kérdéses fejszobrot megtekintve aztán ráismertek a személyre.

– Tudok egy fiatal szobrászról – folytatta az elhárítótiszt –, aki a Szovjetunióban hónapokig tanulmányozta a professzor módszerét. Újlaki Ferencnek hívják, itt lakik Pesten. Egyike a professzor csodáiéinak, ő megmintázná nekünk a fejet a koponya alapján.

– És bemutatnánk a fiúnak – Igen.

– Habár az ujjnyomat alapján döntően azonosítani tudjuk, a felismertetés sem lenne hiábavaló – töprengött az ezredes.

– Fussunk ezen a két vágányon... Még egyáltalán nem biztos, hogy az újságokon sikerül Rose Wesser ujjnyomát rögzíteni, hiszen azóta sok kézen megfordultak már.

– Rendben van... Gondolkozom a dolgon. Hód elrakta vaskos jegyzetét.

– Lenne még egy kérésem, ezredes elvtárs – mondta.

– Tessék ...

– Kutattassa át megfelelő szakemberekkel azt a mély kavicsbánya-gödröt. Kíváncsi lennék rá, vajon mit találnak még a tó fenekén.

Bana egyetértően bólintott.

– Gondoskodom róla – mondta. – De ilyen időben ez lehetetlen. Ha felenged a fagy, békaembereket küldök, akik alaposan átfésülik ... Abban azonban ne reménykedjen, hogy valamiféle ruhaneműt talál, amely a nőé lehetett. Ha volt is ilyen a tó fenekén, az már rég az enyészeté.

– Másra gondolok ...

– Az eszközre? Hiábavaló, hiszen a nőt megfojtották. Hódnak makacs vonás jelent meg a szája szélén.

– Két holttestet remélek ott, illetve, ami megmaradt belőlük – mondta.

6

Ruth Evely éjfél előtt pár perccel érkezett a határátkelőhelyre. Fülében még ott csengett a bécsi operaelőadás fináléjának dallama. Leállította gépkocsijának motorját és a hozzá siető egyenruhás határőrnek az ablakon kinyújtotta útlevelét. Semmi kedve sem volt kiszállni a kocsiból. Nedves, ködös idő volt. Később azonban csak rákényszerült, mert a vámtiszt tökéletes németiséggel, udvariasan érdeklődött csomagtartójának tartama felől. A két bőröndöt is kinyitatták vele. Ekkor érezte, igaz, csak egy pillanatra, szívét a torkában dobogni. Vajon mit szólnak, ha észreveszik a férfióltönt? Mit kereshet egy csinos, fiatal nő holmija között egy férfiruhanemű? Főként, ha a hölgy egyedül utazik?

A vámtiszt azonban nem nyúlt a bőröndbe, csak belenézett. Ruth Evely érezte, hogy szíve visszavándorol a helyére. Mosolyt vetett a vámtisztre, és lecsukta a csomagtartó tetejét.

A vámtiszt ránézett a sárral borított BMW-re, és azt kérdezte:

– Budapestre?

– Ö, igen...

– Vigyázzon, kisasszony, mert nagy a köd ... Szerencsés utat!

Ruth kivillantotta hófehér fogsorát, aztán cigarettát dugott a szájába, és a felhajtott kabátgallér fedezékében rágyújtott. Türelmetlenül várta, mikor hozzák már az útlevelét. Előtte senki sem volt, ellenben hatul egy lapos, nyújtott orrú, széles kocsí állt, lökhárítóján mint karácsonyfadíszek, lámpák sorakoztak. Ruth elmosolyodott magában és toporogni kezdett. Biztos valami playboy a vezetője.

Végre megkapta az útlevelét és indulhatott. Elfoglalta helyét a kormány mögött, és gázt adott. A nagy kocsí megugrott. Richter jutott az eszébe, hogy mennyi mindent a lelkére kötött elutazása előtt. De az operaelőadáshoz ragaszkodott. Átutazni Bécsen és kihagyni az operát, több mint vétek. Végül is Richter igazgató meghajolt titkárnője akarata előtt és tudomásul vette a makacs szándékot.

Pár kilométer után kénytelen volt csökkenteni a sebességet. A kocsí szögesgumijainak zizegése elhalkult. Alig lehetett az utat látni, áthatolhatatlan köd volt. Ruth arra eszmélt, hogy rángat a motor, szinte lépésben haladt már. Visszakapcsolt és a szemét meresztette. Az út szélét csak éppen hogy kivette, pedig előrebukó haja már a szélvédő üveget érte. Lepakcsolta a reflektort, de ez sem segített. Igaz, a tej fehér köd kisáé elszűrült a lámpák fényében, de így is csak pár métert látott előre.

Egy falu következett. Valamelyest ritkult a köd, de amint elmaradtak az utolsó házak, a nyílt országúton összecsomósodott minden. Ismét vissza kellett kapcsolnia a kocsit. Tudta, ha így hajt,

reggelre sem ér Budapestre. Hátral váratlanul erős, sárga fény villant, a sok lámpa a visszapillantó tükörben a szemét vakította. A playboy kocsija húzott el mellette.

Ruth örült mindennek, és kissé gyorsította a sebességet. Az előtte haladó piros helyzetlámpája mutatta az utat. Csak a nyomában maradni – ösztökélte magát, így nem jelent nagy erőfeszítést a vezetés. Egy nagyváros következett. Ruth nem szakadt le a vezető kocsiról, ott volt a sarkában.

Már vagy két órája haladtak így párban, amikor hirtelen megállt az elől haladó. Ruth is fékezett, és kíváncsian tekintett ki. Mi törhetett? Valami útkadály? Vagy amaz talán elfáradt, és most azt akarja, hogy ő mutassa az utat. Láta, hogy valaki kiszáll, és matatni kezd a kocsi körül. Éppen azon töprengett, hogy indít és megelőzi az álló kocsit, amikor egy magas férfi alakja bontakozott ki a ködből, és megkocogtatta az ablakot.

Ruth egy tenyérynire letekerte az üveget.

– Bitte – mondta.

– Guten Abend, meine dame –

Az ismeretlen férfi idegen akcentussal beszélte a német nyelvet.

– Megkérhetném egy szívességre? – kérdezte.

– Parancsoljon.

– Ez ideig húztam magát ebben a nyavalyás ködben, de most kaptam egy defektet. Megkérném, tartsa nekem a lámpát, akkor pillanat alatt elkészülök a szereléssel. Utána folytathatjuk az utat.

– Budapestre tart?

– Ó, igen.

– Nagyszerű . . .

Ruth zsebre vágta az indítókulcsot, és kikászálódott a kocsiból. Amaz hosszan dicsérte, amiért gyakorlott módon nyomába tapadt útközben.

– Régóta vezet? – kérdezte.

– Jó néhány éve – mondta Ruth, és elmosolyodott azon a gondolatán, hátha a férfi ezzel igyekszik megtudni éveinek számát. Akaratlanul is megigazította haját.

A sport Volvónak az egyik hátsó kereke teljesen lapos volt. A férfi kesztyűt húzott, és a földre terítette szerszámaikat. Miközben Ruth az erős fényű zseblámpát tartotta, alaposan szemügyre vette az idegent. Magas, jóvágású férfi, nem volt több harmincévesnél. Dús, hullámos, sötét haja a homlokába lógott, amint az emelővel bíbelődött. Egészen megnyerő külseje van – állapította meg Ruth, és igen jól öltözött. Vizsgálódásából a férfi hangja riasztotta fel:

– Megkérném, hogy a kerékre világítson. Ruth igazított a lámpán:

– így már jó?

– Köszönöm.

A szerelőkulcs minduntalan lecsúszott a kerécsavarokról. A férfinak hármat sikerült leszednie, de kettő makacsul ellenállt.

– Erősen kopott ez a kulcs – egyenesedett fel. – Kölcsön vehetnem a maga szerszámaát?

Ruth vállat vont,

– Ha megtaláljuk – mondta. – Azt sem tudom, milyen kulcsok vannak a tasakban. Még nem volt rájuk szükségem.

– Ami késik, nem múlik – nevetett a férfi. – Most legalább maga is megismeri őket.

Ruth felnyitotta csomagtartóját. A férfi félretette az útajában levő bőröndöket és széthajtotta a szerszámtasakot. Hosszan válogatta a kulcsokat.

– Maga dohányzik? – kérdezte.

– Persze ...

– Kínáljon meg egy cigarettával – kérte a férfi. – Az enyém elfogyott, a többit meg alaposan elcsomagoltam.

Ruth megkerülte a kocsit, és benyúl a kesztyűtartóba a cigarettásdobozért, így nem látta, hogy az idegen férfi gyors mozdulattal egy gyufásdoboz nagyságú mágneses tapadású korongot helyez el a csomagtartó mélyén, közvetlenül a hátsó üléstámla és a karosszéria közötti részbe.

Rágyújtottak.

Ruth kocsijának szerszámkulcsa simán elforgatta a kerékcsavart. A férfi most már pillanat alatt beszerelte a pótkereket, és elpakolta Ruth szerszámait is.

– Mehetünk, hölgyem – mosolygott a lányra.

– De maga megy elől...

– Én ... De árulja el, járt már Budapesten?

– Két esetben. A főnökömmel voltam, akinek a titkárnője vagyok – mondta, és hallgatott arról, hogy csupán a harmadik titkárnő

– Akkor valamennyire ismeri ezt a várost. Ruth eldobta cigarettáját.

– Hát csak úgy valamennyire – mondta.

– Ajánljon nekem egy jó szállodát...

– Van több is.

– Maga melyikben száll meg?

– A Gellért nevű szállodában. Közvetlen a Duna-parton van, egy lépés a belvárostól. Ezt jól ismerem.

– Akkor én is ott horgonyozok le – mondta a férfi.

Beszálltak a kocsijukba és folytatták útjukat. A férfi haladt elől, és Ruthnak nem okozott különösebb erőfeszítést a követés. Időközben a köd is felengedett valamennyire. Ruthnak volt ideje töprengeni megbízatásán. Csupán két napot kellett Budapesten eltöltenie. Ez alatt elintézhette mindent. Richter figyelmeztető szavai jutottak az eszébe. Az igazgató óvta őt minden flörttől a magyar fővárosban. Ruth egyetértett az intelmekkel, és esze ágában sem volt bármiféle ismeretséget kötni e rövid idő alatt. Az idegen fiatalember azonban nem hagyta nyugton. Feltehetően már a határátkelőhelyen felfigyelt rá és alaposan megnézte. Igaz, kedves volt, amikor megelőzte őt a ködben és csökkentette a sebességét, hogy a nyomában tudjon maradni, szinte révkalauz módjára kutatta neki az utat.

Ruth Evely huszonhat éves volt, és számtalanszor meggyőződhetett már róla, hogy nem átlagos külsővel ajándékozta meg a természet. Mindenütt figyelmét kéltett megjelenése, bár nem öltözött soha feltűnően. Jól szabott ruhákat viselt, amelyek kiemelték formás alakját és vonzották a férfiszemet.

Szabályos arca és pisze orra bájossá tették és bizalmat ébresztett másokban.

Az előtte haladó kocsi rendszámáról látta, hogy portugál. Az idegen tehát nem német állampolgár. Ezt különben is sejtette, amikor az megszólalt. Igaz, jól beszél németül. Vajon mi célból száll meg ő is a Gellértben? Lehet, mindez véletlen? Csupán ösztönös ragaszkodás idegen földön ahhoz, akivel szót érthet az ember? Vagy talán valami flörtre gondol az idegen? Gondolatába ismét Richter igazgató intelme tolakodott. De ez az idegen nem idevalósi, nem magyar, nem német. Nem az, akitől esetleg valamilyen formában tartania kellene. Vajon mi dolga lehet Budapesten? Biztosan üzletember. A Volvo kiváló márka az autópiacon, főként sportváltozatban, drága kocsi, csak gazdag különcök engedhetik meg maguknak ezt a luxust. Mert egy Volvo sportkocsival száguldozni Európában mindenképpen luxus ...

Hajnalban, zuhogó esőben érkeztek meg Budapestre a Gellértszállóhoz. Ruth már az elővárosban megelőzte a Volvót, és intett a férfinak, hogy kövesse. A portás készségesen ugrott a kocsihoz. Ruth csak az egyik bőröndjét vette ki.

A férfinak csupán aktatáska volt a kezében.

– Gratulálok, hölgyem, a vezetéshez – mondta mosolyogva. – Eletebben először egy csinos nő szaladt utánam.

– A célhoz mégis másodiknak érkezett be – nevetett Ruth.

– Most már engedje meg, hogy bemutatkozzam... Frank Bialon vagyok – nyújtotta a kezét.

Ruth megmondta a nevét, és bementek a szállóba. A portán percek alatt elintézték a szokásos formáságokat, és amikor kézhez kapták a szobák kulcsát, a férfi kérdő tekintettel fordult a lányhoz:

– Mikor láthatnám?

Ruth pillanatig zavarban volt. Igaz, számított arra, hogy a portugál férfi valamilyen formában közeledni fog hozzá és viszont is kívánja látni, de nem gondolta, hogy mindez megérkezésük percében történik. Halálosan fáradtnak érezte magát, mintha minden csepp erő kiszaladt volna belőle.

– Ma?

– Természetesen, hiszen olyan hosszú a nap.

– De egész éjjel jöttünk ...

A férfinak meleg barna szeme volt.

– A rómaiak azt mondták: minden alvással elvesztegeti perc az életet rövidíti meg – mondta.

Ruth elnévette magát.

– Csak ők akkoriban nem vezettek autót egy egész éjszakán át, hanem szekereztek, és azon lehetett bóbiskolni – vágott vissza, és eszébe villant a rábízott feladat. – Délután különben sem érek rá ... Este pedig...

– Vacsorázni kell – vetette közbe amaz.

– Ez is igaz ...

– Tehát a szálló éttermében. Nyolckor. Azt hiszem, ez megfelelő időpont..

– Már nincs korán és még nincs késő – mondta Ruth.

– Igen, igen ... Akkor reménykedem.

– Majd meglátom.

Ruth, szobájába érve, még a kipakolással sem vesződött, elővette pizsamáját és ledobálta magáról a ruhát. Arra sem telt ereje, hogy lefűrödjön, épp csak megmosdott és máris ágyba bújt. Pillanatok alatt elnyomta az álom.

Kora délután ébredt csak fel. Forró fürdőt vett, és kikészítette magát. Még arra is jutott ideje, hogy valamit egyen az étteremben. Frank Bialont nem látta. Mikor felállt az asztaltól, már négy óra elmúlt. A portástól telefonérmét vett, és beült a kocsijába. Richter figyelmeztette, nehogy a szállódból telefonáljon, a leghelyesebb, ha nyilvános utcai fülkéből hívja fel a kérdéses számot.

Ruth a belvárosban állította le a kocsiját. Rövid sétát tett a Váci utcában, megnézte a kirakatokat, és pontosan öt órakor nyilvános fülkéből feltárcsázta a számot.

Egy férfihang szólt bele a kagylóba. Ruth németül kérdezett, mire a vonal túlsó végén is németre fordították a szót.

– Hol találkozhatnánk? – kérdezte Ruth.

– Kocsival van?

– Igen ...

A férfi azt a múzeumot mondta be, amelyet Ruth már ismert és tudta, merre van.

– Mennyi idő múlva lesz ott? Ruth az órájára nézett.

– Húsz percen belül ott vagyok – mondta.

– Az épület előtt várom magát...

Szemerkléni kezdett az eső. Ruth a kocsijához sietett. A bőröndöt kivette a csomagtartóból és a hátsó ülésre helyezte. Nem vette észre, hogy egy taxi, amely eddig távolabb vesztegelt, a nyomába szegődik.

Ruth ismerte azt a férfit, akivel beszélt. Akkor találkoztak, amikor Richterrel Budapesten járt. Amaz már ott volt a múzeum előtt, fel s alá sétált a járdaszélen.

– Üdvözlöm, kisasszony – szállt be a férfi a kocsiba. Ruth indítani akart, de amaz egy mozdulattal leintette.

– Ne menjünk máshova – mondta. – Nem érek rá, csupán perceim vannak. Richter úr nem jött el?

– Engem küldött.

– És mi a helyzet?

– Azt üzeni, sikerülni fog.

– Ez biztos?

Ruth cigarettára gyújtott.

– Richter úr mindent előkészít, de csak a nyáron lesz aktuális – mondta.

Amaz legyintett:

– Nem baj, csak sikerüljön... Nyugtassa meg, kérem, Richtert, hogy megkapja az őt érdeklő dolgot. Magammal viszem, és majd kint átadom, ha a pénzt is megkapom ... Megért engem?

– Konkrétan nem tudom, miről van szó, de Richter úr bizonyára mindennel tisztában van.

– Nagyon is tisztában van a jelentőségével.

– Átadom az üzenetét, mérnök úr.

A férfi közel járt már az ötvenhez. Sovány, beesett arca volt, vékony nyakából dárdaként meredt ki ádámcsutkája. Ruth hátranyúlt és a férfi ölébe tette a bőröndöt.

– Talál benne egy csikos férfiöltönyt, a maga méretére készült. Vegye fel és csináltasson négy darab háromszor négycentis igazolványképet ... Ne lepődjön meg, ha felnyitja. A női ruhaneműek az enyéme, azokat hozza vissza, és az öltönyt tegye el, mert az kell később. Holnap ilyentájt meg kell kapnom a fényképeket, mind a négy darabot – mondta.

– Hol találkozunk?

– Tud ennél jobbat?

– Nem – ingatta fejét a férfi.

– Akkor itt, ebben az időben.

Amaz kiszállt a kocsiból és megindult, kezében a bőrönddel. A távolabb várakozó taxinak kinyílt az ajtaja. Magas, hullámos hajú férfi lépett ki a kocsiból, és tisztességteljesen követni kezdte.

Ruth Evelyn visszahajtott a szállóhoz. A drinkbárban megivott egy száraz Martinit és felment a szobájába. Hanyatt fekve heverészett az ágyon, és elégedett volt. Fele részben teljesítette megbízását. Holnap átveszi a képeket a mérnöktől, aztán máris indul. Még ha köd lesz is országúton, estére Bécsben lesz. Inkább ott éjszakázik.

Csengett a telefon...

Értetlen arccal emelte füléhez a kagylót. Frank Bialon volt, a hallból telefonált:

– Kedves hölgyem! Bocsásson meg a zavarásért, csak figyelmeztetni akartam, hogy már fél nyolc van.

Ruthnak teljesen kiment a fejéből a férfi óhaja.

– Teljesen elfelejtkeztem magáról – mondta.

– Szép...

– Olyan baj, hogy elfelejtettem?

– Csupán kissé korai, hiszen még nem is ismert meg. Ruthban megmozdult az ördög.

– És mennyire óhajtja, hogy megismerjem? – kérdezte.

– Egy vacsora erejéig.

– Abban benne vagyok ... Cigaretta vigyek?

– Köszönöm, előbányásztam a magamét. Tehát várom az élteremben.

– Várjon.

Frank Bialon elegánsan feszített az egyik asztalnál. Sötét öltönye frissen volt vasalva. Hófehér inget, piros csikos nyakkendőt viselt. Veszedelemes férfi – állapította meg az ajtóból Ruth. A férfi a lány jöttére felpattant és kezét csókolt.

– Nicsak! – tréfálkozott Ruth. – Maga egy pillanat alatt bevásárolt.

– Bevásároltam?

– Igen.

Amaz csak nézett.

– Látom, kiöltözött, vett egy ruhát – nevetett Ruth.

– Ezt nem itt vettem.

– Ugyan ... Reggel csak egy aktatáskát lóbált a kezében.

– A poggyászm a kocsiban volt, csak nem bajlódtam vele megérkezésünknél, mert akkor nem tudtam volna lépést tartani magával.

– Ezek szerint hosszabb időre rendezkedett be.

Frank Bialon a fejét rázta. Elmondta, hogy csupán egy szerződés aláírása védett utazott Budapestre. Impresszáriós irodája van Lisszabonban, de csak énekesek közvetítésével, turnék lebonyolításával foglalkozik. Emiatt szinte állandóan úton van Európában, olykor pedig a tengerentúlra is elutazik. Nemrég járt a Bahama-szigeteken, egy egzotikus énekescsoportot szerződtetett. Sokat mesélt az ott eltöltött idejéről, az élményekről.

Közben elfogyasztották a feltálatl vacsorát.

Ruth Evelyn jól érezte magát. A férfi kellemes benyomást tett rá. Kitűnő társalgónak bizonyult és lekötötte a figyelmét. Később a férfi felajánlotta, hogy látogassák mag a bárt egy pohár italra. Ruth nem tett ellenvetést, csak akkor lepődött meg, amikor egy üveg Martini került az asztalra. Ráadásul a száraz fajtából. Ez volt a gyengéje. Egy pillanatra átfutott rajta, hogy mindez nem véletlen. De honnan tudhatná ezt Frank Bialon? Eddig még nem ittak együtt, a vacsorához is szódavizet kért, és elhárította magától a különleges borokat. Szóvá is tette.

A férfi hosszan mosolygott.

– Láttam magát délután, igaz csak egy pillanatig – mondta. Ruth érezte, hogy sebesebben kezd verni a szíve. A múzeum előtti találka jutott az eszébe. Alig ismert a hangjára, amikor megszólalt:

– Ugyan hol?

– Találja el...

– Nem tudom, hol láthatott.

– Elöttem ment ki a drinkbárból, a pohara még ott volt a pulton. Jó orrom van, beleszagoltam... Mondom: ez száraz Martini, és a mixemőhöz fordulok. Erre az mélyet bólint. Hát így-került ide most ez az üveg.

Ruth felszabadultan nevetett, mintha jó viccet hallott volna. Egy csapásra visszatért a kedve.

– Ó, maga huncut – mondta.

– Csak figyelmes ... Ruth felemelte az ujját:

– Különben is csak egy pohár italról volt szó és nem üvegről. Amaz csodálkozást színlelt.

– Hölgyem, kissé önző – mondta.

– Ezt meg honnan veszi?

– Mert engem kihagy a számításból. Én is szeretem ezt az italt.

– Maga, úgy látom, számításba akar jönni nálam, kedves uram.

– Ki tudhatja ezt – tárta szét mosolyogva kezét a férfi. – A sors kifürkészhetetlen.

– De maga igen, akárcsak egy kirakatüveg – vágta rá Ruth.

– Marad vigaszul, hogy nincs titkom.

Ruth Evelyn később csillogó szemmel hallgatta új sütetű ismerősét, aki híres énekesek viselkedését, hobbját és jellemvonásait taglalta, akikkel a szerződéseket, tekintve állandó kapcsolatban állt. Az ilyen kulisszatitkok, a magánélet pikantériája mindig is érdekelte Ruthot.

A férfi felemelte poharát. Ittak. Később táncoltak. Sokat táncoltak.

Idő múltával Ruth emlékezett rá, hogy a férfi eleinte milyen tartózkodó volt tánc közben, épphogy csak érintette a derekát. Most meg egymáshoz simultak. Az üveg tartalmát sem tudta szemmel tartam. Rémllett, mintha újabb üveg érkezett volna az asztalra.

Az a lényeg, hogy jól érzem magam – nyugtatta Ruth mindjobban tompuló gondolatát. Még világosan emlékezett, hogy a parketton pillanatnyi szünet közben a férfi nyakába csimpaszkodott. Valamin hosszan nevettek. Aztán beintett a zenekarnak egy újabb számot. A többi kiesett az emlékezetéből, mintha megállt volna az idő. Semmit sem látott, csak nagy, barna szemet, amelyből melegség sugárzott.

Az ágyban tért magához. Az ablakon világosság szűrődött be. Hirtelen nem tudta, hol van, aztán felismerte a bútorokról a szobáját. Ébrenléte gondolatokra serkentette. Mi történhetett? Felvillanó mozaikokból rakta össze a bárban eltöltött időt, a férfi viselkedését. Megdöbbenve tapasztalta, hogy csupán pizsamakabátja van rajta.

Ruth Evelynnek kerekre tágult a szeme, és hirtelen mozdulattal felült az ágyban. Első pillanatban megnyugodott. Egyedül volt, mindenütt csend. Aztán megütötte fülét a fürdőszobában meginduló vízcsobogás. Reményt veszítve dűlt vissza a párnára. Megtörtént hát, amit nem akart. Most mit tegyen? Ismerte magát. Tudta, hogy a legváratlanabb esetekben is higgadtan, tiszta fejjel gondolkodott, megfelelően mérlegelte a tényeket, a bekövetkezett eseményeket. Habár soha nem kedvelte a rövid lejáratú kalandokat és igyekezett tartóztatni magát a röpké pillanatok örömetől, nem esett kétségbe, ha a dolgok így alakultak. Tapasztalatból tudta: a legjobb közömbösnek maradni, minél hamarabb elfelejteni a véletlen kalandot, a pillanatra fellángolt érzéseket. Túl volt már azon, hogy különösebben kétségbeessen.

Frank Bialon, arcán a győztesekre jellemző mosollyal, félig öltözötten bújt elő a fürdőszobából. Ruthnak módjában állt ismét megállapítani, hogy minden férfi egyforma. Játékszerként örülnek annak, amit megkaptak.

– Remélem, már rendben vagy – ült az ágy szélére a férfi. Ruth nyakig betakarózott.

– Talán nem voltam rendben? – kérdezte.

– Hát...

– Mikor jöttünk fel?

– Hajnal felé járhatott, de hogy „jöttünk” volna, az túlzás. Ruth pislogott.

– Ügy hoztalak, drágám – folytatta a férfi. – A karomban. Egyáltalán nem akartál jönni, csináltál egy sasszét a parketton, és a karomba döltél. Kész lettél...

Akárcsak most, most is kész vagyok, gondolta Ruth, és a férfira függesztette tekintetét.

Frank Bialonnak nagy barna szeme volt.

Miért kellett észrevennem? sóhajtott magában Ruth, és mozdult volna, hogy a fürdőszobába menjen, de a férfi csak ült tovább.

– Kiengednél? – könyökölt fel Ruth.

– Persze – mondta az, és áttelepedett a fotelba.

– Hálás lennék, ha legalább elfordulnál.

Frank Bialon az ablakhoz lépett és lenézett az utcára. Mikorra Ruth kikecmergett a fürdőszobából, már ő is teljesen rendbeszedte magát.

– Mi dolgod van ma? – kérdezte a férfi.

– És neked?

– Jóformán semmi... Pár műsorfüzetet várok még, aztán végeztem. Velem ebédelsz?

Ruth a fejét rázta. Nem akart Frank Bialonnal ebédelni, sem még egyszer vacsorázni. A képeket kellett átvennie a mérnöktől, aztán irány: Bécs.

– Tehát dolgod van – állapította meg a férfi. – Akkor majd este találkozunk.

– Nem...

– Most mit vacakolsz?

Ha tudná, hogy nem vacakolok – gondolta Ruth –, mert késő este már Bécsben leszek. Elhatározta, hogy amint most lemegy, nyomban kifizeti a számláját, ne kelljen időt vesztegetnie. Frank Bialon azonban akaratlanul is áthúzta számítását, mert egészen a kapuig kísérte.

– Siess vissza este – búcsúzott.

Ruth Evely összevissza csatangolt kocsijával a városban. Valahogy el kellett ütnie az időt. Szokásához híven késő délután megebédelt az Astoria-szállóban. Miután végzett, hosszú sétát tett a belvárosban, nézegette a kirakatokat; Ellenállhatatlan kényszert érzett, hogy minél előbb túl legyen az egész megbízaton, és átlépje a határt.

A mérnök már ott toporgott a múzeum előtt, kezében a bőrönddel.

– Kisztihand – beült a kocsiba. – Hová tegyem a koffert?

– Dobja csak hátra.

A sovány férfinak fel s alá ugrált az ádámcsutkája, remegő ujjal szedte elő tárcájából az elkészült igazolványképeket.

– Tessék – nyújtotta. – Pontosan négy darab.

Ruth kézitáskájában már előre kialakított rejtekhelyre csúsztatta a képeket.

– Rendben is vagyunk – mondta.

– Richter úr akkor intézkedik?

– Igen, ahogy megbeszélték.

– Nagyon várom már az időpontot.

– Legyen csak nyugodt, minden simán fog menni – mondta.

– Kisztihand, kisasszony, és mindent köszönök.

A sovány férfinak nyirkos volt a tenyere. Miután kiszállt; Ruth megtörölte a kezét zsebkendőjével és indított. A szálló előtt nem látta a Volvo sportkocsit. Frank Bialon valószínűleg az említett műsorfüzetekért szaladgál. Ez megnyugtatta, így legalább elkerülik egymást. Menet közben szólt a portásnak, hogy állítsa össze a számláját, és felment a szobájába. Alaposan lefürdött, aztán magára kapta

kombinóját, és csomagoláshoz látott. Éppen bőröndjét tette az ágyra, amikor nyílt az ajtó és Frank Bialon lépett a szobába.

Ruth Evely meglepetten fordult hátra. Úgy érezte, a lába gyökeret vert.

- Hová ilyen nagy sietséggel, drágám? – kérdezte a férfi.
- Utaznom kell...
- Hová?
- Estére Bécsben kell lennem ... Az igazgatóm táviratozott. A férfi hozzá lépett és átölelte.
- Majd holnap reggel – mondta.
- De nekem ma kell indulnom.
- Majd azt hazudod, hogy elromlott a kocsi.

Ruth megremegett, érezte a kellemes bizsergést a bőrén, amelyet a férfi szorítása okozott, de még volt ereje, hogy lefojtsa ébredező vágyát.

- Nem lehet – nyöszörögte, és karját a nekifeszülő testnek támasztotta.
- De igen ... Kell.
- Hagyjál. ..

Ruth csak a nagy barna szemet látta. Perzselő száját érzett az ajkán. Vergődni kezdett, és összeszorította a fogát, hogy féken tartsa vágyát. Mintha bilincsbe verték volna, ahonnan nincs szabadulás. Felforrósodott vére a fejébe tódult, enyhe szédülés kerítette hatalmába. Teste elernyed, ajka engedelmesen szétnyílt. Érezte később, hogy felemelik és az ágyra helyezik.

- A számlát már kifizettem. Menjünk innen... Menjünk – suttogta erőltlenül.

A férfi hangja távolról érkezett:

- Nyugodj meg, drágám. Egy nappal meghosszabbítottam a te szobádat is.

Reggel együtt indultak. Frank Bialon hátul maradt. Ruth gyakran felejtette szemét a visszapillantó tükrön. A Volvo ott volt a nyomában. Ütközben Győrben megálltak és forró feketét ittak, aztán folytatták az utat. Ruth a férfi szavaira gondolt. Igaz, sokszor megfordult Münchenben is, miért ne hinne neki? Biztos volt benne, hogy találkoznak majd. Ruth minden porcikájában érezte az elmúlt éjszakát, a vad, forró öleléseket. Már nem bánta, hogy mindez egy üveg Martinival kezdődött. Akkor volt buta liba, amikor meg akart szökni a férfi elől. Maga sem tudta, miért akart menekülni. Arra döbbsent, hogy akaratlanul is előrepergeti az időt, és már most, az elválásuk előtt az jár a fejében, mikorra is ígérte Frank Bialon müncheni látogatását. Alig várta, hogy Bécsbe érjenek. Itt még eltöltenek egy napot és egy éjszakát. Igaz, egy ruhát még vásárolni akart magának, de most lemondott erről. Bezárkóznak a szobába és ki sem mozdulnak másnapig. Még a vacsorát is felkérlik.

A Volvónak megszólalt a kürtje. Ruth elmosolyodott és hátrafordulva intett a férfinak.

A határátkelőhelyen ismét beszélgettek egy keveset, miközben a formásokat intézték.

Dél volt, amikor Bécsbe értek. Az Ambassador-szállóban vettek ki szobát. Minden úgy történt, ahogy Ruth kívánta. Az indulás pillanatáig ki sem mozdultak szobájukból. Frank Bialonnak még volt egypár elintéznivaló dolga az osztrák fővárosbán, Ruth viszont nem tudott tovább maradni, mert Richter már várta őt.

- Májusban felkereslek – mondta a férfi.

– Nem vesztetted el a címem?

– A tárcámban van ...

– Majd eljössz hozzám és meglátod, milyen szép kis lakásom van – mosolygott Ruth, és csókra nyújtotta ajkát. – Münchenben nem kell szállóba menned.

Ruth Evelyn, amint Münchenbe érkezett, első dolga volt értesíteni Richtert. Felhívta a lakását. Az igazgató vette fel a kagylót. Ruth közölte, hogy megérkezett. Richter félbeszakította beszámolóját azzal, hogy ez személyes tárgyalást kíván. Kérte, hogy most, azonnal beszéljenek meg egy helyet, ahol találkozhatnak. Ruthnak semmi kedve sem volt felöltözni és elmenni otthonról. Egy félnapos autót volt mögötte, fáradtnak érezte magát. Richter megértette ezt, és azzal tette, le -a kagylót, hogy indul a lakására. Ruth valamennyire réndbeszedte magát, könnyű pulóvert, testhez simuló nadrágot vett fel, amolyan otthoni öltözetet.

Kisvártatva megérkezett Richter. Az igazgató, mint mindig, most is elegánsan volt öltözve, mintha skatulyából húzták volna elő. Zavartan mosolygott, amikor belépett a lakásba.

– Egyedül van, kisasszony? – kérdezte.

– Általában mindig egyedül vagyok.

Richter szeme elégedetten siklott körbe a piciny, de modern bútorokkal berendezett szobában, különösen a rejtett bársekreney és a széles, bordó színű franciaágy nyerte el tetszését. Ruth elkérte a felöltőjét, és kivitte az előszobába. Richter helyet foglalt az egyik fotelban.

– Már feltettem egy jó kávé – mondta Ruth, és az után érdeklődött, milyen itallal kínálhatná meg. Felsorolta az egész italkészletét.

– Ön nagyon udvarias, kisasszony.

– Elvégre a vendégem, nem?

– Most igen – nevetett a férfi. – Akkor legyen hát whisky, jég nélkül, csak szódával.

Miközben Ruth a bársekreneynél matatott, a tükörből látta, hogy Richter rajtafelejt szemét és figyeli minden mozdulatát. Ez már több egyszerű érdeklődésnél, állapította meg, aztán vállat vont. Odabent a cégnél suttogtak egyet s mást az igazgatóról, de mind ez ideig ő nem tapasztalt semmi különös megkülönböztetést. Elvégezte a rábízott munkát és kész, a többi nem érdekelt. Harmadtitkárnő volt csupán, a másik kettő előtte állt a ranglétrán, fizetésben is, tehát ők közelebb voltak minden irányú figyelemhez.

Ruth felszolgált a kért italt és a forró kávé is, aztán helyet foglalt a Richterral szemben levő kereketen. Várta kérdéseit a budapesti útról. Az igazgató azonban ráérősnek mutatkozott. Egy sor kérdést tett fel a céget érintő dolgokról, aztán Ruth konkrét munkája után érdeklődött.

Ruth még nem tudta, mi a célja mindezzel főnökének, de készséges választ adott. Többször észrevette, hogy a férfi gyakran rajtafelejt szemét, és tekintete kutatóan siklik végig az alakján. Richter később a lényegre tért.

Ruth beszámolt utazásáról és feladatának elvégzéséről, aztán átadta a magával hozott igazolványképeket a sovány mérnökről. Richter arca elégedettséget sugárzott, majd tárcájába süllyesztette a képeket.

– Remélem, óvatosan járt el, kisasszony – mondta.

– Úgy vélem ...

– Nem történt semmi különös dolog?

Ruth a fejét rázta. Minek itt Frank Bialont említeni, gondolta. Magánügy és kész. Ehhez aztán semmi köze az igazgató óvatosságának.

Richter később más irányból tette fel a kérdést:

– Nem próbált senki sem kikezdeni magával, hogy a bizalmába férkőzzön?

Ruth állta az igazgató pillantását.

– Nem – mondta határozottan.

– Megvallom őszintén – sóhajtott az igazgató –, hogy aggódtam. Ezt nem merem magának. az indulás előtt elmondani, félttem, hogy megijed. De most már elmondhatom... Informáltak, hogy esetleg mások is tudomást szereztek a maga útjáról és a későbbi tervekről. Persze csak általánosságban, minden konkrétum nélkül. Félttem, hogy útja során esetleg valaki vagy valakik megkísérelnek valamilyen formában konkrétumhoz jutni a feladatával kapcsolatban.

Ruth végigpergette magában a Frank Bialonnal való ismeretségének minden mozzanatát, beszélgetésük témáját. A portugál férfi törekvésének célja nem volt más, mint ami történt kettőjük között. Egy szóval sem kísérelte meg kiszedni belőle budapesti útjának konkrét célját. Alig kérdezősködött, inkább magáról beszélt.

– Kik szerezhettek még tudomást az utamról? – kérdezte.

– Bizonyosat én sem tudok.

– Miről informáltak?

– Csak gyanú utalt arra, hogy másokat is érdekelheti az útja. Ruth Evely csak annyit tudott, hogy valami piszkos munkának egy parányi részfeladatát hajtotta végre, de mindez nem érdekelte. A cég megbízta őt, és mint alkalmazott elvégezte a munkát. A találgatás ezzel kapcsolatban már nem az ő feladata.

– Mennyi költsége merült fel? – érdeklődött Richter.

– Még pontosan nem tudom, előbb összeszámolom... Hozzávetőlegesen hatszáz márkát költöttem.

Az igazgató elővette tárcáját, és tizenöt darab százmárkást leszámolt az asztalra. Ruth némán bámult a pénzre.

– Tegye csak el, kisasszony – mosolygott Richter. – Ami megmarad, az a magáé. Fogjuk rá: jutalék.

– Rendes fizetést kapok...

– Ez a fizetésen felüli. Mióta van maga nálunk?

– Öt éve. – Richter bólintott.

– És nem gondolt még arra, kisasszony, hogy előbbre kellene lépnie? – kérdezte.

Vajon hová akar kilyukadni, töprengett Ruth, miközben szeme összevillant a férfi tekintetével. Miért ilyen bőkezű a felmerült költségek rendezésénél? Szó sem volt jutalékról. Fizetik a költségét, ezzel vége. Mint a cég alkalmazottja utazott.

– Mindenki gondol ilyenre – legyintett. – De én csak egy idegen nyelvet beszélek, az angolt. Tudomásom szerint a másodtitkárnőnek két idegen nyelvet kell beszélnie, az elsőnek pedig hármat. Perfektül! Ehhez tanulnom kellene még.

– És ha módja lenne rá?

– Hogy érti ezt az igazgató úr? Richter cigarettát kínált. Rágyújtottak.

– Mit szólna hozzá, ha egy bizonyos idő után kihelyezném magát a párizsi képviselőtünkhöz ezért a fizetéséért? Ott módja nyílna tökéletesen elsajátítani a francia nyelvet, és aztán visszatérne – mondta.

Ruth Evelyt felvillanyozta a lehetőség. Tisztában volt azzal, hogy ez mit jelenthet neki. Egy dolog azonban még homályos volt előtte. Miért pont ő? Miért a harmaditkárnot éri ez a lehetőség kellemes meglepetésként?

– Hálás lennék, ha ez így történne – mondta.

– Ehhez azonban ki kell érdemelje a bizalmamat... Már ne vegye sértésnek,, de szeretem a kerek és érthető szavakat.

Ruth Evelyben igen frissek voltak még a Frank Bialonnal töltött idő emlékei. A mérleg másik serpenyőjébe viszont belekerült a nem mindennapi lehetőség. Fontolgotásra nem volt idő, most kellett döntenie. Richter a szeretőjévé akarja tenni. A férfi szemébe nézett, és azt mondta:

– Mondja meg, mit tegyek ... A bizalmáért.

– Egyelőre most nyáron, mint a személyes megbízottam, ismét Budapestre fog utazni. Egy fontos feladatot bízok magára, utána állom a szavam, kisasszony – mondta az igazgató, és máris, búcsúzott.

Ruth Evely, miután a férfi távozott, lerogyott a fotelba, és hosszan bámult maga élé.

7

Az elhagyatott kavicsbányánál különféle terepjáró gépkocsik vesztegeltek. Körülöttük civilek és katonák nyüzsögtek. Egy fedett tehérgépkocsi tetején hosszú antennák magasodtak, míg egy másikban békaemberek öltötték magukra felszerelésüket.

Fújt a szél, az erdő csupasz fái között hófoltok tarkállottak. Esőre hajló idő volt. A kopár hegycsúcsok felett alacsonyan szálló, szürke felhőrongyok úsztak.

Pintér Béla alezredes és Zimonyi alezredes, a technikai laboratórium vezetője, a mesterséges tó partján álldogáltak és a készülődést figyelték. Az elhárítás az illetékes katonai szervek segítségét kérte a tófenék átkutatásához, ők ugyanis ehhez megfelelő eszközökkel és szakemberekkel rendelkeztek.

Egyenruhás őrnagy lépett hozzájuk:

– Jelentem, felkészültünk. Tizenkét kockára határoltuk be a vízfelületet ... Érdekes, hogy a maximális mélységet nem a tó közepén vasy a hegyoldalhoz közel eső részen mértük, hanem az erdő mellett. Pontosan tizennégy méter.

– A partszél ott nagyon meredeken lejt – jegyezte meg Zimonyi alezredes.

– Kezdenek hozzá, őrnagy elvtárs – mondta Pintér. – Közölje az emberekkel, hogy minden érdekes, amit találnak, és hozzák a felszínre.

Zimonyi már korábban eligazította a békaembereket, hogy elsősorban mi után kutassanak; de, persze, minden talált tárgy érdekes lehet számukra

Három nagyméretű gumicsónak lökődött el a parttól, majd elfoglalták a tavon kijelölt helyüket. A békaemberek egymás után merültek vízbe, mindegyik nagy fényerejű, vízhatlan kézilámpát vitt magával.

– Az orvosszakértők hol vannak? – kérdezte Pintér. Zimonyi a rádiós kocsira intett.

– Ott melegszenek ...

– Nem baj, csak kéznél legyenek.

– Gondolod, hogy rátalálnák annak a két eltűnt személynek a maradványaira?

– Dénes már tükön ülve várja fent Pesten az eredményt – célzott az elhárítófőnökre Pintér alezredes, és magához hívta egyik közelben levő emberét. – Szóljon az őrnagy elvtársnak.

A katonai alakulat parancsnoka máris ott termett. Az alezredes az után érdeklődött, hogy a hideg vízben tevékenykedő békaemberek nem fáznak-e meg. Az őrnagy elmondta, hogy bizonyos idő után visszavonulnak melegedni, és forró teát kapnak. Pintér valamit sűgött egyik emberének, mire az eltávozott. Percek múlva, kezében csomaggal, visszatért. A zömök termetű alezredes átadta a küldeményt az alakulat parancsnokának.

– Két üveg rum van benne, használják fel a teába – mondta.

– Jelentem, szolgálat közben tilos a szeszes ital fogyasztása.

– Ehhez az akcióhoz álam rendelték az egységét?

– Igen – mosolyodott el az őrnagy.

– Akkor tegye, amit mondtam.

Az egyik gumicsónakban váratlanul mozgolódás támadt. Serényebben merültek le és jöttek fel a békaemberek.

– Csontok! – kiáltotta a partra az egyik evezős katona.

Ez a hely a vízzel elárasztott bányagödör legmélyebb pontja volt. Közel a parthoz. Pintér és Zimonyi odasiettek.

– Csak nyugodtan szedjete ki mindent – kiabált az őrnagy.

– Azt mondják a fiúk, még van lent – mondta az evezős.

A gumicsónak később a parthoz kanyarodott. Egy halom megbarnult csont hevert benne. Ekkor már az orvosszakértők is ott voltak, és ők folytatták a kirakodást, osztályozták a csontdarabokat. Az őrnagy intézkedett, hogy egy másik gumicsónak a jelzett helyre menjen.

Pintér alezredesnek nem volt különösebb szakértelemre szüksége, hogy első látásra megállapítsa: emberi csontokat találtak. Feljegyezte a tényeket, és jegyzetömbjéből a papírlapot kitépve utasította egyik emberét, hogy azonnal továbbítsa rádióon közvetlenül Bana Dénes ezredesnek.

Zimonyi alezredes, aki eddig az orvosszakértők munkáját figyelte, azt mondta:

– Talán egy hete kerülhettek vízbe.

– Mit tudunk megállapítani? – célozott Pintér az orvosszakértők vizsgálatára.

– Erőszakos halál-e vagy sem, ez itt a kérdés.

– És ha a csontokon nincs erőszakra utaló nyom?

– Akkor is megállapítható – mondta Zimonyi. – A csonton, valamint a velőt tartalmazó belső részeknél speciális vizsgálattal kétséget kizáró módon meg lehet állapítani, hogy az illető vízbe fulladt-e, vagy pedig már halott volt, amikor a vízbe került... Különben itt valóban két emberről van szó.

– Annyi csont került elő?

– Igen ...

A békaemberek rábukkantak két koponyára is. Különösebb sérülés egyikén sem volt. Az orvosszakértők úgy nyilatkoztak, hogy az egyik férfi, a másik nő volt.

– Pontosan ezekről van szó – mondta halkán a zömök termetű alezredes Zimonyinak.

A kutatók egy jó órát pihentek a tehergépkocsi fülkéjében, aztán ismét munkához láttak. Rengeteg vastárgy-hulladék, üres konzervdoboz került elő a fenékről. Ezeket Zimonyi alezredes vezérlésével ajelenlevő beosztottai osztályozták, válogatták. Egy teljesen rozsdás rugós kés került elő, és egy gyöngyház berakású női hajcsat.

Pintér Béla alezredes a kutatás végeztével hosszan konzultált a békaemberekkel. Azok elmondták, hogy a csontvázakat alig pár méter távolságra találták egymástól. Feltehetően lemeztelenítve süllyesztették őket vízbe, mert egy parányi szövetmaradványt sem tudtak felkutatni. Az alezredes a térképen berajzolta azt a helyet, ahol a csontokra rábukkantak. Ott a helyszínen megállapították, hogy a holttesteket nem csónakkal vitték a tóra és arról dobták vízbe, hanem egyszerűen csak a partról belökték. A meredeken aztán a fenékre csúsztak.

Kísérletet is tettek egy hetvenkilós csomaggal: a jelzett helyen vízbe dobták. A békaemberek egy idő után víz alá buktak, és a súlyos csomagot közvetlenül ott találták meg, ahol korábban a csontok hevertek. Nem lehetett szó arról, hogy a tó vizének mozgása, valamiféle áramlat megváltoztathatta volna a tetemek helyét.

Zimonyi intézkedésére az orvosszakértők megfelelően becsomagolták a csontokat, hogy elvégezzék majd a szükséges vizsgálatokat.

Késő délután volt, amikor Pintér alezredes visszaérkezett Pestre. A Belügyminisztériumban egyenesen főnökéhez sietett, és részletesen tájékoztatta a történetekről.

– Hód jól sejtette, hogy még két tetem hever a tó fenekén – jegyezte meg a beszámoló végén az elhárítófőnök. – A nyakamat rá, hogy az egyik a lengyel, a másik a drezdai nő miatt került oda.

– Életükkel fizetek ezek az ismeretlenek, hogy azok kiszökhessenek az ő útlevelükkel.

– Keresnek kint egy olyan médiumot, amelyik hasonlít a kiszöktetett személyre korban, alakban, arcvonásokban, és szabályos iratokkal beutaztatják, itt aztán végrehajtják a személycserét, a balekot pedig egyszerűen meggyilkolják. Pintér megborzongott.

– Szörnyű – mondta.

Bana Dénes ezredes öklével a levegőbe sújtott.

– Ez a tianda elvetemült gyilkosokból áll. ők működtetik az egérutat, de lefűleljük őket. Most már tudjuk a módszerüket, és a gombolyításhoz megfelelő szál is a kezünkbe került. A lényeg, hogy tökéletes csapdát állítsunk nekik – Hogy aztán mi lesz az elkövetkezendő húzásuk, azt nem tudjuk, de résen leszünk – mondta.

A technikai laboratóriumban gyors ütemben elvégezték a szükséges vizsgálatokat. Zimonyi alezredes telefonon jelentette az eredményt.

– A nő kora hozzávetőlegesen harminc-harmincöt, a férfié pedig negyven körül járhatott. Holtan kerültek a vízbe.

Bana az íróasztalon levő iratokba pillantott. Az eltűntek kora hasonló volt. Az már kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy az első holttest, amely a figyelmet az elhagyatott kavicsbányára irányította, Rose Wesser teteme. Az általa visszahagyott német újságokon több azonosításra alkalmas ujjnyomtörödéket sikerült bravúros technikai munkával rögzíteni, majd összehasonlítani azokat az ismeretlen női holttestről levett ujjlenyomatokkal. Azonosak voltak.

Zimonyi alezredes hangja élesen csengett a telefonkagylóban.

– De mást is közölhetek – mondta.

– Éspedig?

– A tárgyakról van szó...

– Amelyeket a tófenéken találtak?

– Igen.

– Késsel végeztek velük?

– Feltételezem – hagyta helybe Zimonyi. – Legalábbis az egyikkel. Ez a rugós kés nyugatnémet gyártmány, megtaláltuk rajta a márkajelet. Sőt mi több: a gyöngyház berakással díszített hajcsat úgyszintén odakint készült... Ez a csat a nő hajában maradt, és a tettes vagy tettesek figyelmét elkerülte. Máskülönbem nem hagyják ott, mint ahogy a ruhát sem dobták a vízbe.

– Azért, ha netán megtaláljuk őket, mint ahogy meg is találtuk, minél kevesebb nyom kerüljön a kezünkbe.

– így meghiúsul az azonosítás, sőt a következtetés arra, hogy nem magyar állampolgárokról lehet szó.

– A véletlen a kezünkre játszott.

– Mindaz, amit a tárgyakról mondtam, nem sok ugyan, de az összerakásnál összeállhat velük valamilyen kép. Biztos vagyok benne, hogy hasznát veszitek.

– A koponyákra szükségünk lesz – közölte az ezredes Zimonyival, és a szovjet Geraszimov professzor módszerét említette.

– Egyetérték. Ahhoz, hogy előrelépjetez ebben az ügyben, minden elképzelhető lehetőséget meg kell ragadni, fel kell használni.

Bana Dénes ezredesnek egy hónapot kellett várnia, míg értesítést kapott, hogy elkészültek a fejszobrok, a koponyacsorvtok alapján rekonstruált arcok, a feltételezett jellegzetességekkel. Pintér alezredes társaságában kelt útra, hogy látogatást tegyen Újlaki Ferenc műtermében.

Fiatal, energikus mozgású szobrász fogadta őket. Izgatott volt. Kíváncsian várta, milyen sikert arat az első ilyen jellegű munkája. A műterembe invitálta az érkezőket. Az egyik sarokban ott várakozott a három fejszobor, fehér vászonnal letakarva.

Bana elsőnek Rose Wesser megmintázott arcára volt kíváncsi.

– Tessék, ez az első számú – lépett az egyikhez a szobrász és levette a lepelt.

Az agyagból megmintázott női fej megdöbbenően csinos arcot ábrázolt. Fitos orr, kissé érzéki vonást tükröző ajak, nagy szem, magas homlok. A fejnek nem volt füle. A szobrász sima, egyenesen lefutó haját mintázott, amely kétoldalt takarta a fejet.

Bánát meglepték a szobor élethű arcvonásai. Az volt az első benyomása, hogy túlon túl szabályos az arcon minden. Nem szólt semmit, megnézte a másik két fejszobrot is. Az élettelen anyag idegen arcokat táltal elé. A férfinak a feje kissé tojásdad alakú volt, orra hegyes, szinte kiugrott az arcból. A mélyen ülő szemgödör felett kidudorodott a szemöldökcsont. A másik női fej éles ellentéte volt az elsőnek. Szinte markánsnak tűnő arcvonásokkal mintázta meg a szobrász: szigorú száj, egymásnak feszülő ajkak, előremeredő, gödrös áll, kapzsiságra jellemző, hajlott ívű orr, felborzolt, homlokot takaró haj.

Újlaki magyarázni kezdett:

– A hajviseletet, valamint az arcvonásokat, tehát a finom jellegzetességeket már elképzelésem szerint mintáztam meg. Alapul vettem a koponyacsóni formáján feltételezhető bizonyos tulajdonságokat, azok megnyilvánulását az arc berendezésén – mondta, és hosszan taglalta Geraszimov professzor módszerét.

Később Bana az órájára nézett és Pintérhez fordult:

– Mikor jönnek?

– Mindjárt itt kell lenniük.

A szobrász cigarettára gyújtott.

– Kíváncsi vagyok, mit szól majd az emberük, ha meglátja a szobrokat – mondta.

– Főként ebben van sok fantázia – mutatott Bana a csinos női fejre. – Szeretném látni a fiú arcát, de jobb, ha mi visszavonulunk.

Végszóra csengettek.

Bana és Pintér a szobrász pihenőszobájába húzódtak vissza, és becsukták maguk mögött az ajtót. Kiss Gábor főhadnagy, az eltűnt, nési csoport nyomozója érkezett a hórihorgas fiúval, akiről minden nyáron a Balatonalmádiban üdülő vendégeket vitorlázta meg a tavon. Az elhárítófőnök ötlete volt, hogy a főhadnagy játsszon közre, és ő végezze el a felismertetést, így minden az eltűnési csoport cégére alatt fut, és az elhárítószervek a háttérben maradnak. A nyomozó gépkocsit kapott, felhozatta Balatonalmádiból a fiút.

Kiss bemutatta a szobrászt, majd így szólt a fiúhoz:

– Tehát, ahogy megbeszéltük... A művész úr megmutatja a Tajty Mária fényképéről készített fejszobrot. Kíváncsi .vagyok, mit szól hozzá.

Persze, a szobor nem a magyar lányt ábrázolta, ezt tudta ő is. Mindez szándékosan indult így félrevezetően. A tanú szemére bízták a többit. Úgy határoztak Banáék, ha sikerül a felismertetés, akkor a két másik szobrot is megmutatják.

A műteremben Újlaki leemelte a leplet az első számú fejszoborról. Kiss főhadnagy az utasítás szerint a hórihorgas fiú arcát figyelte, hogy onnan olvassa le a választ. A látottak elképesztő hatással voltak a tanúra. Még a nyomozó is megdöbbenett. A fiúnak kikerekedett a szeme, nagyokat nyelt, és ádámcsutkája, mint a távirógépkar, ugrált a torkában.

– Nem... Ez lehetetlen – mormogta maga elé, aztán előrelökve jobb karját, a szoborra mutatott és felcsattant – Ez nem az a lány. Nem és nem! Nem ezt a lányt keresi maga... Ez az a sváb lány, aki az öregnél nyaralt. Pontosan ő az. Hát nem érti, hogy ez a lány hagyta nálam, azokat az újságokat, amiket magának adtam? – A szobrászhoz fordult. – Maga tudja, kiről készítette ezt a szobrot, mondja meg neki, hogy nem az a lány, akit ő keres.

– Én nem tudom ki az, csak egy fényképet kaptam – mondta. sebesen Újlaki. Ragyogott a képe. Kacsintott egyet a nyomozó felé. – Én így láttam a lányt, ahogyan a szobor ábrázolja.

Amaz szinte remegni látszott a felindultságtól. Kiss cigarettával kínálta:

– Gyújtson rá... Úgy látszik, tévedtem ismét. Ez a két lány rendkívül hasonlíthatott egymásra.

– Szinte már abszurdum ...

Rágyújtottak. A hosszú fiú lassan megnyugodott és a szobrászt faggatta. Újlaki a már előre begyakorolt szöveget mondta, és a véletlennek tulajdonította az esetet. Említette, hogy nyáron ő is Balatonalmádiban járt, több ismerősével, külföldi vendégekkel találkozott, akiket a birtokában levő fényképek alapján megmintázott.

– Nézze ezt a két másik szobrot, a barátaim – mondta, és levette róluk a leplet. – Egy nő, és a lengyel barátom.

A fiú összehúzott szemmel bámulta a szobrokat.

– Most nehogy azt mondja, hogy ismerősnek tűnnek ezek is magának – mondta a szobrász.

– Nevetni fog ...

Újlaki jól játszott szerepét, összecsapta a kezét, és kétkedő arcot vágott.

– Talán ismeri őket?

– Azt nem állítottam.

– Hát akkor? – avatkozott közbe Kiss főhadnagy.

Amaz gyorsan megszívta cigarettáját és hosszan kilökte magából a füstöt.

– A nő nem érdekes – írt le egy kört a karjával –, de a férfi, az igen. Közelebről nem ismertem, de ott nyaralt Balatonalmádiban. Hogy mennyi ideig, azt nem tudom – mondta, és a szobrász arcát fürkészte.

Újlaki bólintott, mivel kioktatták őt a várható beszélgetés témájáról.

– Ez így van – mondta.

– Vitorlázni egyszer sem jelentkezett, mintha nem érdekelte volna a víz...

– Ezt már nem tudom.

– De én tudom – mondta a fiú, és olyan gyorsan szívta cigarettáját, mintha attól tartana, hogy valaki ki akarja venni a szájából. – Száz százalékosan tudom.

Újlaki vállat vont, mert mi mást tehetett volna. Vitára nem igazították el.

Közben a pihenőszobában az elhárítófőnök és Pintér alezredes feszülten figyeltek. Minden szó, ami a műteremben elhangzott, áthallatszott a vékony ajtón.

– Azonban a művész úr téved – mondta csendesebben a hórihorgas fiú.

Kiss főhadnagy közömbös arccal azt kérdezte;

– Miben téved a művész úr, Jóska?

– Az időpontban... Vagy legalábbis meg akar keverni. Újlaki mélyen hallgatott.

– Éspedig? – nézett a fiúra a főhadnagy.

– Mert a pasas nem az elmúlt nyáron volt Balatonalmádiban, holott a művész úr a beszélgetés elején ezt mondta. Mert hogy ő is ott volt, meg ez is – bökött a megmintázott fejre. –Miért mondana mást a művész úr?

– Azt nem tudom... Azt csak ő tudja, meg esetleg a nyomozó elvtárs.

– Mikor volt ott az a férfi, aki erre a szoborra hasonlít? A fiú bosszús arcot vágott.

– Nem azt mondtam, hogy hasonlít, hanem: ő volt ott lent. Ráismertem – mondta.

– És mikor?

– Az elmúlt nyár előtt.

– Tehát két éve?.

- Igen...
- Ez biztos?
- Mint ahogyan itt állok.

Újlaki Ferenc magyarázkodni kezdett.

– Persze, persze – hadarta, és keze fejével végigsimította homlokát. – Valószínűleg tévedtem, összekevertem az éveket... Hogy múlik az idő.

A főhadnagy azt kérdezte:

- Kinél szállt meg ez a férfi?
- Ha valakit ilyen hosszú idő után is felismerek, az csak a parti villasoron lakhatott, ahol idényben, ha nem vagyok a vízen, egy nap százszor is megfordulok ... Az öregnél lakott, Sasnál.

Kiss Gábor kezét nyújtott a szobrásznak.

– Nem tartjuk fel tovább a művész urat. Köszönöm, amit tett – mondta, és intett szemével a hórihorgas fiúnak.

Miközben Újlaki előrement és a kulcsaival bibelődött, a fiú közel hajolt a főhadnagyhoz és halkán azt mondta:

– Lefogadom, hogy nem is lengyel lehetett ez a barát. Csak ő meg akart engem keverni. Hogy miért, azt magam sem tudom... Ehhez mit szól?

– Semmit – súgta vissza Kiss.

Miután távoztak, Bana és Pintér előjöttek az alkalmi búvóhelyről. Megköszönték a szobrásznak a segítséget. Újlaki Gábor arca örömet sugárzott, amiért eredményes volt a felismertetés; a koponyacsontok alapján rekonstruált arcvonások visszatükrözték az egyéni jellegzetességeket.

Útban vissza a Belügyminisztériumba; az elhárítófőnök osztályvezetőjéhez fordult:

–Tájékoztatom Hódot, aztán összeülünk és kidolgozunk mindent, az összes lépésünket. Nem hiszem, hogy ezek kihagynák az elkövetkezendő nyarat. Ott kell lennünk nekünk is, és le kell csapnunk rájuk végleg ... Ez az egérút egy percet sem működhet tovább.

Napokkal később Bana Dénes ezredes hosszú tárgyalást folytatott Hód fedőnevű elhárítóosztályvezetőjével. Összegezték az eddigi eredményeket. A markáns arcú fiatalembernek az volt a véleménye, hogy a csapdát Balatonalmádiban, Sas Imrénél kell felállítani. A megtörtént esetek azt mutatták, ott történik a személycsere.

Az ezredes egyetértett ezzel.

- A kiszöktetendő személyt aztán vagy odarendelik, vagy maguk viszik – mondta.
- És amint az megérkezik, - máris eltüntetik a másikat, akinek az érkező a helyébe lép.
- Itt kell majd vigyáznunk, mert ez villámgyorsan lezajlik.

Mindez arra mutatott, hogy azokat a személyeket keű figyelemmel kísérnie és szűrnie az elhárításnak, akik bejelentkeznek Sas Imrénél. Ezek között kell legyennek az embercsempészek és az általuk kiszemelt áldozat, akinek az adott időpontban el kell tűnnie, hogy a frissen érkező a helyébe lépjen. Rose Wesser is napokat töltött a villában, mielőtt végeztek volna vele.

– Főként a párban érkezők lehetnek érdekesek a részünkre – vélekedett az elhárító főnök.

– És a feltételezendő segítőtársak? Hátha többen érkeznek, és külön-külön.

– Előfordulhat... Persze, a visszatérő személyek is figyelmet érdemeinek. A törzstagok! Talált ilyeneket a bejelentkezések között?

Hód bólintott.

– Nem is egyet – mondta. – Fennállhat viszont az is, hogy az illetők álnéven váltanak útlevelet és így utaznak be. Ezt mi nem tudjuk ellenőrizni.

– Ez így igaz, de nekünk mindenre fel kell készülnünk. Még a várható rendkívüli eseményekre is. Nem lehet tudni előre, mi lesz az áruelője. Bármilyen tökéletes legyen a felkészülésük, véletlenek mindig becsúszhatnak.

– A véletleneket viszont mi nem vehetjük számításba ...

– Azt nem, de a szemünket nyitva tartjuk, ők sem kalkulálták bele a számításukba, hogy Rose Wesser otthagya az újságokat a vitorlást kezelő fiúnál. Arra sem gondolhattak, hogy azon a reggelen, amikor Tajty Mária már bent ült a gépkocsiban, megjelenik ez a Józsi az újságokkal... És azt sem tudják, hogy sikerült azonosítanunk a kavicsbánya vizéből előhalászott ismeretlen nő holttestének a kilétét.

– Az is merő véletlen, hogy ez a német lány bekarikázta a hirdetést az újságban – vetette közbe a fiatalember.

– Na látja...

– Szerencsénk volt. – Bana legyintett.

– Egy fenét volt szerencsénk – mondta. – Pontosan maga hivatkozik szerencséjére, amikor tudatosan előbányászta ezt a tényt egy adathalmazból... Ez kutatásának az eredménye volt, és nem szerencse. Volt már külföldön, tudja, mennyivel más minden: a mozgása, a viselkedése, a magatartása, ha olyan helyen jár, amelyet már korábban ismert'... Tudja az utat, tisztában van vele, hol vehet cigarettát, hol ihat meg egy kávét, merre jut el legközelebbi úton a céljához. Nincs szüksége kérdezősködésre, alkalmi tájékoztatásra. Határozottan vezeti kocsiját a megadott irányba, határozottan közlekedik, és sorolhatnám tovább ezeket az apró és jelentéktelennek tűnő dolgokat. Nos, éppen ezeken lehet elbukni... Tétélezzük fel, megszáll Sasnál egy külföldi. Mozog a Balaton-parton, megnézi ezt, azt, egyszerűen nyaral, szórakozik. A bejelentkezés alapján tudjuk, hogy papíron még soha nem járt itt, tehát tökéletesen idegen. Ennek ellenére delikvensünk minden mozgása határozott, nem szorítkozik semmiféle útbaigazításra a legapróbb dolgokban sem. És miért? Mert ismerős, járt már a Balaton-parton. De hogyan? Miképpen, ha az útleveleiben levő név alapján soha nem lépte át a határt?

– Hiába vigyáz ez az illető – folytatta az ezredes. – Az apró, lényegtelennek látszó dolgok árulói lehetnek. Elárulják, hogy már járt nálunk, ismerős az adott helyen. Ezért kell nekünk minden apróságra felfigyelnünk, és nyitott szemmel járnunk.

Az elhárítótiszt moccan egyet a fotelban és kipillantott a hatalmas ablakon. Világosan ragyogott a tavaszi égbolt, egyetlen felhő sem látszott.

– Még van időnk a felkészülésre – mondta.

– Akkor most beszéljük meg tervünk első lépésfokát...

A forró nappalokat váltogató éjjelek sem hoztak enyhülést; fülledt meleg áradt. A Balaton-part szinte zsúfolásig benépesült, a szállókban már jó ideje nem lehetett helyet kapni, az utakon egymást érték a gépkocsik.

Balatonalmádiban, egy parti villa függönyökkel lesötétített szobájában, két férfi ült az asztalnál. Mindkettőnek fülhallgató volt a fején, előttük nagy teljesítményű készülék. Arcukon feszült figyelem tükröződött, miközben idegesen szívták cigarettájukat.

Nem hallottak mást, mint éles, sípoló hangot.

– Nem értem – mondta az egyik, és füle mögé csúsztatta a fülhallgatót. Nagydarab, bajuszos férfi volt, rövid, sorté haja az égnek meredt.

Társa, aki jóval fiatalabb volt nála, úgyszintén félrecsúsztatta fején a fülhallgatót, és értetlenül bámult.

– Mikor vettük fel utoljára a szöveget? – kérdezte a bajuszos.

– Nincs öt perce sem ...

– Pergesd vissza a magnót.

– Mi a fenének? Hiszen láthatod, hogy a készülék jó, az összes ellenőrző lámpa sötét.

A nagydarab férfi felállt, letette fülhallgatóját, odament a magnetofonhoz és miután karóráját nézve visszapergette a szalagot, beindította a készüléket.

Száraz, recsegő férfihang hallatszott:

„Magda kérem. Máskor jobban ügyeljen, nehogy nedvesen maradjon a fürdőszobák köve. Egyik vendég majd kitörte a nyakát.”

A nő nyekergő hangon mentegetődzött...

Ismét a férfi:

„Holnap ne jöjjön reggel, ráér déltájt benézni. Viziontlátásra...”

Valaki kiment a szobából. Egy pillanat múlva ajtó hyitódott, az előző férfi meglepődött hangja hallatszott:

„Jé, hát ön ...”

A hang megszakadt, mintha elvágták volna. Csend. A magnetofonszalag tovább pergett. Hirtelen sípoló hang tört fel a készülékből. A bajuszos elzárta a készüléket és társához fordult:

– Ennyi az egész... Azóta csak ez a nyavalyás sípolás megy.

– Pedig a készülék jó.

– Akkor hát hol a hiba?

Amaz csendet intett. A füléhez tapasztotta a hallgatót, és lassan forgatni kezdte a készülék hangfinomítóját. Később elvette ujját a gombról, és azt mondta:

– Most hallgasd meg.

A bajuszos az asztalhoz lépett. A fülhallgatóból áramló sípoló zajba alig hallható gyors, ismétlődő kattánások vegyültek.

– Mi a fene lehet ez?

– Zavarás, öregem.

– Valami véletlen dolog?

– A fenét – Szándékos.

– Ez lehetetlen.

– Nem lehetetlen... Ezek a kis kattánások a bizonyítékai a szándékos zavarásnak. Még hozzá nem is akármilyen zavarókészületről van szó.

A bajuszosnak kikerekedett a szeme.

– De kik zavarnának? – kérdezte.

– Hát ők.

– Ez nem lehet igaz.

– Mindjárt bebizonyítom.

Egy aktatáska nagyságú műszer került az asztalra. A fiatal férfi a vezetékeket összekötötte a nagy teljesítményű lehallgató készülékkel, aztán a műszer kerek üveglapjára mutatott.. A sötét üvegen apró, csillogó pontok száguldottak át a kattánó zajoknak megfelelő időközben.

A nagydarab férfi káromkodást morzsol szét foga között.

– Azonnal jelentem a történeteket – mondta.

– Kérj sürgős utasítást, hogy mit tegyünk. A villa konyhájában volt a rádió.

– Pelikán kéri Sirályt, jelentkezzen... Sirály jelentkezzen ... Vétel – mondta a mikrofonba, és többször megismételte a hívást.

– Itt Sirály jelentkezik...

A bajuszos férfi röviden beszámolt a történetekről, és utasítást kért. Az érkező kérdések azt tanúsították, hogy az akcióközpontban megdöbbenést okozott a hír. Az az utasítás érkezett, hogy folytassák a lehallgatást, és ezzel egyidőben a figyelmeztető készülék négyes csatornáját két percig üzemeltessék.

A férfi visszament a szobába társához, és közölte a kapott utasítást. Üzembe helyezték a négyes csatornát.

– Csak tudnám, ez most mit tesz – mondta a bajuszos. – A zavart nem hárítja el, az biztos.

– Csupán észrevételt ad, jelet.

– Aki tőlünk ott van a helyszínen?

– Igen, annak ad utasítást gombvibrátor útjáí, amely a testére van erősítve... Lehet, kifürkészi, mi is folyik most abban a szobában.

– Erre én is kíváncsi lennék – válaszolt a bajuszos.

A villától, amelynek tetején televíziós antenna magasodott, légvonalban alig kétszáz méterre volt a Sas Imre gondnoksága alatt álló társasház. Előtte az utcán több külföldi személygépkocsi vesztegelt, a többi között egy nyugatnémet rendszámú, kopott, szürke színű, viharvert külsejű Volkswagen.

A gondnok földszinti, tágas lakásának nagy szobájában ketten ültek kényelmes fotelban. A bekapcsolt rádió délutáni tánczenét sugárzott. Félhomály volt, a csukott ablakokat nehéz bársonyfüggönyök takarták, a kellemes hűvösről a csendesen zümmögő légkondicionáló berendezés gondoskodott.

A gondnokkal szemben alacsony, idős ember ült, szinte elveszett a mély fotelban. Jelentéktelen arcát számtalan ránc fedte, csak szemének élénk csillogása hazudtolta meg korát. .

– Máskülönbén jól utazott, herr Schulze? – kérdezte Sas. Felemelte az asztalon álló páras üvegű kólát, és töltött vendégének.

– Amennyiben jó utazásnak lehet nevezni a bogárhátúval megtett több mint ezer kilométert, akkor jól utaztam.

– Még mindig az a régi kocsi?

A töpörödött ember fülíg húzta a száját.

– Nekem már csak ehhez van bizalmam... A márkához – mondta. – Amikor még a Birodalom előtt hevert Európa, egy ilyen kocsi menekített meg onnan – billentette meg a fejét – a Tél Tábarnok karmai közül. – A mosoly hirtelen eltűnt arcáról. – Hogy vannak a-vendégeink?

– Ó, nagyon jól, telt a ház, mindenki jól érzi magát.

– Én a vendégeim után érdeklődtem ... Sas Imre kapcsolt.

– Megvannak, élvezik a nyarat – mondta. – Különbén négy szobát foglalnak le. A kisasszony ugyebár, ez érthető, egyedül lakik.

– Nem kezdett ki valamelyik emberemmel?

– Nem... Legalábbis nem tapasztaltam. Ügy viselkedik, mintha senkit sem ismerne.

– Csupán egyet ismer közülük.

– Nem kezdett ki senkivel.

– Csodálom – húzta el a száját az idős ember.

– A kisasszony csakis a barátjával törődik, akivel érkezett. Megjegyzem, ez a pasas egészségileg elég megviselt állapotban van. Vézna, az arca beesett, mintha csak hálni járna belé a lélek.

Schulze vállat vont.

– Ez már hidegen hagy. Nekünk 6 kellett, és kész – mondta. Hosszan, mekegve nevetett, mintha egy jó vicc jutott volna eszébe. – Még csak az hiányozna, hogy az egészségével is törődjünk. Jól néznénk ki... Egy topis senki volt, amikor előkapartuk.

Sas kényszeredetten mosolygott. Várt, míg a másik kifulladt a nevetéstől, és azt mondta:

– Nem tudom, herr Schulze, hogy miért volt szükség arra a bizonyos dologra, amit az embere még nyár elején felszerelt a rádióba.

– Gondolja, hogy csak passzióból tettem?

– Szó se róla... Amaz félbeszakította:

– Gondolja, elküldöm az emberemet, ha csak hobbyról lenne szó?

A gondnok széttárta a kezét.

– Megérthet, hogy érdekel – mondta.

– Mit gondol, miért intettem magának, amikor megérkeztem, hogy kapcsolja be a rádiót?

– A készülék miatt...

– Hogy zavartalanul beszélgethessünk, nyugodtan, anélkül hogy bárki kihallgathatná tárgyalásunkat. Az a kis készülék, amely működni kezd, mihelyt bekapcsolja a rádiót, kiküszöböl mindenféle lehallgatást, legyen az vezetékes vagy anélküli.

Sas Imre elsápadt.

– És erre szükség van? – kérdezte.

– Igen... Jó előrelátónak lenni, felkészülni arra az eshetőségre, hogy valaki vagy, valakik kíváncsiskodnak majd itt.

– De ez ideig ilyen gyanú fel sem merült, és dacára, hogy nem volt ilyen készülékünk, minden ment a maga útjaik

– Elhiszi, hogy erre nyomós okom volt?

– Konkrét oka is volt erre? – döbönt meg Sas. Az idős ember bosszús lett.

– Azt hiszi, hogy mi játsszunk? – kérdezte.

A gondnoknak remegett a keze, amikor töltött magának a hűsítőből. Mohón ivott.

– Herr Schulze, egyáltalán nem vagyok nyugodt – mondta. – Ha netán valamiféle gyanúból kifolyólag az illetékesek érdeklődése felkeltődne személyem, a lakásomban folyó beszélgetés iránt, a rádióban levő készülék csak pillanatnyi akadályt jelentene útjukban. Aki egyszer már a hálóba kerül, az onnan nem menekül, legfeljebb ideig-óráig vergődik. Ha magának, herr Schulze, ilyen gyanúra támad oka. akkor minek bonyolítani a dolgokat, újabb akciót szervezni? Legjobb lenne pihentetni a dolgokat, amíg a gyanú szertefoszlik.

– Ne legyen ilyen pesszimista, és főleg ne féljen ...

– Talán örvendjek annak, hogy valamiféle gyanú felmerülhetett? Itt nyüzsögnek az emberei nálam, csak a kérdéses vendégre várnak. Kész katasztrófa lenne ...

– Fogja már be a pofáját! – csattant fel Schulze, majd lefojtott hangon sziszegte. – Maga azt csinálja, amit én mondom. Megértette? Egyszer s mindenkorra hagyja abba a siránkozásait. Tisztában vagyok mindennel, ha maga bukik, akkor én is meg a többiek is. Minden! Itt nem az illetékesekről van szó. Nem itt akadt okom, hogy megfelelő biztonsági intézkedéseket tegyek, hanem nálunk, odakint történt valami. Igaz, nem jelentős, de óvatosságra int. Ért engem? – Röviden elmondta, mi zavarta meg a tárgyalását megbízójával, amikor nyélbe ütötték az újabb üzletet müncheni irodájában.

– Tehát nem itteni dolgokról van szó – folytatta az idős ember. – így hát nincs oka idegeskedni. Arra ügyeljen, hogy a rádiója mindig be legyen kapcsolva, ha embereimmel vagy velem tárgyal. Kész... És jegyezze meg magának, hogy itt nagyon sok-mindent nekünk köszönhet. Nem lenne a feje fölött ez a sok szoba, ha nem csordogál a mi patakunkból a zsebébe az a szép kis összeg... Ügy látom, mióta így megszédte magát, kezd nagyon feledékeny lenni.

Sas Imre úgy pislogott, mintha a fejét ütögetnék.

– De Schulze úr – mentegetődzött.

– Semmi de – mondta a másik. – Hagyja a kifogásait. Maga igenis nagyon feledékeny... Már nem gondol a régi időkre, amikor még...

– Az isten szerelmére, ne emlegesse azt – vetette közbe a gondnok, és riadtan nézett körbe, mintha rajtuk kívül más is lett volna a szobában. A rádió még mindig tánczenét sugárzott. – Azt hittem, itthoni gyanúról beszélt.

A ráncos arcú ember előredült a fotelban, és megnedvesítette ajkát a hűsítővel. Apró egészszeme

csillogott, visszatért a mosolya is.

– Rajtunk kívül kik vannak most itt? – kérdezte.

– Két család és egy házaspár, valamint egy osztrák fiatalember, és egy svájci.

– Ki ez az osztrák?

– Egyedül jött, akárcsak a másik... Mindenfelé járkal, állandóan fényképezget. Olyan magánakvaló. Rettenetesen bírja a napot; szinte órák hosszat fekszik kint a kertben. A strandra ritkán megy; Azt mondja, nem szereti a tömeget.

Schulze összehúzta a szemét, és poharát forgatta kezében.

– És a másik? – kérdezte később.

Sas hosszú idő után most első ízben elnevette magát.

– Ez a svájci aztán egy fura fickó – mondta. – Úgy fest, mint egy kanárimadár, színes, rikító ingeket hord. Nincs szűkében a pénznek, mert szórja. Odakint látta azt a sárga Moris sportkocsit?

A másik bólintott.

– Azzal jött – folytatta Sas. – Majd minden éjjel a bárokat meg a lokálokat bújja. Amikor megérkezett, napokig a nyakamra járt, hogy szerezzek neki valami csinos nőt. De aztán boldogult. Járt nála már szőke, barna, aztán vörös. Most ismét egy vörös hajú van soron. Ezzel fut most már napok óta. Máskülönbén rendes, mert szó nélkül kifizeti a nő szobaszámláját is, pedig ő egyszer már megfizette az árat.

Kopogtattak.

– Tessék – mondta Sas.

Egy félszeg fiatalember lépett be. Fehér nadrágot és fehér, rövid ujjú inget viselt.

– Guten Tag – köszönt.

– Parancsoljon, herr Kraus.

Amaz futó pillantást vetett a fotelban ülő vendégre, láthatóan zavarban volt, amiért félbeszakította a beszélgetésüket.

– Csak felvilágosítást szeretnék kérni – mentegetődzött.

– Parancsoljon, miben állhatok rendelkezésére? – emelkedett fel a gondnok a fotelból.

– Hol vásárolhatnék itt Agfa-filmet?

– Az nehéz lesz...

– Elfogyott az összes tekercesem.

– Talán a vasútállomással szemben a dohányboltban – mondta Sas, aztán töprengett kis ideig. – Esetleg megpróbálhatja a Hotel Aurórában, az ajándékpavilonban... De nem fűzök hozzá sok reményt, hogy kap. Viszont Tihanyban, a révátkelőhelynél biztosan vari Agfa-film.

– Sajnos, kocsit nélkül vagyok, de végső esetben elmegyek.

– Hajóval menjen... Rendes hajójáratunk van, alig egy óra oda az út.

– Köszönöm...

- Nincs mit – süllyedt vissza a fotelba Sas. A fiatalember behúzta maga után az ajtót.
- ő az az osztrák – mondta Schulze.
- Honnan tudja?
- A kiejtéséről...

Kint a folyosón Kraus beleütközött az emeletről lefelé igyekvő, sárga virágosmintás ingű fiatalemberbe.

- Nem látta a tulajt? – kérdezte az.
- Most jövök tőle, vendége van.
- Akkor nem zavarom ...
- Tessék? – nyújtotta nyakát a fehérruhás Kraus. Oda kellett figyelnie, hogy olykor tisztán értse a másik svájci németséggel kiejtett szavait. – Nem értettem, uram.

A jóképű fiatalember szélesen mosolygott.

– Mondtam már, hogy szólítson Freddynek – felelte. – Az előbb különben azt mondtam – tagolta a szavakat –, hogy akkor nem zavarom a tulajt, ha vendége van.

- Rádióznak ...
- Rádiózzanak. Egy kis pénzt akartam nyújtani ennek a megviselt playboynak. Ugyanis van nálam valaki, és marad is.
- Az a csinos hölgy?
- Igen – bólintott a másik, aztán egészen lehalkította a hangját, – Maga nem papnövendék?

Kraus meghökkent,

- Miért kérdi? – dadogta. – És honnan veszi azt, hogy valami papi rendben vagyok?
- Hát csak úgy... Kattintgatja azt a vacak masináját, és itt lóg állandóan a házban. Még a strandra sem jár ki, pedig micsoda testeket láthatna.

Kraus sandán mosolygott.

- Nem minden az, amit maga gondol és csinál. Én pihenek – mondta.
- Ó...
- Bármilyen furcsa, pihenek.

Fentről lépések közeledtek. Magas, formás termetű, fiatal lány jött a lépcsőn lefelé egy sovány, ötven év körüli, beesett arcú férfival. Mindketten elegánsak voltak. A lány elképzelhetetlenül rövid szoknyát viselt, könnyű blúzzal. Csinos volt, hosszú fekete haja a hátát verdeste. Tartózkodó hűvösséget árasztottak, amint elhaladtak a két fiatalember mellett, épp csak a fejüket biccentették meg köszönésül.

Mindketten hosszan néztek a tovavonuló pár után.

- Ez igen – csettintett a nyelvével Freddy. – Tudnék mit kezdeni vele... De hogy ennyire rázza a rongyot, azt nem gondoltam volna. Csak tudnám, mire játsszák meg magukat.
- Maga szerint itt mindenki megjátssza magát – mondta indignálódva Kraus. – Még én is.
- Ezt nem mondtam magának ...

– Papnövendéknek nézett.

A svájci cigarettát húzott elő a zsebébe és az osztrák fiatalembert is kínálta, de az a fejét rázta.

– Pedig ezek megjátsszák magukat. Senkivel sem érintkeznek – mondta.

– Azért, mert a lány nem vigyorog magára mint az eszelős, még nem kell ilyen következtetést levonnia. A rövid szoknya csak egyszerűen divat nála. Mindenesetre művelt hölgy lehet.

– Hölgy?

– Igen.

– Ez kissé túlzás, – Titkárnöje lehet az öregnek. Külön szobában laknak. Ez is bizonyítja, hogy nem a szeretője. Akkora Mercedessel jöttek, mint egy hajó. Hófehér sportkocsi, a lány vezeti. A férfi gazdag lehet.

Freddy tele szájjal nevetett.

– Láttá, ahogyan ez a lány megy? – kérdezte.

– Megy, mert lába van.

– Járt már nálunk, Genfben?

– Még nem volt szerencsénk egymáshoz.

– Nos, Genfnek van egy utcája. Ebben az utcában járnak úgy a lányok fel s alá, mint ahogyan ez megy... A mozgásában benne van a foglalkozása is. A cégér! Ez a lány, ha nekidurálná magát, úgy leterítene mindkettőnk, mint a bomba. Egy álló napig kapkodhatnánk a levegőt utána. Ez a lány kifutott profi.

– Minden nőről ez a véleménye...

– Erről igen, mert minden benne van a rizálásában. Ezt nem tudta elfelejteni, bárhogy játssza is meg magát. Ez a vérébe szívódott ... Na és az öreg tevé? Kész világszám. Hogy ez üzletember? Olyanok a bütykei az ujján, mintha konzervdobozokat nyitogatna csupasz kézzel... „Mutasd a kezéd, megmondom ki vagy.”... Engem nehéz átverni.

Kraus előrelökte nyitott tenyerét.

– Tessék – mondta,

– Papírszagot érzek...

– Téved – nevetett Kraus. – Akár hiszi, akár nem: orvos vagyok, sebész.

Amaz elszontyolodott képet vágott.

– Ne áruljon el – kérte hamiskásan. Kraus értetlenül nézett:

– Mit kellene elárulnom?

– Hogy én vagyok a római pápa.

Nevettek.

Később Kraus megkérte a svájcit, ha netán a tihanyi rév-Jelé jár kocsival, hozzon Agfa-filmet a gépéhez. Nyílt a gondnoki lakás ajtaja, Schulze lépett ki, nyomában Sassal. A kocsiban levő csomagokért mentek. A lépcsőn zömök testalkatú, izmos férfi robogott le, és segítségére sietett az idős embernek a cipekedésben.

– Ügy látszik, újabb vendéget kapunk – jegyezte meg Kraus.

– Rozzant egy kisöreg, akárcsak a bárkája. Biztos látta Napóleont. Az udvarias fickó meg az ismerőse.

Kraus vállat vont.

– Németek – mondta.

– A fickó is régi vendég itt, de nagyon hallgatag. A jó múltkor beszélgetni akartam vele, de nem bírta a szöveget, a tej majd megaludt a szájában. Igaz, így kinézetre száz frankot sem bíznek rá. Úgy fest, akár egy kifuserált bokszoló.

– És rám mennyit bízna, így kinézésre? Freddy legyintett.

– Kétszázat – mondta. – Megtisztelő ...

– Nyugodt lennék, mert nem tudná elkölteni Agfa-filmekre, mivel azokat nem lehet kapni.

Ugyanebben az időben a távolabb levő villában izgatott tárgyalás folyt. Megérkezett Pintér Béla alezredes is, és beszámoltatta a rádiósokat. A zömök termetű osztályvezető gondtalan nyaraló kinézetét keltette. Arcbőre barnára sült, könnyű vászonnadrágot, lyukacsos inget viselt. Tekintete azonban aggódó volt.

– Egyszóval zavarókészüléket helyeztek üzembe – állapította meg.

A két ember bólintott.

– A jelzőkészüléken a négyes csatorna igazolta a vételt, illetve a jelet? – kérdezte.

– Igen, vette ...

Pintér tudta, hogy az üzenet alapján milyen feladat vár. Hódra, ettől függetlenül aggasztotta a körülmény. Amikor az akcióközpontban értesült a történetekről, azonnal kapcsolatba lépett főnökével, Bana Dénes ezredessel, akit tájékoztatott. Az, elhárítófőnök nyugalomra intette. Közölte, hogy Hóddal személyes találkozót bonyolít le a napokban. A lényeg az, hogy megtudják, mikor és miért helyezik olykor üzembe a zavarókészüléket. Kik vannak akkor a szobában. Miközben az alezredes töprengett, újabb fordulat következett.

– Jelentem, ismét vesszük az adást – kiáltott fel a fiatalabb rádiós. – Elmúlt a sípolás, tehát nincs bekapcsolva a zavarókészülék.

Ismét a száraz, recsegő férfihang hallatszott:

„Pistukám! Kellene vagy három kiló karaj holnapra, kicsontozott, zsír nélküli. Vendégeknek.

Rendben van, főnököm. Akkor jó, hogy beugrottam, legalább nem kell senkit hozzám elszalajtania.

De szép legyen...

Efelől biztos lehet.;. Viszlát.

Itt van háromszáz forint, a többit tegye el..."

Csend.

Pintér alezredes cigarettára gyújtott.

–Legyenek állandó készenlétben – mondta. – Ezek csak az érdekes beszélgetéseknél helyezik üzembe a zavarókészüléket. Csak arra volnék kíváncsi, hogyan? Persze, ezek a beszélgetések érdekelnének minket a legjobban... Amit így lehallgathatunk, mind semleges szöveg lesz, semmit sem érünk vele. – Az volt az érzése, hogy bekövetkezett az első kudarc, és erre nem is sokat kellett várniuk.

Sötét színű BMW gépkocsi fékezett a Margitszigeti Nagyszálló előtt. Dél volt, erősen tűzött a nap. A kocsiból csinos, fiatal nő szállt ki, és ruganyos léptekkel besietett a kitért ajtón.

A portás egy pillantást vetett a gépkocsi rendszámára, és szemével intett a közelben tartózkodó londonernek. Az máris továbbadta egy biccentéssel a pult mögött levő főportásnak. A főportás mindebből tudta: nyugati vendég érkezett, arcáról szemvillanás alatt eltűnt a közönyös kifejezés.

Ruth Evely németül szólalt meg:

– Van szobájuk?

– Mennyi időre óhajtaná, hölgyem?

– Egy hétre . . .

– Nyomban megnézzük – mondta a főportás, és felütötte a nyilvántartókönyvet.

– Ügy tájékoztattak, hogy szép szobáik vannak. A főportás felemelte a fejét.

– Első emelet kettő – mondta.

Ruth bólintott és átnyújtotta az útlevelét. Miközben adatait jegyezték a könyvbe, kíváncsian forgatta körbe a fejét. Még nem járt itt. Eredetileg a Gellértben akart megszállni, de erről a szándékáról kénytelen volt lemondani. Olyan hirtelen jött az elutazása, hogy már csak Bécsből tudott hely után érdeklődni. A Gellért nem tudta fogadni, minden szoba foglalt volt, de a Margitszigeti Nagyszállót ajánlotta.

Elég rendes és tiszta, állapította meg, amikor kirámolta bőröndjét a szobájában. A nyitott ablakból a Dunát látta. Az átellenben levő parton magas kavicshegyek meredeztek, egy kotróhajó állt a vízen több uszály társaságában.

Langyos fürdőt vett, és meztelenül elnyúlt az ágyon. A vezetés és a meleg kiszipolyozta minden erejét. Reggel óta semmit sem evett, ennek ellenére nem volt éhes. Ügy döntött, majd este kiadásán megvacsorázik. A Gellértbe is át kell majd szólnia, ha netán keresik, itt megtalálják. Tudta, hogy keresni fogják, mégpedig pontosan holnap. Így tájékoztatta őt Richter. Vajon ki lehet az a herr Schulze? Mindössze csak annyi vele a dolga, hogy összehozza a sovány mérnökkel. Bemutatja őket egymásnak és kész. Mindez nem sok és nem teljesíthetetlen feladat. A többi már nem az ő dolga. Nem kételkedett, hogy Richter állja majd a szavát, és megkapja talán még most, ezen az őszön a kinevezését a cég párizsi kirendeltségére. Elég egy, másfél év ott, és hiányos francia nyelvtudása teljes értékűvé erősödik. Ez annyit jelent majd, hogy formailag azon nyomban betölthetne a másodtitkárnői állást, ami havonta háromszáz márkával többet jelentene.

Akaratlanul is szégyenkezett, amikor eszébe jutott, hogy kora tavaszi útjáról visszatérően mennyire másra következtetett Richter viselkedéséből. Azt hitte, az igazgató arra céloz, hogy legyen a szeretője. Legalábbis ezt olvasta ki a szeméből, a testét szemrevételező tekintetéből. Erre buta libaként felajánlotta magát. Mert mi másra gondolhatott Richter? – vélekedett akkor ő. És íme, újabb utazása lett a bizalom mérföldköve. Utána hónapokig került az igazgatót a hivatalban, nehogy találkozzanak. Bizonyos volt benne: Richter tudta, hogy ő az adott helyzetben más malomban örül, és ez a tudat a megalázottság érzését keltette benne.

A kora esti vacsoránál Frank Bialon jutott az eszébe. Hiába akarta a férfit elhessegetni gondolatából, a történetek gyökeret vertek benne. Becsapta őt? Talán, ha egyáltalán volt abban a két forró éjszakában vesztes fél. Mindenesetre azt ígérte elválásuknál, hogy felkeresi Münchenben, eltette a névjegyet is. De eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Egyetlenegyszer sem telefonált, még csak hírt, sem adott magáról. Hónapokig reménykedett, hátha jelentkezik, de semmi sem történt. Lehet, valahová a tengerentúlra utazott. Vagy azért maradt el, mert félt a ragaszkodásától. De hiszen ilyenről szó sem volt köztük, még csak célzás formájában sem. Nem firtatta, hogy nős-e, van vagy nincs családja. Úgy fogadta el a férfit, ahogy az jött, minden komolyabb szándék nélkül. Azt sem ő vetette fel, hogy látogassa majd meg Münchenben, ha netán arra jár. Ezt mind Frank Bialon kezdeményezte.

A vacsorát követően a főportásnál intézkedett, hogy a Gellérszállóban tudjanak róla. A hallban tétlenkedett. Azt fontolgatta, hogy sétál egyet a szigeten lefekvés előtt, de semmi kedve sem volt ehhez átöltözni. Éppen egy vitrint nézegetett félrehúzódva, amikor egy vendég lépett be az ajtón, és átvágott a halion.

Magas, megnyerő külsejű férfi volt, dús gesztenyebarna haja elől rakoncátlanul a homlokába lógott. Ruganyos léptekkel ment a portáshoz és szobája kulcsát kérte.

Ruth Evely döbbenet bámulta. Enyhe szédülést érzett, akaratlanul is megtámaszkodott egyik kezével a vitrin üvegfalán. Ismerte ezeket a ruganyos lépteket, a magas, vállas termetet, az erős karokat, amelyek között megsemmisülve vergődött akkor. Szinte megcsapta őt a férfi dús hajának kellemes illata. Alig akart hinni a szemének, hogy Frank Bialont látja.

Mikorra valamennyire magához tért, a férfi már eltűnt az emeletre vezető lépcső fordulójában.

Ruth remegő kézzel cigarettára gyújtott, és a portáshoz ment. Igyekezett, hogy hangjának nyugodt csengése legyen.

- Hányas szobában lakik ez az úr, aki az előbb felment? – kérdezte.
- Lenon úr a huszonnégyesben lakik – mondta a főportás.
- Én nem Lenon úr szobáját kérdeztem, hanem Frank Bialon úfét.
- Frank Bialon urat nem ismerek, kisasszony. Ruth csak nézett.
- Ez lehetetlen – nyögte.
- Biztosra veheti, kisasszony, hogy Frank Bialon nevű úr nem szállt meg nálunk.
- Aki az előbb a szobája kulcsát kérte ... A főportás udvariasan mosolygott.
- Az Lenon úr volt, kisasszony – mondta.
- Köszönöm ...
- Nincs mit, kisasszony.

Ruth a szobájába ment, és ahelyett hogy lecsillapodott volna, nyugtalansága nőttön-nőtt. A férfi megpillantása teljesen felzaklatta. Talán nem tett volna rá ilyen hatást, ha ez máshol történik: Münchenben, Bécsben vagy bárhol. De pont itt, Budapesten, ahol a véletlen játéka egymás karjába dobta őket, ez felkavarta érzéseit.

Kiment a folyosóra, és megkereste a huszonnégyes számú szobát. Egy pillanatig még gondolkozott, hogy kopog és megvárja, míg szólnak odabent, de megrázta a fejét, aztán benyitott az ajtón.

- Frank – mondta.

A férfi a szoba közepén állt, káttal az ajtónak, éppen a zakóját húzta lefelé. Nevének hallatára, mintha forró vasat döftek volna a hátába, sarkon penderült. A meglepetéstől kikerekedett a szeme, meredten állt, a karján lógó zakó a földet érte.

– Frank – mondta ismét Ruth, félszeg mosollyal az ajkán. Amaz magához tért, letette zakóját az ágyra, az ajtóhoz ment és becsukta.

– Mit keresel itt? – kérdezte szárazon.

– Ezt a kérdést én is feltehetném neked ...

– Itt mit keresel? Miért nem vagy a Gellértben? Ruthnak felszaladt a szemöldöke.

– Frank... Te tudtad, hogy én Budapestre jövök? – kérdezte. A férfi cigarettára gyújtott:

– Honnan tudtam volna?

– Akkor miért csodálkozol?

– Mert mindig a Gellértben szoktál megszállni.

– De most nem kaptam helyet...

Frank Biálon egy káromkodást morzsolt szét a foga között. Látható volt, hogy nem örül a váratlan találkozásnak, sőt egyenesen kellemetlen neki.

– És mi ez a játék? – kérdezte Ruth. A férfi hidegen nézett.

– Miféle játék? – tagolta a szavakat.

– Hogy itt Lenonnak ismernek. – Már azt is tudod?

– Mi az, hogy ezt is? ... Talán mást is kellene tudnom? A portás Lenon nevet mondott. Közölte, hogy Frank Bialont nem ismer, és téged Lenonnak hívnak ... Valami történt veled, olyan furcsa vagy. Amikor megpillantottalak az előbb a hallban, még nem gondoltam, hogy kellemetlen perceket szerzek a megjelenéssel. Különben ne hidd, hogy akartam tőled valamit. Az, hogy nem jelentkezted, nem kerestél meg Münchenben, mindennél beszédesebb.

A férfi kis ideig hallgatott. Látszott az arcán, hogy töpreng valamin. Később megszólalt:

– Lenne egy ajánlatom ...

– Éspedig?

Válaszra már nem maradt idő. Nyílt az ajtó, két kreol képű férfi lépett a szobába. Meghökkenve torpantak meg. Frank Biálon hozzájuk lépett és pergő olasz nyelven mondott valamit. Azok Ruthra bámultak, és fejüket biccentve felé, kivonultak a szobából.

A férfi ismét cigarettára gyújtott, és komor arccal azt mondta:

– Most menj.

– Valamit mondani akartál...

– Semmit sem akartam mondani, neked.

– Valami ajánlatról beszéltél.

– Késő, már nem aktuális – rázta a fejét Frank Biálon. – Menj és hagyd békén. Nincs semmi dolgom veled, és még azt is tagadd le, hogy valaha ismertél.

Ruth Evely köszönés nélkül vonult ki a szobából. A folyosó üres volt, a két olasznak nyomát sem

látta. Maga sem tudta miért, de amint átlépte szobájának a küszöbét, kitört rajta a sírás. Nem az elmúlt fellángolás emlékét siratta, hanem a véletlen találkozás fogadtatása bántotta.

Csak nagy sokára nyugodott meg annyira, hogy gondolatban végigpergette a történeteket: a megbízatást, az utazását, a beszélgetéseket. Nem talált magyarázatot Frank Bialon elutasító magatartásának az okára. Vajon miért mindez? Mert hogy nem véletlenül bánt így vele a férfi, abban biztos volt. Az okot kutatva felmerült benne Richter figyelmeztető szava. Az igazgató óvta őt bármiféle ismeretségtől. Amint visszatért és beszámolt útajáról, nem említette Frank Bialont, a történeteket magánügynek könyvelte el. Richter viszont ekkor már elárulta, hogy budapesti utazásának konkrét célja másokat is érdekelhet. Említette az igazgató azt is, hogy erről a gyanúról mások informálták. Most mindezt összevetve Frank Bialon furcsa viselkedésével, megrémült. Lehet, hogy Frank Bialont nem is az ő személye érdekelte, hanem utazásának a célja? Csupán ennek köszönhet mindent? Azért nincs rá szüksége a férfinak már? Ezért ez az elutasító magatartás? Ezek szerint ő csalétek volt a horgon.

Ruth Evelyt teljesen felzaklatta a végső következtetés. Most már bánta, hogy akkor engedett a férfinak. Csak meg ne tudja Richter, hogy hazudott neki. Igen, kikezdett egy férfival, a szeretője lett. és az mindent kiszedett belőle. Mindegy. Meg kell mondania, míg nem késő. De Richtert nem éri el. telefonon ezt nem közölheti vele Münchenben. Gyanújáról legfeljebb majd annak számol be, aki megkeresi őt. Ennek a herr Schulzénak.

Majdrtem az egész éjszakát ébren töltötte, alig aludt valamit. A reggelit felkérte a szobájába. Nem akart még véletlenül sem szembekerülni Frank Bialonnal. Elhatározta, ha kell, egész napját a szobájában tölti, itt várja meg a hívást.

Ruth Evely arra riadt, hogy halkán megkopogtatták szobájának ajtaját. Pont tíz óra volt. Azt hitte, a takarítónő vagy a szobalány, és azt mondta:

– Igen...

Egy alacsony, szinte filigrán termetű, idős férfi lépett be, arcán fülig érő mosollyal.

– Ruth Evely kisasszony? – tudakolta.

– Igen.

– Én vagyok a Schulze, az a bizonyos Schulze, akit ön vár.

– Parancsoljon.

Az idős ember helyet foglalt a felkínált fotelban, apró szemét a lányra függesztette.

– Telefonoztam a Gellértbe, ott mondták, hogy itt kapott szobát. Kisasszony, még ma nyélbe ütjük azt a találkozást – mondta.

Ruth fáradtan bólintott, és cigarettára gyújtott. A kisöreg gyűrött szivart varázsolt elő a zsebéből, és füstfelhőbe burkolódzott. Nem kerülte el figyelmét a lány aggódó tekintete.

– Valami nyugtalanítja, kisasszony? – húzta össze még jobban apró szemét. – Talán történt valami?

– Nem tudom, minek nevezem – vont vállat Ruth. Schulze letompította a hangját.

– Tehát történt valami – állapította meg. – Gondolom, Richter úr is említést tett magának bizonyos körülményekről, gyanúra utaló okokról.

– Hát igen... Beszéljen.

Ruth Evely elmondott mindent. Frank Bialonnal történő ismeretségét, kalandját, és a tegnapi találkozás minden mozzanatát. Amikor elhallgatott, úgy érezte, megkönnyebbült.

Az idős ember bús tekintetet vetett rá.

– Nagy baj, nagyon nagybaj – mormogta maga elé. –Gondolja?

– Nem gondolom, hanem biztosra veszem a bajt.

Ruthot meglepte az a vad, sárga fény, amely a másik szeméből elővillant. Mintha arra készülne, hogy átharapja, a torkát. A tehetetlen dühöt látta benne. Akaratlanul is összerezett.

Schulze hangszíne azonban mit sem változott, amikor megszólalt:

– így kezdjen az ember nőekkel, kisasszony... De hiába, nőekkel vagyunk körülvéve, és sok mindenben rájuk vagyunk utalva... Persze, a vést még megelőzhetjük.

– Vést?

– Gondolja, hogy ez valamiféle játék? – mondta az idős ember szivarjának bodor füstfelhője mögött.
– Sokkal komolyabb dologról van szó. Melyik szobában szállt meg az a Frank Bialon vagy kicsoda?

Ruth megmondta a szobaszámot, aztán a férfi személyleírását részletezte, mert Schulze erre is kíváncsi volt.

– És a két másik férfi? – jött a hang a füstfelhőből.

– Nem néztem meg őket alaposan, de az biztos, olaszok voltak.

– Csak úgy kopogtatás nélkül érkeztek?

– Igen, sebbel-lobbah Schulze bólintott.

– Ezek együtt vannak – mondta. – Itt már bőrre megy a dolog.

– Bőrre?

– Emberbőrre.

Ruth Evely kétségbeesetten nézett.

– Most mit tegyek? – kérdezte. – Mindennek én vagyok az oka.

– Csak részben, kisasszony, csak részben – verte le szivarjáról a hamut a filigrán ember. – Ezt azonban még helyre tudjuk hozni. – Ujjával a fejére bökött. – Van itt még egy kevés... Adja ide a címét annak az embernek.

Ruth előkotorta táskájának titkos rekeszéből a címet a telefonszámmal, és átadta.

Schulze a zsebébe süllyesztette.

– Nos, nem kell személyesen összehoznia minket – folytatta az. – Változtatunk a tervünk menetén Frank Bialon és barátai miatt.

– Dehát mit akarnak ők?

– Annak a felét, ami a herr direktort érdekli.

– A magyar mérnököt? Az idős ember a fejét rázta.

– Nem a magyar mérnököt, hanem csak azt, ami- majd nála lesz. – mondta. – És ugyebár itt ütköznek a mi érdekeink, mert mi a teljes munkát szeretjük ... Mindenesetre a kisasszony segíteni kényszerül most nekünk. Biztosíthatom, a direktor úr meg fogja nekünk bocsátani, hogy igénybe vesszük fáradozását. Ugyebár, közös célról van szó.

– Tehát maguk elviszik a mérnököt.

– Igen, meglátja Balatonalmádit, persze csak napok múlva. Addig nekünk cselekednünk kell.

Ruth élénken pislogott.

– Mit tegyek? – kérdezte.

– Holnap délelőtt tizenegy óráig semmit... Addig fent lesz a szobában. Még egy percre sem mozduljon ki innen. Kérje fel az ételt minden alkalommal... Az a lényeg, hogy ne mutatkozzon.

– És ennek lesz értelme?

– Nagyon sok értelme lesz. Frank Bialon úr és barátai magára haraptak, ha megengedi, hogy ezt a kifejezést használjam. Induljon ki az ő szemszögükből... A portugál úr Lenon néven érkezett, és neki volt a legkellemetlenebb, hogy magával találkozott. Erre nem számított, de a barátai sem. Tehát ők most legalább olyan pácban vannak, mint mi. És miért? Mert tartanak tőle, hogy maga gyanút fog, márpedig-fogott, hiszen csodálkozott, amiért Frank Bialon Lenon néven érkezett, s értesíti majd gyanújáról a barátait, ők ezt mindenképpen meg akarják akadályozni, legyen az bármilyen ár is ... Itt a vész, amely magára leselkedik. Akadály, bármi áron!

– Képesek lennének esetleg ...

– Bizony képesek – vetette közbe Schulze, és a fejét ingatta. – Legalább annyira, mint mi... És mi pontosan erre építünk. Az ő cselekvésükre. Csak mire észbe kapnának, mi már előnyben leszünk.

Kisasszony! ön holnap pontban délelőtt tizenegykor leszalad a pori tára, és előre kifizeti számláját.

– Elutazom?

– Elvben nem, de gyakorlatban igen ...

– Ez azt jelenti...

– Hallgasson végig – csattant fel Schulze haragtól szikrázó szemmel. – Ha már elrontott egy sor dolgot, akkor legalább tegye azt, amit mondok.

Ruth Evely megszeppelve ült. Az idős ember szavaiból fenyege-í tés áradt.

– Tehát kifizeti a számláját – folytatta Schulze. – Lehetőleg legyen ideges. Amint elnézem, ez nem lesz különösebben nehéz feladat. Kérdezze meg, mennyi a pontos idő. Ez nagyon fontos. Bíbelődjön az órájával is. Ezt követően üljön be a kocsijába, és indítson ... Jól vezet?

– Hát, igen ...

– Szüksége lesz rá, főként egy bizonyos útszakaszon. Itt gyorsítani kell... Egyszóval, minden magán múlik. Ezen a közeli hídon itt a sziget végében áthajt nyugatnak, és nyomban jobbra fordul, a Dunával párhuzamosan halad kifelé a városból – magyarázta Schulze. Aztán térképet vett elő a zsebéből, és megmutatta az útvonalat. – Dobogókőnek halad... Mielőtt azonban a hegyen átérne, itt, ebben a kanyarban – mutatott ujjával a térképre –, amennyire csak tud, felgyorsít, éles kanyarok következnek, gyors egymásutánban több is.... A hegy túlsó oldalán ismét kijut a Dunához egy kisvárosnál. Esztergomnak hívják. Itt Bécsnek fordul, és meg sem áll a határig. Ennyi az egész.

Ruth szaporán szedte a levegőt.

– És a holmijaim? – kérdezte.

– Azok természetesen itt maradnak.

– Miért nem vihetem magammal?

– Mert ezek, akik most már figyelni fogják minden lépését, észbe kapnak, és mi elvesztjük az előnyünket. Tudják, hogy elhagyja az országot, távozik... Ha viszont csak azt látják, hogy valahová siet, akkor nyert ügyünk van. Csak így lehet megtéveszteni őket. Mit sajnálja ezt a pár holmit meg a bőröndöket, ha a bőréről van szó. Nem hiszem, tiogy a főnöke szemet hunyna, ha vállalkozásunk a maga ostoba kalandja miatt zátonyra futna.

– Köszönöm, hogy ilyen szépen fejezte ki.

Schulze elhúzta a száját, arcán összefutottak a ráncok.

– Nincs mit, kisasszony. Minden azon múlik, hogy maga mennyire ügyesen tudja ezt véghezvinni

– Úgy teszek, ahogy mondta.

– Tehát pontban délelőtt tizenegykor... Egy perccel sem előbb, sem később.

– De most magát is észrevették, hogy megkeresett engem. Az idősebb ember legyintett:

– Effelől nyugodt lehet, nem vettek észre... Senki sem látott, amikor beléptem ebbe a szobába. A kocsimat is máshol hagytam, taxival jöttem, aztán gyalog. A portásfülke mellett a fotelban egy fickó terpeszkedik és-nyújtogatja a nyakát a pult felé, ha valaki odamegy érdeklődni. A maga barátjának az egyik embere lehet... Én viszont nem mentem a főportáshoz. Minek mentem volna? Tudtam a szobaszámát, a Gellértben megadták. Egyenesen az étterembe mentem és megreggeliztem. Innen kilestem a pillanatot és felsurrantam a lépcsőn anélkül, hogy bárki is látott volna... Hát akkor búcsúzom, és ne felejtse a dolgokat.

Miután az alacsony emberke távozott, Ruthnak hosszú időre volt szüksége, hogy magához térjen meglepetéséből. Az új fordulat nyugtalanította. Csupán az csillapította le valamennyire, hogy minél gyorsabban távozhat innen. Betartotta a megállapodást: egy percre sem hagyta el szobáját. Olykor feszült figyelemmel hallgatta a folyosóról beszüremelő zajokat. Többször is úgy vélte, hogy az ajtó előtt valaki megállt, aztán továbbmegy.

Az éjszaka hosszú gyötrelmekkel telt el.

Ruth Evely másnap pontban tizenegykor elhagyta a szobáját. Csak a kiegészítőit vitte magával. Holmija szanaszét hevert, szépítőszerei is ott sorakoztak a fürdőszobában a tükör előtti polcon. A szálló halijában hiába nézett óvatosan körbe, nem tapasztalta, hogy valaki figyelte volna. Minden a szokott mederben folyt. Emberek érkeztek, távoztak, a hall sarkában egy turistacsoport gyülekezett.

Kint vakítóan sütött a nap, a levegő forró volt.

Ruth rendezte a számláját, aztán a parkolóhelyen levő kocsijához ment. Áthajtott a hídon és a megjelölt útra kanyarodott. Nem hajtott gyorsan, így hosszabb ideig figyelhette a visszapillantó tükörből a mögötte haladó gépkocsikat. Semmi különösét nem tapasztalt. Egyetlenegy kocsi sem ragadt a nyomába. Érezte, hogy nyugtalansága múlóban van, és kedve is kezd visszatérni.

Már elhagyta a külvárost és egy falun hajtott át, amikor észrevette a lapos orrú gépkocsit. Tisztes távolban maradva, ott jött a nyomában. Kissé gyorsította a tempót, 32 elmaradt mögötte, de egy kanyar után ismét feltűnt a visszapillantó tükörben.

Igaza volt Schulzénak, állapította meg Ruth. Mind jobban fokozta a sebességet. Kétoldalt dombos-dombos táj volt, előtte hegy magasodott. Az út emelkedni kezdett, előbb fokozatosan, aztán mind jobban. A hegyoldalt erdő borította. Ismét egy kis falu következett, aztán az út kanyargóssá vált.

Ruth feszülten figyelt, azt a bizonyos helyet kutatta, ahol a lehető leggyorsabb sebességre kell váltania. A térképről tudta, hogy ezt majd egy bekötőút jelzi. Oldalt pillantott. A nyomában levő kocsi lent jött a kanyargós szerpentinén. Máris felbukkant a bekötőút.

Ruth Evely visszkapcsolt és benyomta a gázpedált. A motor felpörgött, í nehéz kocsit meglódult a meredeknek. Egyik kanyar jött a másik után, csikorogtak a gumik. Ruth minden idegszálát lekötötte a száguldás, csak egy szemvillanásra látta a tükörből, hogy a másik szintén fokozza a sebességet és a nyomában marad. Váratlanul vége lett az emelkedőnek, az út lejténi kezdett, a kanyarok is élesebbekké váltak. Ruth még nagyobb sebességet diktált, görcsösen markolta a kormányt; így is látta, hogy kocsija a kanyarokban kezd mind jobban átcúszni az úttest másik oldalára.

Még két kanyar és végem – állapította meg. Menthetetlenül lesodródik az útról. Éppen elmaradt mögötte egy kanyar, rövid egyenes következett, amikor hátul tompa csattanás, aztán dübörgés hallatszott. Az őt követő kocsit elérte a száguldás végzete, lesodródott az útról, le a meredeken. Ez volt hát Schulze terve. De ehhez közre kellett játszania, hogy így történjen, és Schulze biztos volt, hogy ez így is fog történni. Nem csökkentette a kocsit sebességét, vesztetten száguldott tovább. Csak minél távolabb kerülni innen, minél messzebb. Hajtotta a menekülés vágya.

Közben a baleset helyén a kanyarban egy Alfa Romeo fékezett. Két olasz szállt ki belőle, és az átszakított korláthoz futottak. Lent a meredek aljában, égnek álló kerekekkel ott hevert az, ami a gépkocsiból megmaradt. Egyikük lemászott a meredeken, benézett a roncsok közé, és kezével legyintett a másiknak. Aztán gyorsan felkaptatott, beültek a kocsiba, megfordultak az úton, és villámgyorsan eltűntek, amerről érkeztek.

Ruth Evely a legközelebbi kisváros szélén megállt. Minden tagja remegett az izgalomtól. Egymás után két cigarettát szívott el, miközben az utat figyelte, de egyetlenegy gépkocsi sem érkezett abból az irányból, ahol a hegy magasodott. Újból elindult, egészeri lassan ment, mert alig bírt hajtani. Egy útelágazásnál megállt és a táblákat nézte, melyik mutat Győr felé, amikor belépillant a felismerés: a szállóában felejtette ékszereit, a kisebbik bőröndben. Ezt is hagyja itt? Azt már nem, hiszen értékük több ezer márka. Schulze figyelmeztető szavai jutottak az eszébe, de elhessegette őket, és visszakanyarodott Budapestnek. Azzal nyugtatta magát, hogy nem történhet semmi, ez mindössze másfél órai idővesztés. Csak az ékszereit veszi magához és máris indul.

A szállóban egyenesen felrohant a szobájába, és táskájába gyömöszölte az ékszereit. Nem nyúlt máshoz. A hallban nem tapasztalt gyanús körülményt. Frank Bialonnak és két társának nyoma sem volt.

Ruth Evely alig egy órával később már a tatabányai műúton haladt Győr felé. Dicsérte magát, amiért nem hagyta hátra ékszereit. Ezeket nem tudta volna pótolni. Azt pedig, hogy visszafordult Esztergomból, Schulze soha nem fogja megtudni. Csak az az egy dolog maradt ezután hátra, hogy Richter teljesítse az ígéretét.

Arra riadt, hogy gépkocsijának motorja fulladozik. Egy pillantást vetett a műszerfalra és elsápadt. A benzinállást mutató kar a nullán vesztegelt.

Nyílt országúton volt, kétoldalt bokros ligetek húzódtak. Hol tud itt tankolni? Sehol. Vajon hová lett a benzin a tartályból? Emlékezett, hogy napokkal előbb színültig töltötte a tartályt, ez ötven liter szuperbenzin. Azóta nem tett meg ötszáz kilométert, de nem is tehetett, mert a szobájába zárkózva lapult.

Közben a motor leállt.

Ruth az útpadkára hajtott és megállt. Felnyitotta a csomagtartót és megkopogtatta az üzemanyagtartályt. Kongott az ürességtől. Lehajolt és benézett a kocsit alá. Tenyérszéles benzinfolt terjengett a betonon. Arra gondolt, hogy a kerék által felvert kő megsérthette az alváz oldalán húzódó vezetékét. Elhatározta, leállít egy kocsit, és benzint kér, aztán valahogyan elvergődik Győrig, ott majd megjavíttatja a vezetékét.

Kiállt az út szélére és intett az első érkező kocsinak. Amint az közeledett, csökkentve a sebességet, kivehető lett a márkája. Egy Alfa Romeo volt.

Ruthnak baljós érzése támadt, magasba emelt keze lehullott. A kocsiban két férfi ült. Az olaszok voltak, akik olyan hirtelen beállítottak Frank Bialon szobájába azon a kérdéses estén. Hirtelen páni félelem kerítette hatalmába. Most döbönt rá, hogy a benzin elfolyása nem lehetett a véletlen műve. Ezek utol akarták érni.

Az út közepére szaladt, hogy intsen a legközelebbi kocsinak, de az országút kihalt volt. Még hallotta a fékek csikorgását, az ajtócsapódást, aztán futni kezdett. Egy pillanat múlva erős karok ragadták meg. Érezte, hogy felemelik, száját befogják. Hiába kapálódzott, nem bírt szabadulni a szorításból. Azok lecipelték az útról, be a bokros liget cserjéi közé.

Ruth Evely arra eszmélt, hogy hanyatt döntve hever a fűvön.

Moccanni sem bírt. Egy férfi feküdt rajta, revolvert tartott a kezében, amelynek csöve a homlokára irányult

– Egy szót se – suttogta rossz német kiejtéssel.

A másik is ott térdelt mellette, s kezével a haját markolva, földhöz szorította a fejét

– Mit akarnak tőlem? – nyögte Ruth.

– Kinek szólt, hogy találkozott velünk, illetve Frankkal?

– Senkinek.

A férfi Ruth szemhéjára tette két ujját

– Tehát nem tudja? – kérdezte.

– Kinek szólhattam volna?

Amaz megfeszítette ujját. Ruthnak éles fájdalom hatolt a testébe, úgy érezte, agya menten szétpattan, mintha a szemét kinyomták volna. Kiáltani akart, de nem bírt. Egy sötét kútba zuhant lefelé.

Egyszer csak vége lett a zuhanásnak, fent a magasban világosság támadt, és láthatatlan karok visszarepítették a fényre.

A férfi hangja távolról érkezett:

– Kinek szólt, hogy találkozott velünk?

– Frankkal akarok beszélni, csak vele...

– Velünk lesz kénytelen beszélni. Ki vele! Kit értesített?

Ruth a fejét ingatta. Ismét éles fájdalom hatolt az agyába, ismét zuhant lefelé a sötét kútba, de már lassabban érkezett vissza a fénybe. Zihálva lélegzett, alig látott valamit, csak a fölője hajló arc körvonalai voltak kivehetők.

Egy hang megszólalt mellette:

– Dolgozd csak meg.

– Jaj, ne.

– Akkor beszéljen – mondta a másik.

Ruth előtt lassan kirajzolódott a kék ég. Néhány felhőt is látott. Furcsa módon olyan szédülést érzett, mint amikor Frank Bialon a karjában tartotta, csak nehezen tudott beszélni. A fájdalom már elmúlt, és azt sem érezte, hogy szorosán a földhöz szorítják. Lassan, nagyon lassan buktak ki belőle a szavak. Elmondott mindent, kezdve Schulze látogatásától a megállapodásukig, a délelőtti száguldást ott

fent a hegyen, a kanyarokkal telítüzdelte úton, és visszatérését a szállodába, az ékszeréért

Amazok hallgatták, de szorításuk nem enyhült.

– Ennyi az egész – lehelte Ruth.

– Ki az a Schulze? – kérdezte a rajta fekvő férfi érdes hangon.

– Nem tudom, most láttam életemben először.

– Ez biztos?

– Igen – nyöszörögte Ruth. Hallotta a közeli országúton az elhaladó gépkocsik zúgását, de a sűrű cserjésben semmi sem mozdult

– Hogy néz ki ez a Schulze? – kérdezte az érdes hang.

– Nagyon öreg, töpörödött, ráncos arcú vénember,.. Azt mondta, Balatonalmádiba megy. És a mérnököt is odaviszik majd. Ezt a magyar mérnököt... Engedjenek el, Frankkal akarok beszélni.

– Találkozni fog vele – mondta az arcába hajló férfi, aztán hátraszólt : – Add ide a tüt...

– Válaszd szét a haját a fejbőrén – mondta a másik. – Csak vigyázz, ne mélyen karcold meg, csak épp egy picit...

Ruth Evelyn még érezte, hogy a fejét oldalt fordítják, aztán sötétség borult rá.

10

Bana Dénes ezredes figyelmesen hallgatta a zömök termetű osztályvezető beszámolóját a nagy teljesítményű lehallgató készülék csődjéről. Dús lombú, öreg diófa árnyékában ültek a szőlőhegyen, egy málló vakolatú présházban. Előttük terpeszkedett a Balaton, a párás melegtől alig lehetett látni a túlsó partot.

Itt rendezték be az akcióközpontot, bent a présházban rádiókészülékek működtek. Egy közeli villa előtt több személygépkocsi parkolt, mintha üdülővendégek szállták volna meg.

– Szóval Sas szobájában, ahová mi rejtett lehallgatókészüléket telepítettünk, ezek zavarót helyeztek el – összegezte a hallottakat az ezredes.

Pintér Béla alezredes széttárta a kezét.

– Jelen pillanatban tehetetlenek vagyunk, és elszaladnak a minket érdeklő beszélgetések. Feltehető, hogy rájöttek a lehallgatásra, de a készüléket nem semmisítették meg, nehogy elárulják magukat – mondta, de hangja nem hangzott meggyőzően. – Másra nem tudok gondolni.

– Pedig könnyen megeshet, hogy ebben az esetben másról van szó. Ha megtalálták volna a készülékünket, hanyatt-homlok menekülnének. Nincs konkrét gyanújuk, mindez csupán elővigyázatosság a részükről. Már tavaly is működhetett a zavaró, csak akkor még nem tudtunk róla, mert nem telepedtünk rá Sas Imre lakására.

– Kudarcunk viszont tény.

Az ezredes bólintott. A lent elterülő Balatont nézte, amelyen az apró vitorlások mozdulatlanok látszottak. Cigarettára gyújtott és letörölte homlokáról a verejtéket. Később azt mondta:

– Ez a tény nem ok a kétségbeesésre. Sőt, a maga módján ez a tény a kezünkre is játszott – Most

derült ki, Béla, hogy mennyire helyes volt a technikai jelzésadást beiktatni Hód figyelmeztetésére. Két dologban nyertünk. A zavarókészülék azt bizonyítja, hogy ezek most nyáron újabb szöktetést vagy valami mást készítenek elő, egyszóval aktívan működik az egérút. Másrészt Hódnak módjában áll a kapott figyelmeztetés alkalmával esetleg megtudni, hogy kik vannak Sasnál az adott időpontban, amikor a zavarókészüléket üzemeltetik. Mert világos, akkor üzemeltetik, ha ott közreműködők tárgyalnak.

– Viszont készülődésükről, konkrét tervükről nem szerzünk tényeket.

– Ez igaz... Az adott esetben csak Hódra támaszkodhatunk. Neki módja és lehetősége van bepillantani a fortyogó fazékba, és remélem, időben tájékoztat majd minket, hogy mi is fő abban s kik forgatják a kanalat.

– Mikor találkozol Hóddal?

– Ma este ...

– Lehet, hogy holnap már többet tudunk – jegyezte meg Pintér alezredes. Színehagyott vászonnadrágban volt és lyukacsos ingben, lábán fehér tornacipő.

Az elhárítófőnök gondterhelt arcán mosoly futott végig.

– Ahogy elnézlek, elég jól festesz – mondta.

– Megteszi...

– Ha jól emlékszem, Lellén láttam rajtad ezt a szerelést, amikor ott nyaraltál.

Pintér kelletlenül moccant a kertiszéken. Több mint öt éve múlt már annak, hogy Lellén nyaralt.

– Más ruhát nem húzhatok – mondta, és igazított egyet él nélküli nadrágján.

Bana nevetett és cigarettára gyújtott. Később, ismét megjelent arcán a gond.

– Sajnos, most feladtak nekünk egy újabb rejtvényt. Elég rosszkor jött, nyakig vagyunk ezzel az ügygel – mondta.

– Történt valami?

– Egy autóbaleset. Az illető lebukfencezett a kocsijával Dobogókőn az egyik éles kanyarban. Külföldi, portugál állampolgár.

– Meghalt?

– Az nem kifejezés ... összegyúródott. Az osztályvezető értetlenül nézett.

– És ez mennyiben tartozik érdeklődési körünkbe? – kérdezte.

– A körülmények indokolják, hogy foglalkozzunk az esettel... Ugyanis a pasas kocsijának az éles kanyarban kilőtték a bal első kerekét.

– Kilőtték?...

– Valamilyen fegyverrel rápuskáltak a fák közül. Találtak lábnyomot is, ahol a tettes állt, de semmit sem érünk vele, azonosításra nem jó. Feltehetően várták, lestek rá. Tudták, hogy azon az úton fog jönni.

– Tehát szándékosan végeztek vele – simította hátra haját az alezredes. – Ki az illető?

Bana eltaposta cigarettáját.

– Egy Lenon nevű férfi... Foglalkozására nézve impresszárió. A Margitszigeti Nagyszállóban lakott. Mindenesetre sötét szándékai lehettek – mondta.

– Mire alapozod? – tudakolta Pintér.

Megtudtuk, hogy a tavaszon itt járt Pesten. Mindez véletlenül jutott tudomásunkra. Utánanéztünk ennek a Lenonnak a Nagyszállóban. A főportás elmondta, hogy napokkal előbb ezt a Lenont egyik szállóvendégük, egy nő összetévesztette valami Bialon nevű pasassal. Kutatni kezdtünk a Bialon név után, és megtaláltuk a bejegyzést a Gellért-szállóban. Akkor mindössze két napot töltött itt. Csak az a kérdés, hogy ez a Lenon volt-e valóban az, vagy a nő tévedett.

– Meg kell tőle tudni...

– Két ember vár rá a szállóban, amint megjelenik, a baleset ürügyén felteszik neki ezt a kérdést is.

– Mindenesetre fondorlatos módon végeztek vele. Az elhárítófőnök hosszan töprengett.

– Lenon határozott céllal ment Dobogókőnek, és ebben a gyilkos meg akarta akadályozni... Nos, ez tökéletesen sikerült neki – mondta.

– Ennek a nőnek nagyon fontos akkor a vallomása.

– Rendkívül fontos...

A prэшázból egy férfi sietett hozzájuk és jelentette, hogy Budapestről sürgős rádórhívás érkezett az elhárítófőnök részére. Bana felpattant, és besietett a házba. Csak nagy sokára bukkant elő isjaét. Pintér főnöke arcára pillantott, és máris tudta, hogy valami újabb rendkívüli esemény történhetett.

– A felderítők megtalálták a nőt, azt a szállóvendéget. – közölte feldúltan.

– Érdekes volt rá várni.

– Nem a szállóban bukkantak rá, hanem a közlekedésrendészet gyors hírei között.

– Vele is történt valami? – pattant fel a székről az osztályvezető.

– Halott...

– Baleset?

Az ezredes legyintett:

– Komárom és Tatabánya között találtak rá. Kocsija az útpadkán vesztegelt, jobb oldali villogója állandóan jelzett. A nő a kormányra borulva ült a kocsiban. Ez tünt fel egy gépkocsivezetőnek. Fékezett és odament a kocsihoz, hátha a nő rosszul lett, és segítségre van szüksége... A nő halott volt. Semmiféle külsérelmi nyom nincs rajta. Táskájában komoly értékű ékszereket találtak és az útlevelét.

– Milyen állampolgár volt?

– Nyugatnémet... Napokkal ezelőtt utazott be. Ruth Evélynek hívták, fiatal, huszonhat éves volt. A Nagyszállóban a szobájában érintetlenül hever a holmija, feltehetően nem akarta elhagyni az országot.

– Majd a boncolás megállapítja a halál okát.

– Intézkedtem, hogy azonnal végezzék el a vizsgálatot. Zimonyi máris riasztotta az illetékeseket. A nő személygépkocsiját is alaposan átvizsgálják, hátha találnak benne valamit.

Pintér Béla alezredesnek egy ötlete támadt. Az volt a véleménye, hogy kutatni kellene a Ruth Eyely név után, hátha a nő már megfordult az országban, így újabb nyom akadhat a kezükbe. Bana visszament a prэшázba, hogy közölje utasításait a felderítőkkel.

– Amint valamit megtudnak, nyomban jelentik – mondta az ezredes később az osztályvezetőnek.

Késő este egy Mercedes gépkocsi indult el a szőlőhegyen levő, kivilágított ablakú villa elől. A

kormányánál Bana Dénes ezredes ült. Lehajtott Balatonalmádiba, aztán Tihanynak fordult. Az országút kihalt volt, alig néhány szembejövő gépkocsival találkozott. Percek teltek el, máris Balatonfüred következett. Az elhárítófőnök lent a parton, a móló melletti parkolóhelyen fékezett. Kiszállt, lezárta a kocsit.

A mólón még sokan sétáltak, a közeli Vitorlás-eszpresszó előtt tömeg nyüzsgött. A teraszon egy beatzenekar játszott. A mozdulatlan levegőben enyhe vízszag érződött.

Bana a part mellett húzódó sétányra fordult. Magas tölgyek -szegélyezték az utat. Itt már alig volt járókelő, a padok üresen ásítóztak, csak némelyik volt foglalt, jobbára szerelmespárok ültek rajtuk összefonódva. A sétány közepe táján már senki sem volt, csupán az egyik padon ült árnyékba burkolózva egy férfi.

Az ezredes megállt a padnál.

– Jó estét – mondta.

– Jelentkezem, ezredes elvtárs ...

– Mi a helyzet a villában? – tért nyomban a lényegre az elhárítófőnök.

Hód röviden beszámolt az általa tapasztalt dolgokról. Sas Imrénél minden szoba foglalt volt. Főként a vendégeket taglalta, azokat, akik számításba jöhetnek. Elég sokan voltak. Gyanús körülményt nem észlelt, egyetlenegy furcsaságot említett csak, a nyugatnémet párt. A túlon túl elegáns, sápadt, ötven év körüli férfit azzal a fiatal, fekete hajú lánnyal.

– És mi bennük a furcsa? – kérdezte az ezredes. – A nagy korkülönbség, vagy pedig az, hogy külön szobát béreltek? Ez nem mond különösebbet...

– A viselkedésük, az egész magatartásuk.

– Talán túlzottan jóban vannak Sassal?

A fiatalember a fejét rázta.

– Éppen az ellenkezőjét tapasztaltam – mondta. – És ez megmagyarázhatatlan.

– Mi ebben a megmagyarázhatatlan?

Hód elmondta, hogy Sas Imre majd minden vendégével előzékeny és udvarias, állandóan lesi, hogy kinek miben lehet a segítségére, hogyan szolgálhatja legjobban kényelmét. A vendégek úgyszintén igénylik ezt a kapcsolatot. Nos, mindebből csupán ez a pár lóg ki. ők nem tárgyalnak egyetlen vendéggel sem, szinte feltűnően maguknakvalók, még a gondnokkal sem látta őket senki sem beszélni. Ez még elfogadható lenne, de ugyanez tapasztalható a gondnok részéről is. Sas Imre az udvarias köszönéssel kívül egy szóval sem illeti azokat.

Az elhárítófőnök cigarettát vett elő, és a fiatalembert is megkínálta.

– így már jobban érthető, hogy miben rejlik a furcsaságuk – mondta. – Nagyon érdekes.

– A lány igen csinos, és láthatóan nagyon unatkozik, de semmit sem tesz, semmit sem csinál a másik nélkül. Szinte kínos precízséggel mindennap egyazon időpontban sétára indulnak, a közeli étteremben kosztolnak, és jönnek vissza. A lány még a strandra sem megy ki, csak zuhanyozik a fürdőszobájukban... Amint visszaérkeznek, bezárkóznak a szobájukba és kész. A lány mindig zenét hallgat a táskarádióján, de hogy a másik mit csinál a négy fal között, azt nem tudom. Aztán itt van egy másik dolog is, felületes szemlélő észre sem veszi, de én alaposan megfigyeltem őket... A társasági illemszabályokon túlmenően udvariasak egymáshoz. Egy ilyen pár mit kereshet itt? Semmit sem csinálnak, sehová sem mennek, mindketten tartózkodnak a legapróbb nyári örömeiktől is.

– Tehát semmi szórakozás...

– Semmi... De még hátra van a leglényegesebb. Mindenütt a lány fizet.

– A férfi a zsebébe sem nyúl? – csodálkozott az ezredes.

– Nem bizony. Ott kosztolok én is, többedmagammal, az étteremben. Mindig a lány fizet... Amikor a pincér megjelenik, a férfi csak bámul, és a cigarettáját megjárhatja a szájának egyik sarkából a másikba. Ha kettőjük közül valaki vesz valamit, az csak a lány lehet.

– Az lenne a természetes, ha pont fordítva történe mindez.

– Úgy van.

Bana hosszan maga elé fújta a füstöt.

– És a többiek? – kérdezte.

– Egy mokány fickó van egyedül, meg még kettő, de inkább ez a mokány lehet érdekés a részünkre. Egy behemót Studabaker kocsival jött, akkora, mint egy ház.

– Biztos szeret felválni.

– Az sem mozdul sehová sem. A kocsi ott porosodik a ház előtt. A strandon lóg állandóan, de senkivel sem köt ismeretséget... Engedélyt kérek, hogy átnézzem a kocsiját.

– Miért akarja átkutatni?

– Még nem tudom.

– Jegyezze meg, Hód, hogy feleslegesen ne kockáztasson semmit sem.

– Azt még nem lehet tudni, hogy felesleges-e a kocsi átkutatása vagy sem.

– Egyeztessük a neveket – mondta az ezredes.

Számba vették Sas Imre minden vendégét. Bármennyire is latolgatták a lehetőségeket, különösebben nem tudták kiszűrni a gyanúba jöhető személyeket. Egyikükre sem volt biztos tény, csupán jelzés, körülmény.

A sötét sétányon tdykor elhaladt előttük egy-egy szerelmespár. Ilyenkor mindig elhallgattak, csak később folytatták a beszélgetést.

Az elhárítófőnök tisztában volt azzal, hogy a fiatalember rendkívül nehéz helyzetben van, a sok vendég miatt figyelme szétaprózódik. Pedig úgy érkezett a találkozóra, hogy konkrét feladatot beszélnek majd meg. Tájékoztatta Hódot, hogy a lehallgató készülék időnként csődöt mond, mert nagy hatású zavarót helyeztek el Sas szobájában.

– Most már értem, miért kaptam a jelzést a gombvibrátoron – mondta az elhárítóiszt.

– Csak az érdekes beszélgetéseknél kapcsolják be ezt a zavarót.

– Azonnal indultam, és személyesen győződtem meg, hogy abban a pillanatban ki tartózkodik Sasnál.

– És ki volt nála?

Hód szájában felparázslott a cigaretta.

– Egy új vendég érkezett éppen – mondta. – öreg ember, de jól tartja magát. Valami Schulze, német... Rozzant Volkswagennal jött. Igen jó kedélyű, állandóan mosolyog, és nagyon élénk. Ez beszélgetett Sas Imrével.

– Így fogjuk a jövőben kiszűri a részünkre érdekes személyeket a vendégek közül – vélekedett az ezredes. – Persze, ez a furcsa pár nem trécsel Sasnál.

– Soha.

– A bejelentkezés alapján a lány Marianne Giesel, a férfi pedig Hart Beccel, legalábbis a kor alapján ő lehet a társa a lánynak.

– Igen, valami Hart... Van itt azonban még egy dolog, ami most jutott-eszembe – mondta az elhárítótiszt. – Amikor ez az idős Schulze megérkezett, az a mokány fickó, aki egyedül nyaral itt, szinte ész nélkül rohant segíteni -az öregembernek és Sasnak a csomagok cipelésében... Feltehető, hogy ismerik egymást.

– És most gyakran együtt vannak?

– Nem... Azóta nem is láttam őket együtt. Ez a Schulze nem jár ki a strandra, mint a mokány.

Bana végigpergette magában a vendégek névsorát, amelyet betéve tudott.

– A mokány férfit Artúr Zuckernak hívják, német ő is – nióncfta. – Bejáratos Sashoz?

– Igen. Láttam tőle kijönni egypárszor. A szőlőben is ott volt, amikor Sas meghívta vendégeit a présházba egy kis italozásra. Még a szomszédból is jöttek néhányan.

– A szomszédból?

– Igen. Köztük egy jelentéktelen kinézetű, alacsony, vékony férfi. Negyven év körüli lehet, görög, de kiválóan beszél németül, ő a szomszédnál kapott szobát.

– Ismerik egymást Sassal? Hód a fejét rázta:

– Egész este alig váltottak szót, pedig a görög kissé becsípett, és mindenáron énekelni akart. Sas hagyta volna, de ez az Artúr Zucker lecsillapította a vékony görögöt.

Bana Dénes ezredes közölte, hogy az elhárításnak ezzel az ügyel párhuzamosan más feladata is adódott. Elmondta a Dobogókőn pórul járt portugál impresszárió esetét, valamint a bécsi országúton a kocsiában megtalált halott lányt, akiről a boncolást követően a törvényszéki orvosszakértő, úgy nyilatkozott, hogy szívszélhúdás érte. Az adatgyűjtésnél rájöttek, hogy mindkettő tavasszal már járt Budapesten, és a Gellért-szállóban béreltek szobát külön-külön. A férfi akkor Frank Bialon néven utazott be, most meg a Lenon nevet használta. A lány mindkét alkalommal Ruth Evelyként jelentkezett be, tehát ő nem használt álnevet.

– Két haláleset, egy gyilkosság és egy véletlen halál – mondta befejezőképpen az ezredes. – Megértheti, hogy fő a fejünk ... Egy biztos. Ezek ketten valamire szövetkeztek itt nálunk.

– És ez a szövetkezés másoknak nem tetszett – vetette közbe a fiatalember.

– Igen ... Ezek a „mások” aztán a férfi esetében közbeléptek.

– És a lánynál?

– Már mondtam, hogy szívszélhúdás érte... Menet közben történt. Még volt annyi ereje, hogy kitegye az irányjelzőt, és az útpadkára hajtván megálljon. Aztán ráborult a kormányra és meghalt... Az állandóan pislogó irányjelzőre figyelt fel egy gépkocsivezető. A lány valahová készült, de nem akarta elhagyni az országot. Holmija a szállodában volt, igaz, a számlát kifizette ...

– A férfi esetében tehát valamiféle összecsapásról lehet szó?

– Erre gyanakszom.

Az elhárítás gyakorlatában már nem egy olyan esetet jegyeztek fel, amikor két különálló és egymástól teljesen független idegen kémszervezet csapott össze, mivel kereszteztek egymás útjait.

Bana ezredesnek nyugtalanul csengett a hangja, amikor megszólalt :

- Ebben az esetben mindkét fél valaminek a megszerzésére törekszik.
- Lehet, hogy mindennek itt, Balatonalmádiban van. a fordulópontja – jegyezte mag Hód.
- Maga csak ne vonja össze a két dolgot... A kettő teljesen különálló.

Hód töprengeni látszott.

- Ne forgasson a fejében semmi közös vonást a két dolog között – figyelmeztette az elhárítófőnök.

– Nem akarom befolyásolni ezredes elvtársat, sem hiába valóan felcsigázni az érdeklődését, de azon a napon két ember rendkívül soká távol volt a Sas-villától. Mondhatom, napok után az első eset volt, hogy Artúr Zucker elment dög nagy kocsijával, és az idős Schulze úgyszintén.

- Együtt távoztak?

– Nem ...

- Na látja... És ha menteik, akkor sem biztos, hogy Pesten kötöttek ki.

– De kis eltéréssel mindketten reggel indultak, és csak késő délután érkeztek vissza. Az idős Schulze kocsija már a villa előtt állt, Arthur meg éppen akkor jött, amikor a strandról ballagtam vissza. Olyan komor volt a képe, akár a hoppon maradt szerelmesnek.

Bana legyintett.

– Mindez nem jelent semmit – mondta. – Rendben van, ezek voltak valahol, de csak találgatunk. Nem akarom, hogy most így, frissiben a nyomukba akaszkodjunk, csak gyanú esetén. Nem kockáztathatjuk, hogy idő előtt észrevegyék az érdeklődésünket... Miért akarja ezt a két esetet mindenképpen összefüggésbe hozni?

Hód vállalt vont.

- Nem akarom, csak a tényeket veszem számba – mondta.

– Meg azt, hogy komor volt a képe ennek az Artúrnak. Talán már ez is érdekes? Olyannyira, hogy egy komor arcra már alapoznunk kell valamit? És ha csak a foga fáj az Artúrnek?

– Schulze a közös távozást megelőző nap délelőttjén is távol volt. Közvetlenül ebéd után érkezett vissza. Ki volt csavarva, mint egy citrom.

– Most meg átvált Schulzéra – tárta szét kezét az ezredes. – Van még valami ehhez hasonló a tarsolyában?

Az elhárítóosztály elmosolyodott.

- Ne értsen félre, ezredes elvtárs, de lenne ezzel az újabb ügyei egy kérdésem – mondta.

– Mi nyomja a begyét?

– Nem találtak semmi érdekeset a két kocsiban?

– Az egyik ripityára ment, a másikon egy karcolás sem volt.

– Ezt a másikat alaposan átkutatták?

– Ezt konkrétan nem tudom, de feltételezem.

A sétányon megcsikordult a kavics, egy férfi haladt el előttük a sötétben. Messze távolban a túlsó part fényei apró szentjánosbogarakként hunyorogtak. A vízen színes lampionokkal feldíszített kirándulóhajó úszott Siófok felé.

A fiatalember a színes, pontokat nézte, amelyek lebegni látszottak a sötét víz felett.

– Ezredes elvtárs helyében alaposan átkutatnám azt a kocsit – mondta csendesen.

– Intézkedem... Már cáak a maga nyugalma miatt is.

Néhány közömbös dologról váltottak szót, aztán az elhárítófőnök azzal búcsúzott, hogy indul vissza Budapestre.

– Amennyiben sürgős jelentenivalója lenne, rádión vegye fel a kapcsolatot az akcióközponttal... Éjjel is hívhatja bármikor őket. Vigyázni kell, nehogy lemaradjunk valamiről – mondta.

– Ne hatástalanítsam a Sas szobájában levő zavarókészüléket?

– Még csak az hiányozna – tiltakozott az ezredes. – Ezek észrevennék, és nyomban leállnának mindenről... Hadd tevékenykedjenek csak nyugodtan és higgyék, hogy övék minden forduló.

– Bocsánat a figyelmeztetésért, de mintha ezredes elvtárs ígért volna nekem valamit.

Banának eszébe jutott a zsebében rejlő picinyke csomag. Való igaz, kis híján elfelejtette. Már előző alkalommal kérte az elhárítófőt, hogy kaphasson egy miniatűr nyomkutató lámpát. A rúdelemmei működő kicsi lámpa halványkék fényt sugárzott, ha bekapcsolták. Jelentősége az volt, hogy rendkívüli mértékben reagált minden vérszennyeződésre. Hiába mosták meg és törölték tisztára a vérrel szennyezett tárgyat vagy padlót, a résekben visszamaradt láthatatlan beszáradások, szennyezések hosszú idő múltával is kimutathatók voltak a lámpa segítségével. A halványkék fényben fehér színben tünt elő mindennemű vérszennyeződés.

– Csak tudnám, hol akar ezzel kutatni – mondta az ezredes. Hód zsebre vágta a lámpát:

– Arra vagyok kíváncsi, hogy a tó fenekéről előhalászott rugóskést vajon hol használták, amikor belenyomták az áldozat testébe. – Előfordulhatott a Sas-villában

– Vagy a szőlőhegyen levő prэшázban. Az ezredes a kezét nyújtotta.

– Vigyázzon, Hód – intette. – Semmi felesleges vakmerőség... Az akcióközpontban egy sereg ember a maga jelzését várja ugrásra készen. A Sas-villában tevékenykedő társaság gyilkosokból áll, akik nem tekintőriáznak, ha az érdekük úgy kívánja.

– Legközelebb ugyanitt?

– Igen ... De ha valami közbejönne a maga részéről, úgy rádión jelentse az akcióközpontnak az újabb időpontot.

– Értettem ...

Bana serény léptekkel visszament a sétányon a mólóig. A „Vitorlás”-ban fáradhatatlanul játszott a beatzenekar, a terasz zsúfolásig telt táncolókkal. Az ezredes kétforintos érmét kotort elő a zsebéből, és az automatánál megivott egy pohár szörpöt. A hús ital felfrissítette. A parkolóhelyen beült a kocsijába, kisvártatva már úton volt a főváros felé.

Milliárd csillag ragyogott az égen, lent a távolban ezüstösen csillogott a holdfényben a Balatoni A szőlőhegyen nyugalmas csend áradt, csupán a tücskök ciripeltek, váratlanul léptek nesze hallatszott. A sötétben egy férfi kaptatott fei a meredek földúton. Olykor megállt, kis ideig fűlelt, aztán ismét megindult. Alakja egybeolvadt a sötéttel, szinte csak sejteni lehetett magas termetét, széles vállát.

Az árnyék kevés idő múltán egy akácfa alatt bukkant fel. Nem mozdult, mintha lesben állt volna. Mögötte, a bekerített telken szőlőkarók magasodtak, távolabb egy nagy prэшáz kocka alakja sötétedett.

A közelben semmi sem moccant.

A férfi kiegyenesedett, és egy mozdulattal átvette magát a telket határoló drótkerítésen. Lopakodva haladt a prэшázig. A csendet halk kulcszörgés törte meg; nagy sokára kattant a prэшáz zárja, és az ajtó kitérült, a hivatlan vendég körülnézett, aztán besurrant, és becsukta maga mögött az ajtót.

Bent fűledt meleg volt, a levegőben enyhe borszag érződött...

Az érkező kezében zseblámpa villant. A piciny fénypont körbejárta a prэшáz belsejét, a bútorokat. Elég nagy helyiség volt, egy csomó faragott székkal, hosszú asztallal berendezve, a falakon lopok, különféle tárgyak, lógtak, díszítés céljából. A fény egy kétszárnyas ajtóra vetődött, amely a pincelejáratot jelezte.

Kihunyt a zseblámpa fénye, aztán lilás fénysugár irányult a földre. A prэшáz padlózata téglával volt kirakva. A férfi négykézlábra-ereszkedett, és a fénysugárral módszeresen, négyzetről négyzetre végigpásztázta a padlót. Sokáig szöszmötölt, és csak nagy sokára emelkedett fel.

Halk szitkot morzsoltszét a foga között, aztán lement a pincébe. Itt a padlózat úgyszintén téglával volt fedve. A boltíves pince két oldalán hatalmas hordók sorakoztak. A férfi ismét a földre ereszkedett, a lilás fénysugár megkezdte vándorlását. Már a pince közepén tartott, amikor megszűnt a fénysugár mozgása.

A fényben levő téglaszéleknél fehér csíkok húzódtak.

11

A férfi ajkát elégedett sóhaj hagyta el. Alaposan megvizsgálta a jelzett helyen a padlózatot. Mintegy méteres sugarú körben vérszenyveződést mutatott ki a nyomkutató lámpa. Még egyes téglákat is fehér foltok tarkítottak a lila fényben, nem beszélve a téglaközökről.

Nem hagyta abba a kutatást. Hosszú, aprólékos munkával az egész pince padlózatát átvizsgálta. Még egy másik helyen is talált vérszenyveződésre utaló nyomokat, amelyek előbukkantak a lila fényben. Ez utóbbiak közvetlenül az egyik nagy hordó oldala mellett voltak, sokkal kiterjedtebben, mint a többi.

A férfi egy pillantást vetett foszforeszkáló számlapos karórájára, aztán felment a prэшázba, gondosan becsukta a pincelejárati ajtaját és eloltotta lilás fényt sugárzó lámpáját. Mielőtt távozott volna, többször megtörölte verejtéktől nedves homlokát, majd rendbehozta ruházatát. Gondosan visszazárta az ajtót. Egy pillanatra a falhoz tapadva fürkészte a sötétet, aztán megindult a szőlőkarók között a kerítés felé. Kisvártatva már az úton haladt a szőlőhegy lábánál elterülő Balatonalmádi felé.

A parti villasoron egy lélek sem moccant. Az utcai lámpák egyhangúan szórták fényüket a kihunyt szemmel veszteglő személygépkocsikra. A Sas-villa előtt is több kocsi állt rendetlen összevisszaságban.

A szőlőhegyről érkező árnyék megtorpant, a villa előtt levő kocsikat figyelte. Miután meggyőződött, hogy kihalt az utca és a csendet semmi sem töri meg, a gépkocsik közé surrant. Megkereste a nagy Studabakert, és oldalához lapulva hosszasan matatott a zárnál. Kis idő múlva az ajtó engedelmesen kitérült. A férfi bemászott kocsiba, és az első ülésen elnyúlva óvatosan behúzta az ajtót, kattanás hallatszott csupán.

Fürge ujjak tapogatták végig az üléseket, a szerelvényfalat, valamint az ajtók belső borítását. A férfi keze hirtelen megmerevedett, ujjának tapintása a fedőlemezt szorító csavarfejen éles barázdát érzett. Ez azt tanúsította, hogy azt korábban csavarhúzóval kivették.

Zsebkésének pengéjével kiszerezte a csavart, és leemelte a borítólemez egy darabját. Kiképzett rejtekhely tárult fel szeme előtt. Nem volt üres. Egy harminc centi hosszú, villaszerű tárgyat rejtett, amelynek egyik végén derékszögben felhajtható, fél tenyérnyi lemez volt.

Ezt követően mindent visszatett a helyére. Éppen elhatározta, hogy indul, amikor lépések nesze hallatszott, majd az érkezők megálltak és lázasan suttogtak.

A kocsiban megbújó óvatosan felemelte a fejét, és kilesett az oldalablakon. Odakint a sötétben, alig egy méterre a kocsitól, két alak állt, a Sas-villát fürkészte. Háttal voltak a kocsinak. A lapuló férfi fülét pergő olasz beszéd ütötte meg. Az ülésre lapult, és úgy tett, mintha aludna.

Kisvártatva a két alak megmozdult, lépéseik mind jobban távolodtak.

A férfi felemelte a fejét és kilesett az ablakon. A két ismeretlen már jócskán távol volt. Gyorsan ikibújt a nagy kocsiból, visszazárta az ajtót, és az utat szegélyező fák sötétjében a másik kettő után lopakodott.

Azok gyanútlanul távolodtak, egyszer sem néztek vissza. A legközelebbi sarkon eltűntek, majd egy pillanat múlva induló gépkocsimotor zaja hallatszott. A lopakodó férfi erre meglódult, futni kezdett, de mikorra a sarokra ért, már csak a távozó gépkocsit látta.

Egy sötét színű Alfa Romeo volt...

Pintér Béla alezredes kora hajnalban ugrasztották ki az ágyból. Egyik embere azzal érkezett, hogy Hód fedőnevű elhárítótiszt sürgős értesítést küldött rádión, és egyben rendkívüli találkozót kér Bana Dénes ezredestől, az elhárítás vezetőjétől. Az osztályvezető sejtette, hogy olyasmi történhetett, ami nem tűr halasztást. Gyorsan magára kapta ruháját, és máris indult.

Kint már teljesen világos volt. A Nap korongja éppen felemelkedőben volt a látóhatár szélén, vérvörös színben csillámlott a tó víztükre.

Az alezredes zömök termetét meghazudtoló fürgeséggel tette meg az utat a villa és a préház között. Jöttére az ügyeletes rádiós felemelkedett a helyéről. Pintér bekapcsolta a magnetofont, amely rögzítette az értesítést, és figyelmesen meghallgatta Hód beszámolóját, követően rádión keresztül érintkezésbe lépett a Belügyminisztériummal, hogy azonnal értesítsék a lakásán Bana ezredest. Pudta, legalább egy órába telik, míg az elhárítófőnök beér a hivatalába.

Közben intézkedett, hogy mindenki azonnal legyen készenlétben. Az egyik ember visszazaladt a villába, és riasztotta az ottlevőket.

Már reggel volt, amikor a rádió hívást jelzett. Bana Dénes hangja nyugtalanul csengett:

– Történt valami?

Pintér alezredes fejére tette a fülhallgatót, és elfoglalta a rádiós helyét.

– Hód hajnalban jelentkezett – mondta.

– Kapcsold a rádióra a magnetofont.

Lassan forgott a tekercs. Pintér, ha nem is látta főnökének az arcát, tudta, hogy azon most feszült figyelem tükröződik.

Később az alezredes visszakapcsolta a rádiót. Banának rekedt volt a hangja:

– Azonnal cselekednünk kell.

– Egyetértek ... A két olasz nem tartozhat a Sas-féle társasághoz.

– Már csak azért sem – vette vissza a szót az ezredes – mert ebben az esetben nem leselkednének a villa körül, nem szimatolnák olyan lázasan ennek az idős embernek, Schulzénak a nyomát. Mindent tudnának, így viszont Schulzét keresik. Hód, habár nem tud olaszul, több esetben is hallotta ezt a nevet sustorgásuk közben.

Az ezredes pillanatnyi szünetet tartott.

– Az a sejtésem – folytatta –, hogy meglepő fordulattal számolhatunk a két olasz esetében ... Mindenesetre azonnal indulok. Előbb személyesen találkozom Hóddal, aztán máris ott vagyok nálatok.

– Várunk.

– Ne várjatok ölbetett kezekkel. Kutassátok fel a két olaszt, valahol ott kell lenniük Balatonalmádiban ... Sötét színű Alfa Romeo. Ha rájuk bukkantok, az emberek maradjanak rajtuk és figyeljék minden lépésüket... Jó lenne tudni, van-e fegyver náluk.

– Máris intézkedem ...

Pintér alezredes visszasietett a villába, ahol már készenlétben álltak az emberek. Rövidesen elmondta, hogy a jelzett kocsival érkező két olaszt meg kell találniuk. A kapcsolatot a kutatóbrigáddal és a figyelmet végzőkkel rádióon tartja a prэшázban működő akcióközponton keresztül.

Még nyolc óra sem volt, amikor a szőlőhegyen levő villa előtt veszteglő személygépkocsik sorra útra keltek, az üdülő „vendégek” közül pedig nem egy gyalogosan vágott neki a Balatonalmádiba vezető útnak.

Pintér a konyhába ment, ahol osztályának két gépirónője szorgoskodott alkalmi szakácsként. Érdeklődött, hogy mindenki rendesé sen megreggelizett-e, aztán maga is ivott egy pohár tejet, szendvicset harapott hozzá. Sietett vissza a prэшázba a rádió mellé, kíváncsian várta, mikor jelentkeznek emberei.

Dél felé járt az idő, amikor az első jelentés befutott.

– A kettes jelentkezik – közölte a rádiós. Pintér maga ült a készülékhez.

– Mi a helyzet? – kérdezte.

– Találtunk egy sötét színű Alfát.

– Hol van?

– Itt parkol a községben, egy ház kertjében. A rendszáma milánói.

Az alezredes bólintott. A kettes brigád gépkocsival volt.

– Feltehetően ott szálltak meg ... Adják meg a ház címét, és maradjanak ott a további utasításig. Jelentkezzenek, ha a kocsi tulajdonosok közül valamelyik felbukkan – mondta.

Délben az összes kutatóbrigád jelentkezett. A kettes brigád kivételével egyik sem talált Alfa Rómeó márkájú gépkocsit Balatonalmádiban.

Pintér megerősítette még egy gépkocsival a kettes brigádot, amely a jelzett helyen figyelmet folytatott, a többiek pedig visszarendelte. Gondoskodott arról is, hogy a cím alapján próbálják beszerezni az Alfa Romeo gépkocsiban levők nevét, adatát.

Az alezredes éppen cigarettáját szívta a prэшáz előtt, amikor látta, hogy nagy, fekete gépkocsi

fékez a villa bejáratánál. Azonnal indult főnökéhez.

Bana Dénes ezredes a villa halijában ült a melegtől elgyötörtén, és jeges frissítőt kortyolgatott. Egy mozdulattal leintette az osztályvezető jelentkezését.

– Mi a helyzet, Béla? Megtaláltatok azt a kocsi? – kérdezte.

– Igen. Itt rostokolnak Almádiban.

– Egy percre sem szabad szem elől téveszteni őket, ez rendkívül fontos.

– Rajta állnak az emberek.

– Találkoztam Hóddal – tette le a poharát az ezredes. – Az éjjel átkutatta azt a nagy kocsi a Sas-villa előtt.

– Artúr Zuckerét?

– Nos, rejtekhelyre bukkant az egyik ajtóban.

– Volt benne valami?

Bana bólintott, aztán még egy pohár hűsítőt kért a konyhában szorgoskodó nők egyikétől. Az máris hozta. Az elhárítófőnök megköszönte az italt, és az asztalra tette poharát, hogy a jég teljesen elolvadjon.

– Egy fegyverhosszabbítóra bukkant – fordult Pintérhez. – Ez fajta szerszám, mint egy hosszú, kétágú villa. Egy nagyobb kaliberű pisztoly agyához lehet csatolni, még vállhoz simuló lapja is van.

– Így a pisztolyból puska lesz.

– Pontosabb vele a célzás ...

– A gazdájánál akkor fegyver is lapul – jegyezte meg az alezredes. – Az a dög nagy kocsi pedig Artúr Zuckeré, egyedül érkezett vele.

– A mokány fickó bejáratos Sas Imre lakásába, akárcsak ez az idős Schulze... Hód a gombvibrátor útján kapott jelzéseknél mindig kifürkészte, hogy az adott pillanatban kik vannak a lakásban: így behatárolhattuk a minket érdeklő személyek körét... A minap aztán meglepő fordulat is bekövetkezett. Egy alkalommal új személy bukkant fel Sas szobájában, és Schulzéval együtt több mint egy órán át társalogtak valamiről. Ez az új személy a csinos Marianne Giesel volt... A férfi, ez a Hart Beccel, aki a lánnyal jött, nem vett részt a beszélgetésben. Késő este történt az egész.

– A fura pár.

– Elképzelhetetlen, hogy csak úgy társalog velük a lány, szinte egyik óráról a másikra feladja tartózkodó hűvösségét... Valami nem stimmel náluk. Hart Beccel például elegáns öltözéke ellenére biciskával vagdalja a körmét, mint valami kocsis.

Pintér alezredes aggódó arccal nézett maga elé.

– Rettenetesen nyugtalanító, hogy nem sikerül rögzíteni az érdekes beszélgetéseket – mondta. – Az az érzésem, hogy mindenről lekésünk. Ellenfeleink lépéselőnyben vannak.

– Az lehet, hogy előnyt szereznek, de nem olyan előnyt, amelyet nem hozhatnánk be... És van egy óriási előnyünk velük szemben. Mi tudunk róluk, ők pedig nem tudnak rólunk.

– Jelenleg ez az egyetlen vigaszunk... De most itt van ez a két gyanús olasz.

Az elhárítófőnök belekortyolt jeges italába, és cigarettára gyújtott.

– Most az éjjel átvizsgáltam annak a halott lánynak, Ruth Evelynek a kocsiját – mondta. – A karosszéria alatt húzódó benzincső lyukas, a tartályban egy csepp üzemanyag sem volt.

– Kilyukadt?

– Kiszúrták... Éles, hegyes tárggyal böktek rajta egyet. Nem nagy lyuk, így a benzin jó sokáig csordogálhatott belőle.

– Ezek szerint itt is működött valaki... Habár a szívszélhűdés érthető lenne.

Bana megrázta a fejét.

– Olyan véletlen nincs, hogy pont amikor elfogy a benzin és a lány az útpadkán megáll, abban a pillanatban szívszélhűdést kap. Ez a Ruth Evely jól ismerte Frank Bialont, aki Lenenként meghalt a dobogókői kanyarban. Pont egy napon hálnak meg mindketten. Vajon miért?... A férfi zuhanásának időpontja előtt néhány perccel egy útkaparó munkás két gépkocsit látott az úton száguldani. Űgy mentek neki a hegynek, mint az örültek. Egyik a másik után. Lenon ottmaradt. Vajon ki vezette a másik kocsit? Talán ez a lány, aki órákkal később úgyszintén meghalt – mondta.

– Ebben az ügyben akkor kevesebbet tudunk, mint a jelenlegiben.

– Hódban kezd megrögződni, hogy a két dolog összefűgg, de én semmit sem találok, ami egybevágna. Pedig az egyikről már többet tudunk. Akik ugyanis végeztek Lenonnal, akaratlanul is a kezűnkre játszottak.

Pintér meghökkent.

– Ezt hogy érted? – kérdezte.

Az elhárítófőnök hosszú magyarázatba kezdett. Elmondta, hogy mindez csupán csak gyanú. Kiderítették, hogy az elhalt lány, Ruth Evely, már korábban két alkalommal is járt Budapesten. Egy nagy nyugatnémet vegyikoriszern üzleti kapcsolatba került egy magyar vegyi termékeket gyártó vállalattal. Itt egy kollektíva kikísérletezett több fontos eljűrást. Az egyik világszabadalom. A nyugati konszern a tárgyalás során több esetben ajánlatot tett ennek megvásárlására, mivel azonban ajánlatuk nem volt kedvező, a fél visszautasította az érdeklődést. A három tagú gazdasági küldöttséget, amelyet a konszern küldött, Ruth Evely kísérte titkárnői minőségben.

– Most már én is sejtem, honnan fűjhat a szél – mondja az alezredes. – Lehet, hogy ezek erőfeszítést tettek a gyártástechnológia, a szabadalom megszerzésére? Ruth Evely és ez a Lenon.

– Viszont nem tudunk arról, hogy hogyan akarták. A szabadalom megközelíthetetlen idegenek számára. A másik, hogy a kicsiny szakembercsoport, aki ezt felfedezte, úgyszintén feddhetetlen. Közűlűk senkit sem tudnak megkörműyezni.

– Ha így van, akkor is közbeavatkozott valaki.

Bana Dénes ezredes mélyet sóhajtott, és kiitta a maradék italát.

– Csak azt nem tudjuk, kik lehetek – mondta. – Feltehető, egy másik érdekelt fél útját keresztezték, aki úgyszintén erre feni a fogát... A kérdéses gyárban megtettűk a szükséges lépéseket, nehogy közbejűjjon valami meglepetés.

Egy ember érkezett futva a prűsházból. A kettes figyelőbrigád jelentkezett. Az olaszok kijűttek a házból és gyalogosan mászkálnak a községben, látszólag mintha tétlenkednének.

– Menjűnk a rádióhoz – emelkedett fel az ezredes.

A prűsházban Pintér kapcsolatot teremtett a kettes figyelő brigáddal.

– Hol vannak most? – kérdezte. – A parti villasoron.

Pont ott volt a Sas-villa...

– Mit csinál a két ember? – tudakolta az alezredes.

– Jelentem, az egyik a házat figyelő távolról. Az alacsonyabbik már több esetben elsétált a ház előtt – mondta a figyelő csoport gépkocsijának rádiója. – Egy pillanat türelmet kérek... Azonnal jelentkezem ismét – hangzott idegesen.

Pintér a főnökéhez fordult.

– Valami történt – mondta.

– Mi történhetett?

– Mindjárt megtudjuk.

Hosszú percek teltek el ideges feszültséggel. Végre megszólalt a rádió:

– Az egyik elvtársnő most jelentette, hogy az olaszok egyikénél fegyver van... Mintha véletlenül megbotlott volna, nekiesett, aztán elnézést kért. Közben volt alkalma érezni, hogy a zakó alatt a hónaljban revolver lapul... Biztos a másik is fegyvert hord magánál. Ugyanis hiába a döglesztő meleg, mindkettő feszesen gebombolt zakóban mászkál a tűző napon.

– Egy pillanatra se tévesszék őket szem elől – mondta Bana ezredes:

Pintér a mikrofonhoz hajolt.

– Maradjanak rajtuk... Később további utasítást kapnak – közölte.

– Értettem – hangzott a rádióból.

Mindketten tisztában voltak azzal, hogy itt gyors intézkedést kell tenni, függetlenül attól, hogy nem tudják az olaszok szándékát. Azt csak feltételezték, hogy azok rosszban sántikálnak. Mindenesetre a fegyver a hónuk alatt már sokkal többet sejtetett. A prészáz melletti öreg diófa alá húzódtak, és számba vették a lehetőségeket.

– Most már azt is feltételezem, hogy ennek a kettőnek köze van a portugál kocsis gumijának a kilövéséhez – mondta az ezredes. – Elvégre nem minden külföldi mászkál testéhez kötött fegyverrel... Alkalmas időben kivonjuk őket a forgalomból.

– Elkapjuk őket?

– Igen... A fegyver tiltott behozatala erre éppen elég magyarázat. Aztán majd meglátjuk, mi lesz. Lehet, még mást is találunk náluk.

– Természetesen a rendőrsre állítjuk elő őket. Az ezredes bólintott.

– Az akciónál vigyáznunk kell arra, hogy gyorsan és meglepetésszerűen történjen minden – mondta.

– Dolgozzunk ki valamilyen kombinációt?

– Kombinációt ide? Minek? Fegyver van náluk és kész. Különösebben nem kell konspirálnunk. Lepakjuk őket a lábukról. Okozzon nekik az fejtörést, hogy mi honnan is tudunk a fegyverről.

Pintér alezredes azt javasolta, hogy mindezt akkor hajtsák végre, amikor a két olasz visszatér a kocsihoz. A környéken még napközben sincs akkora forgalom, mint bent a községben vagy a vízpart bármelyik részén. Itt különösebb feltűnés nélkül végrehajthatják az akciót.

– Rendben van – mondta az elhárító főnök.

Az osztályvezető intézkedett. Rádión utasította a figyelő csoportot az akcióról. Felhívta figyelmüket az óvatosságra és arra, hogy a közbelépésüket a lehető legnagyobb körültekintéssel intézzék.

109

Ezt követően mindketten megebédeltek, majd a villa halijában csendes beszélgetésbe merülve vártak az értesítésre.

Kora délután volt, amikor a figyelők jelentették, hogy a két külföldi félbehagyta a szaglaszást a parton, és útban vannak kocsijukhoz. Ott már mindent előkészítettek fogadásukra.

Minden zökkenőmentesen zajlott le. A két olaszt pillanatok alatt elfogták, és mire azok észbe kaphattak volna, már fegyverüket is elvett-e, így, ha akartak sem tudtak különösebb ellenállást kifejteni. Pintér alezredes időközben gondoskodott tolmácsról, és nyomban faggatni kezdték a két külföldit szándékukról.

Azok elismerték, hogy fegyver volt náluk, de semmi egyebet nem voltak hajlandók elárulni, a vállukat vonogatták. Holmijaik között nem találták más gyanús tárgyat. Tagadták, hogy határozott szándékkal sétáltak a parti villasoron, egész szimatolásukat a véletlen érdeklődés, a kíváncsiskodás színében akarták feltüntetni.

Érthető, hogy Pintér Béla alezredes a kihallgatás végeztével rosszkedvűen tért vissza a szőlőhegyen levő villába. Bana ezredes tükön ülve várta őt.

– Mit mondtak? – kérdezte.

Az alezredes lerogyott az egyik székre, és megtörölte verejtéktől nedves homlokát.

– Semmit sem árultak el – mondta, és részletesen beszámolt mindenről. – A fegyveren kívül azonban van egy dolog, ami rendkívül érdekes... Mindkettő napokat töltött Budapesten, a Margitszigeti Nagyszállóban laktak.

– Ott, ahol ez a Ruth Evely és Frank Bialon vagy Lenon volt megszállva.

– Igen, velük egyidőben béreltek ott szobát.

Bana felvillanyozódott. A tény, hogy a két gyanús olasz ott lakott, sokkal többet sejtetett, mint azok szükségzavú, semmitmondó vallomása.

– Ezek ismerték egymást, lehet, egymáshoz tartoztak. Ennek az idős Schulzének a nevét nem említettél előtűk? – kérdezte.

– Semmi konkrétumot nem mondtam.

– Helyes... Intézkedj azonnal, hogy azt az Alfa Rómeót vizsgálják át, ha kell, szedjék szét apró darabokra. A fegyvert valószínűleg nem a testükre kötözve hozták be, hanem valami rejtekhelyen.

– Akárcsak Arthur Zucker abban a dög nagy kocsiban.

– A németnél is fegyver van – vetette közbe az elhárítófőnök. – Eh is itt maradok. Az az érzésem, hogy napokon belül éles fordulatot vesz az ügy. Azok ott a Sas-villában nem sokáig tétlenkedhetnek már.

Késő éjszakáig tárgyalták a lehetőségeket. Arra a megállapításra jutottak, hogy a két olasz és Ruth Evely, valamint Lenon egy társaságot alkottak. Az őket érdeklő dolog viszont csak a féltve őrzött új vegyi eljárás lehetett, amelyet az elhalt lány cége, a nagy nyugati konzern ki akart puhatolni.

Abban a kérdésben azonban, hogy ez a társaság miként kapcsolódhatott a Sas-villában levőkhöz, nem jutottak épkézláb gondolatra. Csupán az olaszok Schulze iránti érdeklődése vetette valamiféle kapcsolat árnyékát előre.

- Holnap reggeltől ezt az idős embert szoros figyelés alá vesszük – mondta az ezredes.
- És Artúr Zuckert?
- Vele még várunk.
- Már konkrétan tudjuk, kik puszognak Sasnál – jegyezte meg Pintér.
- De látod, hogy ez a Marianne is csak most kapcsolódott bele, holott eddig alig köszönt Sasnak – mondta Bana. – Várjunk Hód jelzésére... Ezek pillanatok alatt fognak cselekedni, nekünk akkor kell közbelépniük. A két olasz addig a kezünkben marad, míg ennek a Schulzénak fel nem teszek egy-két kérdést.

12

Kraus éppen a mosdóból lépett ki, amikor beleütközött Freddybe. A svájci fiatalemberén most a változatosság kedvéért lila ing volt és fehér farmernadrág. A kezében könyvet tartott.

- Csak nem a reggeli misére készül? – mosolyodott el Kraus.
- Pont nekem találták ki ...
- Akad egy kevés bűne.
- Mint mindenkinek, de most csupán könnyű pihenés lesz a kertben a nyugágyban.

Kraus szemével a fiatalember szobája felé intett. –Ma szalma? – kérdezte.

- Szabadnapot tartok. Maga készül valahová?
- Van dolgom még a szobámban, aztán elmegyek újságot venni. Itt a sarkon árusítanak német nyelvű lapot is, igaz, itteni, de azért talán van benne valami... Aztán akarok még egy-két felvételt készíteni. Csodálatos ez a Balaton, és ma megint meleg napunk lesz.

Kraus később felöltözött, és azon töprengett, mivel is kísérelje meg megjavítani bőröndjének zárát, amely elromlott. Eszébe jutott Hart Beccel. A sovány embernél a minap látott zsebkést, igaz, kicsit órmótlan volt, de ha kölcsönadja, akkor talán sikerül rendbe hoznia a zárát.

Kiment a folyosóra, és megkocogtatta a német ajtaját. Hart Beccel még a szobájában volt. Készségesen átnyújtotta a bicskáját.

- Amint végeztem, nyomban visszaadom – mondta Kraus.
- Nyugodt lehet, nincs sürgős szükségem rá.
- Előre is köszönöm...
- Majd ha összefutunk, visszaadja, külön ne fáradjon ezért.

Kraus nem tudta, hogy csupán udvariasságból mondja-e ezt a sovány német, vagy pedig finoman a tudtára adja, hogy ne zavarja a visszaadás ürügyén pihenését. Vállat vont és visszatért a szobájába. Sokáig vesződött a bőrönd zárával, míg azt valamennyire rendbe hozta. Közben hallotta, hogy a némethez tartozó fiatal lány kopogtat annak ajtaján.

– Készüljön, tíz órakor felugrunk a szőlőbe a gondnok úr prэшázába, ahol a múltkor voltunk – mondta a lány.

– De én nem tudok inni, kisasszony.

– Egy kis aperitifre, csak ennyiről van szó ... Készüljön. Kraus hallotta, hogy a férfi elhárítani igyekszik a meghívást, de a lány letorkolja. Végül aztán beleegyezett.

A svájci a villa előtt egy nyugágyban hevert a napvédő gomba árnyékában, és elmerülten olvasott. Kraus lépéseire felemelte a fejét és mosolygott.

Kraus megállt mellette.

– Maga nem megy a partyra? – kérdezte.

– Milyen partyra?

– Fel a présházba ...

A fiatalember cigarettát vett elő, Kraust is kínálta, de az megrázta a fejét.

– Ilyen melegben borozni kész örütség – mondta. – Kitől tudja, hogy party lesz? Sas úr?

Kraus elmondta az akaratlanul is hallott beszélgetést. Amaz legyintett:

– Csodálkozom, de mindegy... A gondnok ugyanis itt van, nem ment sehová, és máskülönben is minket nem hagyott volna ki a buliból ... A múltkor azért az egy literért, amit kicsaltam a lopójából tíz svájci frankot kért! Tízet! Maga mennyit fizetett?

– Csak két pohárral ittam ...

– Mennyiért?

– Negyven schillinget fizettem. Freddy elhúzta a száját.

– Azt hiszi, hogy ez a smucig Sas csak úgy odaadja ezeknek a présház kulcsát? – kérdezte.

– Ezt én sem tudom elképzelni.

– Na, látja... Ugyanis a fekete tündér az előbb vágatott el hófehér sport-mercijén az idős krampuszával.

Krausnak kikerekedett a szeme.

– És a gondnok nem ment velük? – kérdezte.

– Mondtam már, hogy itt van ... Bebújt a lakásba.

– Akkor máshová mentek – vont vállat Kraus. – Pedig a lány nagyon erősködött.

– Az a görög pofa ment velük, hármásban hajtottak el.

– Ejha, de összebarátkoztak az utolsó pillanatban. Freddy a könyvet nézte.

– Miért az utolsó pillanatban? – kérdezte közömbösen.

– Mert mikor ideadta a bicskáját, az ajtónyílásból láttam, hogy csomagol. Biztos holnap elutaznak már ... Jó olvasást.

A fiatalember fura pillantást vetett a távozó Kraus után. Látta, hogy az a móló felé tart, ahol a német nyelvű újságot remélte. Kisvártatva felállt és kiment az utcára. Beült kétszemélyes sportkocsijába, és elviharzott az ellenkező irányba.

Kraus éppen visszatért a mólótól, amikor a villa előtt fékezett a svájci kocsija. Amaz egy pillantást vetett az osztrák arcára, és elképedten megszólalt:

– Mi történt magával? – Egészen fel van dülva. Kraus a fejét ingatta.

– Még most sem térek magamhoz – mondta. – Ügy látszik, az erős nap megártott nekem.

Sas Imre jött ki a villából, egyenesen hozzájuk. Arcán zavar tükröződött.

– Ö, Kraus -úr – mondta. – Beccel úr bocsánatát kéri az udvariatlanságért. Szegénynek kiújult a migrénje, és olyan fájdalmai vannak, hogy majd eszét veszítette – Ha megengedi, majd én átadom neki a kését.

Az osztrák a zsebébe nyúlt és odaadta a zsebkését a gondnoknak. Sas elköszönt, aztán visszament a házba.

– Mi az, elküldte magát a fenébe a német? – kérdezte Freddy.

– Dehogyan, csak otthagytam.

– Engem sokan otthagynak, mégsem hiszem, hogy napszúrás kaptam volna.

– Az más, és ez is más volt – mondta Kraus. – Éppen megvettem az újságot, ballagok vissza, amikor észreveszem, hogy elment mellettem ez a Beccel. Csodálkoztam, hogy egyedül van, hiszen nem olyan régen mehettek el a kisasszonnyal együtt. Arra gondoltam, mégsem ment fel a présházba, kiszállt útközben. Felgyorsítottam a lépteimet, és mellé érve megszólítottam. Tudja, mit csinált? Elfordította a fejét, mintha rám sem akarna nézni. Nem túlzok, szinte elfutott előlem. Most meg bocsánatot kér Sas újtján. Egye meg a fene ott ahol van, a lényeg az, hogy visszajuttattam a bicskáját. Elfelejtettem mondani a gondnok úrnak, hogy tudassa vele, még köszönni sem fogok neki a jövőben.

– Ne vegye a szívére ...

– Látom, siet, az olvasást befejezte? Freddy már a kormányánál ült.

– Meguntam – mondta, aztán indított.

A kis sportkocsi sebes iramban haladt végig .Balatonalmádin, és nekifutott-a szőlőhegyre vezető útnak. Vezetője ámokfutóként viselkedett. A kocsi gyorsan pörgő kerekei apró kavicsokat dobtak hátra a felkavart porfelhőbe, a kanyarokban élesen csikorogtak! a fékek.

Rövid száguldás után a svájci rendszámú kocsit vezető fiatalember, csökkentette a sebességet.

Gödrös földút következett, a dombokon szőlők zöldelltek. A közeli hegyoldalon egy veszteglő fehér kocsit lehetett látni a dús lombú hársfákkal körülvett présház előtt.

A kis sportkocsi kerülőt írt le, és a présház mögött húzódó úton fékezett. Itt sűrű, bokros rész takarta el a kilátást. A fiatalember kiugrott a kocsijából, átvette magát a kerítésen. Gömnyedtem futva közelítette mag a szőlőkarók között a présházat. A résnyire nyitott ajtónál a falhoz tapadva fülelt. Bentről beszédfoszlányok hallatszottak. Erre óvatosan belesett a házba. A pincébe vezető ajtó nyitva volt, lent égett a villany. Onnan szűrődött ki a beszéd.

A fiatalember besurrant a présházba. Csak annyi ideje maradt, hogy a kitért pinceajtó szárnya mögé lépjen, fölbukkant a lépcsőn a csinos, fekete hajú lány, Marianne Giesel.

– Majd sietek vissza – szólt le a lépcsőről.

A lány kiment a présházból, és kisvártatva felzúgott a kocsi erős motorja.

A Freddy nevű fiatal férfi ujjával letörölte homlokáról a szemébe csurgó verejtéket, és belesett a pincébe. Ketten álltak lent. Egyikük Hart Beccel volt, éppen szemben a lépcsővel, a másik háttal állt, de tarkóján göndörödő hajáról fel lehetett ismerni a Sas-villa szomszédságában lakó görög férfit.

A sovány német férfi kerekre tárgult szemében rémület csillogott.

– Maga megőrült! – motyogta. – Mit akar tőlem?

A másiknak meggörbült a háta, kezében nyitott pengéjű kés villant.

– Egy szót sem! – sziszegte.

Fent a magasban egy megnyúlt árnyék vált el a lépcsőtől. A fiatalember súlyos teste átzúgott a levegőn, nekicsapódott a vékony dongájú görögnek, ledöntötte lábáról a németet is. A kés elrepült, és egy hordónak pattanva a földre esett.

Hart Beccel a földön ült, és eszelős tekintettel nézte, amint svájci lakótársa elbánik a göndör hajú férfival. Egy pillanatnyi időt sem hagyott a másiknak, hogy az magához térjen meglepetéséből és feltápáskodjon. ökle pörölyként csapott le gyors egymásutánban a görög fejére. Az szétvágta a karját, és mozdulatlanul nyúlt el a pince kövén.

A sovány német torkaszakadtából ordított segítség után. A fiatalember hozzá lépett, és megrázta a vállánál fogva:

– Hagyja abba, már nem fenyegeti semmiféle veszély.

– Meg akart ölni...

– Csönd!

Hart Beccel összecsukta a száját és bambán nézett. Remegett mint a nyárfalevél

– Bújjon oda hátra, a hordók mögé – mondta a fiatal férfi, – Gyerünk, de gyorsan – És maradjon csöndben. Nagyon fontos, hogy csöndben maradjon.

A német négykézláb bemászott a hordók közé.

A leütött férfi lassan éledezett, felnyögött, aztán oldalt fordult. A lilinges megragadta és egy hordónak támasztva felültette, aztán, kezében a hosszú pengéjű késsel, letérdelt mellé.

A görögnek megrebbent a szemhéja, nyelvével megnedvesítette szétrepedt ajkát, aztán felnézett. Tudata lassan visszatért, tekintetét az arca előtt felmeredő késpengére szegezte, amelyen megcsillant a pince homályos villanyégőjének fénye.

– Mit akar? – nyögte. – Tréfa volt az egész.

– Mindent tudni akarok.

– Semmit sem tudok. – suttogta. – Eresszen.

Mozdult volna, de a kés hegye a torkának szegeződött, a bőrét szúrta. Feje a hordónak ütődött, de a késpenge követte.

– Gondolkozzon...

– Csak vicceltem.

A kés hegye előbbre nyomult.

– Gyorsan, mert nincs időm – mondta a másik.

A görög a kezét mozdította, de olyan ütés érte, hogy szeme szikrát hányt.

– Le kellett volna vetkeztetnem – tagolta a szavakat. – A pince sarkában van egy zsák és köté... Azt mondták, abba csomagoljam, és hagyjam itt a pincében. A ruháját külön tegyem a lépcsőre. Minden ruháját, meg ami nála van.

– Kinek kell érte jönnie?

– Artúrnak...

– Mikor?

– Valamikor éjjel.

– Ő tünteti el?

A görög bólított:

– Igén. Engedjen futni...

Amaz helybenhagyólag intett a szemével.

– Mit kellett volna még tennie? – kérdezte a lilainges. A göndör hajú a fejét rázta.

– Semmit – mondta. – Két nap múlva találkozom Bécsben a lánnyal, nála a többi pénz... A felét már odaadta még odakint. Engedjen futni.

A másik erre mormogott valamit, de a görög ezt már nem hallotta, mert egy ütés érte és elvesztette az eszméletét.

A fiatal férfi felemelkedett, és *az* elbújt sovány németet szólította, de nem kapott választ. Az ijedt Hart Beccel a hordók mögött lapult a földön, és mukkanni sem volt mersze. Amaz kirángatta rejtékhelyéről.

– Ne öljön meg – sírt Beccel, és a fejét mozgatta, mintha dróton rángatták volna.

– Gyorsan vetközzön le ...

– Ne bántson – könyörögte. – Mindenemet odaadnám, de nincs semmim, egy földönfutó vagyok.

– Élni fog, csak azt csinálja, amit mondok, Beccel úr. Gyorsan! Nincs vesztegetnivaló időm.

A svájci levetkőztette az eszméletlen görögöt, ruháját ráadta a sovány németre. Előkerült a zsák és a kötél is. A fiatal férfi ügyes mozdulatokkal összekötözte a félig meztelen embert, a szájába zsebkendőt gyömöszölt, nehogy szólni bírjon, ha magához tér, aztán a nagy zsákba dugta és szorosan átkötözte.

– így ni – egyenesedett fel, és a német ruháját a lépcsőre helyezte.

Hart Beccel földbegyökerezett lábbal állt a görög férfi ruhájában, és riadt tekintettel meredt a látványra.

– Velem mit akar tenni? – kérdezte remegő hangon.

– Biztonságba helyezem.

– Kicsoda maga?

– Ezzel most ne törődjön ... Gyerünk.

Kint vakítóan sütött a nap, lent a község templomában delet harangoztak. Miután a svájci fiatalember alaposan körülnézett, kilopakodtak a présházból. A hátsó földúton, a sűrű bokroktól takarva, ott állt a kétszemélyes sportkocsi.

– A Sas-villába nem mehet vissza – fordult a még mindig remegő emberhez.

– Gondolja, azok ott...

– Azok bizony – vetette közbe –, mindent nekik köszönhet.

– Maga is ott lakik.

– Velem ne törődjön, mindenesetre biztonságos helyre jut, ahol megfelelően gondoskodnak majd magáról.

Hart Beccel tétován hunyorgott a napfényben.

– Én haza akarok utazni – mondta bizonytalanul.

– Haza fog menni, de most nem lehet... Hol az útlevele?

– Sas úrnál...

A lilainges felemelte a karját, és a távoli domboldalon levő házat mutatta. Annak éppen csak piros cserépfedele látszott a zöld lombú fáktól.

– Látja ott azt a villát? – kérdezte.

– Igen...

– Ha ezen az úton előremegy, aztán a második dűlőúton jobbra fordul, pontosan odaér – magyarázta. – Most azonnal menjen oda; ott már várni fognak magára, és biztonságban lesz az élete ... Induljon.

– Kicsoda maga?

– Mondtam már, hogy ne törődjön vele... Majd mindent megtud ott a házban. Gyerünk, induljon.

Mikor már a sovány német a messze távolban bóklászott, a fiatal férfi beült a kocsijába, lehajtotta a hátsó ülés támláját. Egy rejtett rádiókészülék bukkant elő. Elfordította a gombját, majd egy pillantást vetett a kocsik kihúzott antennájára, és megszólalt:

– Itt Hód... Hód jelentkezik ...

13

Jóval éjfél után vihar kerekedett. Mennydörgés közepette cikázó villámok szaggatták az ég sötétjét. Az eső is megeredt, mintha dézsából öntötték volna. A nyári zivatarokra jellemzően mindez alig egy órát tartott, és a vihar tovavonult.

A szőlőhegy felázott útján, tompított fénnel, nagy személygépkocsi haladt óvatosan felfelé. A Studabaker volt, Vezetője a Sasszőlő előtt fékezett, és eloltotta a kocsik lámpáját.

Csend volt, a föld vízszagot árasztott.

A kormány mellől alacsony, zömök termetű férfi kászálódott ki. Kis ideig fülelt a sötétben, aztán bement a présházba. Csak a pincében gyújtotta fel a villanyt. Elégedett pillantást vetett a földön heverő, zsákba burkolt- csomagra, és lement a lépcsőn. Gyors mozdulatokkal összeszedte az ott talált férfiruhaneműt, papírba csomagolta, és kivitte a kocsikhoz. Utána a zsák következett.

Hátul a pince mélyén, a hordók mögül kíváncsi szem követte a szorgoskodó minden mozdulátát.

A zömök férfi felnyalabolta a zsákot, a hátára vette, és felment a lépcsőn. Mielőtt kilépett volna a présházba, a küszöbről körbetekintett.

A szőlőhegyen teljes volt a sötét és a csend.

Kattanva nyílt fel a nagy kocsi csomagtartója, és elnyelte a zsákot. A férfi bezárta a csomagtartót, megkerülte a kocsit, beült és indított. A tompított fény az útra vetődött. Lassan hajtott a legközelebbi útelágazásig, aztán a községnek fordult. Piros helyzetlámpája sokáig mutatta a sötétben útját.

Kisvártatva árnyak bukkantak fel a szőlőkarók között. Léptek neszezték, és a földúton többen megindultak a hegy oldalában. Egyikük azonban a Sas-présházat választotta. Kis ideig matatott az ajtó zárán, aztán kinyitotta. Zseblámpa villant, és egy dörmögő, mély hang megszólalt:

– Hód, most már előbújhat.

Magas, vállas férfi bukkant elő a pincéből. A Sas-villa lakói meglepődtek volna, ha itt látják viszont a gondtalanul nyaraló svájci fiatalembert.

– .Jelentkezem, ezredes elvtárs – mondta.

– A barátunk elment a csomaggal.

– Nem fogott gyanút, egyszerűen a vállára vette és kicipelte. Bana Dénes ezredes cigarettára gyújtott a sötétben.–Így, szerencsére, nem.kellett magának köbeavatkoznia – mondta. – Még egy verekedés betetőzte volna,ezt a dolgot... Különben a „barátunk" volt?

–Igen. Artúr Zucker. Jól láttam mindent.

– Fegyver van nála... Most megy eltüntetni a zsákot.

– Nyomában vannak? Az ezredes a fejét rázta.

– Szükségtelen vállalunk ezt a kockázatot éjszaka. Ott várjuk, ő odamegy. Ez azért jó így, mert bizonyítani akarjuk az előző eseteket is... És Artúr Zuckernak beszélnie kell a többről is, ha ott leplezzük le. Ne féljen, ez sikerülni fog, ezen múljon a nyugdíjam – mondta. .

– Szeretném látni a képét akkor...

– Magára más arc várakozik. Kíváncsi vagyok, ki lépett most Hart Beccel helyébe, akit dél óta halottnak hisznek. Valószínű, holnap reggel kelnek útnak.

A fiatal elhárítótiszt is cigarettára gyújtott.

– Elengedjük őket? – kérdezte.

– Természetesen...

– Mit változtat a lényegen, ha itt kapjuk el őket és az egész társaságot?

Bana a sötétben elmosolyodott.

– Én elhiszem, fűti magát a vágy, hogy része,legyen ebben – mondta. – De, mi vei bizonyítanánk kétséget kizáró módon, és tisztán ennek az illetőnek a disszidálási szándékát, ha most lecsapnánk rájuk? Most azt felelné maga, hogy a többiek vallomásával.. .Ez rendben is lenne, de ha már módunk van száz százalékosan bizonyítani, akkor miért ne tegyük? Ez nem a tökélyre való törekvés, hanem célszerűség ... Mindenre egy mozdulattal feltenni a koronát.

– Tehát a határra időzítjük.

– Igen...

– És Schulze?

– Nem hiszem, hogy velük tartana, ő külön úton jár majd, de kétlem, hogy elhagyná Balatonalmádit. Ezt magára bízom, de csak akkor, ha két legyet üt egy csapásra. Akkor lépjen közbe, amikor Sas Imre is ott lesz, mert búcsúzás nélkül ezek nem fognak ejválni.

Hiszen ki tudja, mikor látják egymást, és fihikor lenne a legközelebbi üzlet. Hódot érdekelte Hart Beccel meghallgatása.

– Nem sokat tudtunk meg tőle – mondta az elhárítófőnök. – A réműlettől alig tudott megszólalni, amikor beállított hozzánk. Jó, hogy értesített, mert az embereket elküldtem, és csak mi fogadtuk Pintérrel. Megmondtuk, hogy a Belügyminisztériumot képviseljük ... Aztán megnyugodott. Házaló kint Münchenben. Hirdetésre jelentkezett, még tavaly ősszel. A szokásos szöveg, hogy társalkodót keresnek minden költségvállalással és fizetéssel külföldi nyaralásra. Öt választották, mert hasonlíthat arra az illetőre, aki a helyébe lépett és az útlevelét kívánja most felhasználni ... De most már tudjuk, hogy állunk azzal a két üggyel.

– Annak az impresszáriónak a halálára gondol?

– Igen ... és a lányéra.

– Tehát megölték?

Bana eltaposta a cigarettáját:

– Igén, a két olasz tette, de azok nem beszélnek semmit, és azt sem tudják, hogy megtaláltuk a két tüt a kocsijuk rejtekhelyén.

– Miféle tük azok?

– Mérgezett hegyüek. A mérég szívszélhűdést okoz, ha a vérbe kerül. Ezt Zimonyiék a laboratóriumban kimutatták. A két olasz ölte meg a lányt és feltehetően azt a Lenon nevű impresszáriót is. Addig nem tárjuk eléjük a gyilkosság bizonyítékát, amíg ezt a Schulzét ki nem faggatom egy-két-dologról.

– A két olasz róla suttogott.

– Persze, mert keresték. Biztos vagyok benne, hogy leszámolásra készültek. Hogy miért? Azt ennek az idős rókának kell tudnia. Ha maga ott, akkor éjjel nem veszi őket észre, ezek valószínűleg már rég kilyukasztották volna az öreg bőrét a szemünk előtt. Jól néztünk volna ki.

Kimentek a prэшázból. Bana visszazárta az ajtót, és az álkulcsot a zsebébe süllyesztette. Tiszta, friss levegő volt. A sötétbe burkolódzó Balaton túlsó partján homályos gyöngysorként hunyorogtak a fények, az égbolton csillagok ragyogtak.

Hód visszaadta az elhárítófőnöknek a parányi nyomkutató lámpát.

– Most már nincs szükségem rá – mondta.

– Mindenesetre -bravúrosan használta, rábukkant a korábbi gyilkosságok helyszínére is a prэшáz pincéjében... Honnan kapott ehhez szimatot?

Hód elmondta, hogy Sas Imre minden külföldi vendégét meghívta olykor a prэшázba. Ez külön jövedelmet jelentett neki, hiszen az esetek többségében azok valutával fizettek a figyelmes vendéglátásért. Egy ilyen alkalomnál észrevette, hogy egy bizonyos részen azoknak a tégláknak a felülete, amelyekkel a pince ki volt kövezve, tisztább, mintha azt erősen felsúrolták volna. Ekkor merült fel benne a gondolat, hátha itt történt az első dráma.

– Betalált – jegyezte meg az ezredes.

– Szerencsém is volt.

Bana rosszállóan ingatta fejét.

– Már megint szerencsére hivatkozik – mondta. – Egyszer már kiselőadást tartottam magának erről,

ne kívánja, hogy megismételjem. – Barátságosan hátba vágta a fiatalembert. – Ja, még valami... Engedje meg, hogy gratuláljak az ugrásához a pincelépcső tetejéről. Hart Beccel azt hitte, hogy a mennyezet szakadt rájuk.

Nevettek.

– Ha csak egy percet kések, vége – fordította komolyra a szót az elhárítótiszt. – Már a kezében markolta a kést.

– Csak azt ne mondja megint, hogy szerencséje volt, mert erre kezdek már allergiás lenni.

– Nem mondom... Bana mélyet lélegzett.

– Na, végre – mondta. – Már azt hittem, hogy maga megváltoztathatatlan... Hol hagyta a kocsit?

– Lent a község szélén.

– Akkor menjünk, a dűlőútig még egy cigarettát is elszívhatunk. Csendes beszélgetésbe merülve megtárgyalták az elkövetkezendő akció minden mozzanatát. A hegyoldalban levő útkereszteződésnél kezdetét vették, és elváltak. Az elhárítófőnök a prészázban levő akcióközpontba tartott, hogy jelen legyen annak az operatív csoportnak rádióon történő jelentkezésénél, amelyik a nagy Studabaker kocsit megjelenésére vár.

Keleten a hajnal jele tűnt fel az égbolton, amikor a svájci rendszámú sportkocsi fékezett a Sas-villa előtt. A fiatalembert egy csinos, vörös hajú nő társaságában érkezett, és egymásba karolva halkán kacarásztak, amint felmentek a lépcsőn.

Eközben messze, távol Balatonalmáditól, kényelmes tempóban haladt célja felé Artúr Zucker. Biztos kézzel fogta a kormányt az erdőben kanyargó hegyi úton. Még egy óra és elvégzi feladatát, állapította meg elégedetten, amikor észrevette a közeledő hajnal fényét. Délután aztán átlépi a határt. Biztos volt a dolgában, mert semmi zavaró körülményt nem tapasztalt. Útközben több alkalommal ellenőrizte magát, a visszapillantó tüköriből figyelte, nem akaszkodik-e valaki utána; többször is megállt, a kocsit körül matatva hagyta, hogy mások elhagyják.

Kisvártatva egy meredek földútra kanyarodott, amely a közeli hegytetőre vezetett. Visszakapcsolta a motort, és lépésben hajtott, míg el nem érte az út jobb oldalán húzódó kis tisztást. Tudta, nincs tovább kocsikázás. A hátralevő pár száz métert gyalog kénytelen megtenni, hátán az összekötött zsákkal.

Leállította a kocsit, hátára vette a csomagtartóból a zsákot, és megindult felfelé az úton. Már teljesen kivilágosodott, az utat szegélyező sűrű bozótos nedvesen csillogott a harmattól. Zihálva lélegzett, amikor felért az első kanyarig. Éppen félúton volt. Igazított egyet a zsákon, és indult volna tovább, amikor ág recsent mögötte. Erre megdermedt. Biztos valami vad, gondolta, de ebben a pillanatban újabb roppanás hallatszott.

Artúr Zucker félfordulatot téve hátraesett, és a réműlettől földbe gyökerezett a lába. Egyenruhás alakok léptek ki, mintegy vezényszóra, a bozótosból, és géppisztolyt szegeztek rá. Réműlten forgatta a fejét, de már többen körülvették. Civilek is voltak köztük, kezükben revolver.

– Hände hoch! – mondta az egyik.

A zömök termetű férfi egy mozdulattal leejtette válláról a zsákot és égnek lökte a kezét. Egy másik civil lépett hozzá, megmotozta és elvette a farzsebben dudorodó fegyverét. Ezzel azonban még nem volt vége a meglepetésnek. Amikor azok a zsákot kezdték bontogatni, Artúr Zucker úgy tudta, hogy egy holttestet bányásznak elő. Nem hitt a szemének, amikor a betömött szájú, szinte teljesen elgyötört, de az élő görög férfit meglátta.

Artúr Zucker akaratlanul is felkiáltott.

– Mit mond? – kérdezte az egyik civil.

A másik, aki tudott németül, megadta a választ:

– Azt mondta, hogy ez csapda volt a javából.

14

A kora reggel igazi nyári napot sejtetett. Az égboltot, mintha tisztára separték volna, egyetlen felhő sem tarkította. Meleg volt, vakítóan sütött a nap.

A parti villasoron a Sas-társasház előtt indulásra készen állt a hófehér Mercedes. A vezető melletti ülésen sovány, besett arcú férfi foglalt helyet. A hosszú, fekete hajú német lányt a gondnok kísérte a kocsihoz.

– Jó utat kívánok, kisasszony... Legyen máskor is szerencsém – mondta.

A lány beült a kocsiába:

– Viszontlátásra...

A Mercedes lassan végiggördült a parti úton, és elkanyarodott a főút irányába.

Sas Imre összedörzsölte tenyerét, és visszasietett a házba. Bent a lakásban Schulze várta.

– Délben Bécsben lesznek – mondta az idős ember. A rádió a reggeli híreket sugározta.

– És Artúr úgyszintén túl lesz addigra a határon – jegyezte meg a gondnok. Nem tagadta, mekkora teher esett le a válláról. – Ön mikor indul? – kérdezte.

Schulze apró szeme ravaszul villant.

– Csak majd holnap – mondta. – Szükségtelen egy csapásra eltűnnünk. Különben is van még dolgom magánál.

– Az elszámolásunk.

– Az is, no meg ez – intett a bekapcsolt rádió felé. – Ezt nem hagyom itt.

– Helyes.

– Ha netán ismét jövök, akkor jó előre megint elküldöm valakivel.

– Az a legjobb, ha nem marad benne az a vacak, mit tudom én, mi történhet a rádióval és akkor észrevehetik.

Schulze kinyitotta aktatáskáját, és több köteg pénzt dobott az asztalra. A gondnok mohón felkapta és betette az egyik szekrényfiókba.

– Negyvenzer forint... Meg sem számolja? Sas a fejét rázta.

– Tudom, hogy pontosan annyi – mondta. – Elvégre bízhatunk egymásban.

Ebben a perben nyílt az ajtó, és rikító ingében, fülig érő mosolylyal ajkán a svájci fiatalember lépett a szobába. Egyenesen a rádióhoz ment, és egy mozdulattal kikapcsolta a készüléket.

– Guten Tag! – vigyorgott. Azoknak összevillant a szemük.

Elsőnek a gondnok tért magához. Vörösre vált arccal felugrott helyéről és a rádióhoz lépett, hogy azt ismét bekapcsolja. Váratlanul akkora ökölesapás érte az arcát, hogy két székelt elsöpörve a falnak tántorodott.

Schulze elsápadt, keze a táskája felé mozdult.

A robajra kipattant az ajtó, a küszöbön egy vörös hajú nő állt, kezében revolverrel.

– Ne mozduljon, uram – csattant fel németül.

Az idős ember, mintha darázs-fészekbe nyúlt volna, visszarántotta táskájától a kezét. A gondnok bambán nézett. Nemegyszer látta már a nőt, amint az a svájccival felment a szobába.

A fiatal férfi magyarul megszólalt:

– Köszönöm, elvtársnő ... örködjön tovább.

A nő visszalépett a folyosóra, de egy résnyire nyitva hagyta a ajtót. A fiatalember kivette Schulze táskájából az ott lapuló fegyvert. Kilenc milliméteres Colt volt.

– Szép mordály – fordult a fotelban lapuló idős emberhez.

– Ki maga? – kérdezte Schulze nyekergő hangon.

– Majd megtudja.

A fal mellett Sas Imre mozdult.

– Adok magának pénzt – hadarta. – Nagyon sok pénzt. Idenézzen! – Kirántotta a fiókot, és remegő kezével felmarkolta a pénzkötegeket. – Ezt mind magának adom. Magának, csak menjen el.

Ismét nyílt az ajtó, többedmagával magas, ősz hajú férfi lépett be. Egy pillantásával felmérte a helyzetet, és a fotelban kuporgóhoz fordult.

– Hogy érzi magát, Schulze úr? – kérdezte németül.

Az idős ember felemelte a fejét, arcán millió ránc futott össze. Apró szemében már nyoma sem volt a korábbi csillogásnak. Töppedten ült, mint akinek elszállt minden ereje.

– Ügy érzem magam, mint a vesztesek, uram – mondta csöndesen. – Azt hiszem, önök most ünnepet ülnek, és ez helyénvaló.

Aki ilyen játékba fog, annak számítania kell arra is, hogy veszíthet. Vesztettem, és a rendelkezésükre állok. Remélem, egy szivarra rágyújthatok.

– Majd én – lépett közel Bana Dénes ezredes és maga nyúlt az idős ember zsebébe a szivarért, aztán tüzet is adott.

– Köszönöm – mondta Schulze rezzenéstelen arccal. Sas Imre kiabálni kezdett:

– De én nem vesztettem... Ez itt mind az enyém. Ezt nem veszthetem el. Mindent úgy kapartam össze. Mindent. Nem vehetik-el tőlem... Nem.

Az ezredes intett az embereknek.

– Vigyék el őket – mondta.

A szobában csak ketten maradtak. Az elhárítótiszt az öklét tapogatta.

– Talán megtámadta magát? – kérdezte Bana.

– Csak a rádióhoz ugrott, hogy ismét bekapcsolja, és a zavaró működésbe lépjen.

Az elhárítóf önök arca örömet sugárzott.

– Vége a vakációnak, Hód – mondta.

– Kíváncsi vagyok, ki az, aki Hart Beccel helyébe lépett. Egy kis meglepetésben lesz része a határnál. Kora reggel úgy surrant ki a szobából, mint a nyúl, és gyorsan beült a kocsiba.

– Demeter Gézának hívják. Hód meghökkent:

– Ezredes elvtárs már tudja?

– Igen. Vegyész mérnök, részt vett a kísérletekben, amelyek annyira érdekelték a müncheni céget. Nála van jelenleg az egész anyag, azthiszi, kijut vele. Az árban benne foglaltatik a kiszöktetése is, ez volt az alapvető követelménye – mondta, majd látva a fiatalember kétkedő arcát, folytatta. – A legegyszerűbben tudtuk meg a nevét. Utánanéztünk tegnap a vállalatnál, hogy azok közül, akik a kísérletekhez hozzáférhettek, vajon kik vettek ki szabadságot. Egy tisztviselőt és Demetert jelölték meg. A nő számításán kívül esett, Demeter Géza bent maradt. Különben a személyleírása hajszálpontosan megegyezik Hart Beccelével.

– És Artúr Zucker?

– Jelenleg izzad mint a kutya, és valószínűleg azon töpreng, hogy mivel is védekezzen majd. Hanem azt a görög bérgyilkost alaposan helybenhagyta, azonnal kórházba kellett szállítanunk.

A fiatalember széttárta a kezét.

– Kés volt nála – mondta. Bana nevetett:

– Jöjjön, menjünk fel az akcióközpontba, minden pillanatban befuthat a rádióhívás a határtól, és ez azt jelenti, hogy lefújhatjuk az egész akciót.

Marianne Gieselt- és- útítársát, az ál Hart Beccelt a hegyeshalmi határátkelőhelyen tartóztatták fel. Azok ketten nem is sejtették, hogy várják őket. Igencsak méltatlankodtak, amikor közölték velük, hogy a határt nem léphetik át, és kísérettel vissza kell térniük Budapestre. A sovány férfi azonban mind nyugtalanabban szemlélte a körülötte zajló eseményeket. Egy alkalommal a mosdóba kéredzkedett és el akart dobni magától egy kis papírtömböt, amelyen számok sorakoztak, de terve nem sikerült.

Marianne Gieselt a kihallgatás közben erős megrázkódtatás érte. Szembesítették az igazi Hart Beccellel. A lány nem akart hinni a szemének, és idegösszeroppanást kapott.

A hosszú, bonyolult vizsgálatnak csak a nyárutón lett vége. Bana Dénes ezredes, az elhárítás vezetője, magához kérte Hód fedőnevű elhárítótisztjét. A fiatalembert Pintér Béla alezredes társaságában fogadta. A beszélgetés főként azon események és mozzanatok körül forgott, amelyek a korábbi időben megmagyarázhatatlanok voltak.

– Nem volt igazam – ismerte el az ezredes –, amikor azt hittem, hogy Ruth Evely és Frank Bialon, valamint a két olasz egy társaságot alkot... A lány kilógott ebből. Frank Bialon megbízói, egy nyugati vegyikonzern ipari kémei kihallgattak egy beszélgetést egy másik cég és a Landsman-ügynökség között lefolytatott tárgyalásról. Megtudták, hogy valakit ki akarnak szöktetni tőlünk. Sejtették azt is, hogy e személyen keresztül igen fontos találmányhoz juthatnak ... Schulze nyomban tudta, honnan fúj a szél. Hiszen a zavaró készüléket is azért telepítette Sas Imre rádiójába, nehogy az ellenük szervezkedő társaság kihallgassa beszélgetésüket... Nos, Schulze nyomban intézkedett, miután átlátott Frank Bialon tervén. A többi már ismert.

– És ki ez a Landsman? – kérdezte a fiatalember.

– Maga Schulze... Landsman néven lakás- és irodaberendezési ügynöksége van Münchenben. Ez persze csak fedőnév, és Schulze a játékban csak fogaskerék. Az, aki mozgatja a szálakat, a Gerhard

Müller nevű úriember, aktív katonatiszt volt a Canaris vezette hírszerzésnél a második világháborúban. Ezt követően több bár tulajdonosa lett. Schulze régen az ügynöke volt, innen a kapcsolatuk. Feltételezem, hogy ez a Gerhard Müller több titkot kiemelt annak idején a német hírszerzés adatai közül, amelyeket felhasználta pénzszerzésre ... így alakította ki ezt az egérutat is, és kapcsolatát Schulzén keresztül a nyugdíjas Sas Imrével. Ő aztán külön szám ebben.

Pintér Béla alezredes bólintott.

– Beszervezték – mondta.

– Sas Imre a második világháborúban a keleti fronton egy munkaszolgálatos századnak volt a parancsnoka. Az ő parancsára keretlegényei likvidálták az egész századot. Schulze tudta és elmondta főnökének, aki ezt kihasználva, beszervezte Sast. Persze nem kellett nagyon erőlködniük, Sas Imre jó pénzért mindenre hajlandó volt... Fondorlatos módon társasházat építtetett. Egyetlenegy társtulajdonosnak sem volt pénze, a nevük csak papíron futott, így valóban az övé lett az egész társasház... Almukban sem hitték, hogy felkeltették az elhárítás gyanúját. Schulze óvatosságból azonban nem vette fel a kapcsolatot Demeter Gézával, hanem a szokott módot választotta. Levelet írt a címre, és az adott reggelre Balatonalmádiba hívta, így jártak el korábban Tajty Mária esetében, valamint a lengyel férfinál, és az ezt megelőző drezdai nőnél. A megbízók beszéltek meg mindent a kiszemelttel, Schulze aztán villámgyorsan lebonyolította a dolgokat a már ismert módon. A határátlépésnél nem kelthettek gyanút, hiszen a kiszöktetendő ember eredeti fényképe volt az útlevelemben, ezzel kérték meg odakint az utazáshoz szükséges okmányokat. Igyekeztek teljesen egyedülállókat találni, mert kevés volt a valószínűsége, hogy azokat valaki majd keresni fogja, ha végleg nyomuk vész.

– Egyetlenegy ember hagyta el az országot közülük T– folytatta az ezredes. – Ez pedig a kiszemelt áldozat, Hart Beccel volt... Azt hiszem, odakint lesz mit mesélnie a riportereknek.

Később Bana Dénes ezredes becsukta az ügyirat dossziéját, a pánccélszekrénybe tette és a fiatalemberhez fordult, majd azt mondta:

– Egész idő alatt az járt a fejemben, hogy ma miért olyan furcsa nekem ... Most döbbsentem rá, hogy másként van öltözve. Megszoktam már magán a csiricsaré színű ingeket, a porcelánra hasonlító farmernadrággal.

– Elég izgalmas nyaralás volt.

– Ez igaz, éppen ezért Balatonalmádiba hosszú ideig nem megyek. Ha úgy alakul, hogy át kell utaznom ott, még a szememet is behunyom. Ne is lássam azt a szőlőhegyet, lefogytam ott egy pár kilót.

Az elhárítótszist elmosolyodott.

– Pedig én most készülök szabadságra. Azt mondják, szép lesz az ősz eleje – mondta.

– Hová megy?

– Fogyni akarok még egy keveset.

VÉGE